

Irena Eliášová

LISTOPAD

Irena Eliášová
LISTOPAD

© KHER
www.kher.cz
ISBN 978-80-87780-03-9

*Tato kniha vznikla bez vynaložení jakýchkoliv finančních prostředků.
Nakladatelství KHER z celého srdce děkuje všem, kteří se na její přípravě podíleli bez nároku na honorář.*

věnováno Haničce

ÚVOD

Tak trochu jiná červená knihovna

Romské psaní je v československém kontextu pojmem velmi mladým, první romské literární počiny se objevují od padesátých let minulého století. Byl to až Svaz Cikánů-Romů (1969–1973), první romská organizace, která si mimo jiné kladla za cíl podporovat rozvoj romského jazyka a navrhnout jednotný standard pro jeho zapisování, jelikož romština byla do té doby jazykem výhradně orální komunikace. Na stránkách Svazem vydávaného věstníku *Románo lil*/Romský list se tak poprvé otevřel prostor pro autorskou tvorbu samotných Romů, které v psaní v jejich mateřštině nadšeně podporovala především pozdější zakladatelka české romistiky Milena Hübschmannová.

Přestože byly tyto etnoemancipační snahy nastupující normalizací a zrušením Svazu Cikánů-Romů utnuty, a režim tak obnovil politiku asimilace, řada autorů pokračovala (podpořena plodným Pražským jarem) ve své tvorbě, do šuplíku. S pozdějším postupným uvolňováním režimu však bylo možné čas od času romské autorské texty nepozorovaně uplatňovat například v tvorbě některých romských hudebně-dramatických souborů, které působily především v 80. letech.

Transformaci přinesl až revoluční rok 1989, který nastartoval celou řadu změn v životech snad všech československých Romů. Vedle negativních dopadů, jakým byl například postupný propad socioekonomické situace řady z nich, ale přinesl také jejich uznání za národnostní menšinu. Tím ze strany státu získali garantovanou podporu vlastního vyjádření. Ta dala mimo jiné vzniknout četným romským periodikům, jejichž stránky se pro mnoho zkušených i zcela nových romských autorů staly útočištěm, stejně jako řadě knih, na jejichž vydávání nesla zásluhu zvláště neúnavná Milena Hübschmannová a její přátelé. Po tragickém odchodu Hübschmannové v roce 2005 tak řada autorů spolu s nenahraditelnou přítelkyní ztratila také hnací motor pro svou další tvorbu i příležitosti pro uplatnění vlastních textů.

Zdá se, že v posledních letech dochází k opětovnému rozvoji romské literární tvorby, ať už zásluhou samotných autorů, kteří, podpořeni úzkým okruhem romistů, vidí v psaní svých děl smysl, tak vydavatelů, editorů, ale také čtenářů, kteří romskou literární tvorbu vyhledávají čím dál častěji.

Posun z dnešního pohledu nevidíme ale jen v počtu romských autorů a jejich profesionalizaci, co se romského písemného projevu týče (pokud romsky píší), ale také co do rozličnosti žánrů, motivů a témat jejich děl. Zatímco pro počátky romského psaní byla typická zejména tvorba ohlasová, která čerpala z bohaté romské ústní lidové slovesnosti, dochází v současné romské literatuře k pozvolné proměně. Stále najdeme celou řadu autorů, kteří píší pohádky nebo vzpomínková vyprávění, ve kterých odkazují k tradičním romským hodnotám a důležitým postavám vlastního společenství. Jejich primární motivací k psaní je zachycení často již zmizelého tradičního světa romské sounáležitosti, případně snaha přiblížit neromskému čtenáři život romských společenství, a tím vysvětlit určité majoritě nepochopitelné jevy. Najdeme ale také čím dál více těch, pro které je hlavní motivací k tvorbě vyjádření intimních pocitů, případně práce na vlastních autorských námětech. Jejich cílem už nemusí být ani rozvoj romského jazyka, protože řada autorů již romštinu následkem politiky minulého režimu neovládá, ani vysvětlování nebo odkazování k ideálnímu stavu minulosti, jelikož ho ani sami nezažili. Čím dál více si můžeme všimnout jejich spisovatelských ambicí, kdy mohou případnou tvorbu na základě romských námětů vnímat jako určitou překážku a nálepkou romského spisovatele jako nevýhodu. Přesto ale můžeme na mnoha místech přítomnost romských hodnot a norem sledovat i nadále.

Irena Eliášová, padesátiletá romská žena žijící v severočeské Mimoni, podobně jako celá řada jiných romských autorů a autorek, celý život pracovala jako dělnice se základním vzděláním. Na rozdíl od mnoha dalších ve své tvorbě reflektuje komicke i tragické zážitky z vlastního okolí, zpracovává sociální témata – bez ohledu na etnicitu svých hrdinů. Svá díla tvoří zejména v češtině, přestože se v posledních letech snaží o první psané pokusy ve své mateřštině. Novelu *Listopad* napsala již v roce 2002, česky, protože pro ni byl písemný projev v romštině nepochopitelný, nepřirozený. Stejně jako všichni ostatní Romové v Československu prošla českým vzdělávacím systémem, kde se učila gramatickým strukturám českého jazyka, čtení ani psaní v romštině si tak neměla příležitost nikde osvojit, a začíná tak s prvními pokusy až v pokročilém věku zejména z etnoemancipačních důvodů.

Tato novela popisující životní osudy jedné ze severočeských prostitutek je v mnoha ohledech výjimečná. Pro romské ženy jsou otázky intimity téměř nepřekročitelným tabu. Je nepřístojné, aby se žena veřejnosti svěřovala se svými intimními problémy, chodila před svým otcem či dalšími členy rodiny byt jen ve spodním prádle nebo i třeba jen náznakem mluvila o sexu. Proto je například pro některé z autorek velmi těžké svá intimní díla veřejně prezentovat, natož pod vlastním jménem, a tak často tyto jedinečné texty zůstávají skryty očím druhých. Jejich publikace je pro ně samotné nemyslitelná.

Irena Eliášová svou novelou toto tabu nečekaně překračuje. Přestože tak činí s ostychem a cudností, objevují se v knize místa, kde právě ona náznakovost a nedořečené skutečnosti přidávají na síle popisovaného svědectví. Ukazuje se, že papír takové skutečnosti snést může, vyslovit nahlas ale nejdou. To se také ukázalo i na jednom z autorských čtení, kde měla autorka této novely její část veřejně číst. Těsně před přečtením editory vybrané milostné scény se svému obecenstvu omluvila a odešla z pódia. Pokud bychom měli novele *Listopad* přiřknout některou z literárních přihrádek, byla by to patrně ta s označením červená knihovna. Přestože některé repliky a skutečnosti mohou pro zkušeného a náročného čtenáře vyznívat zpočátku naivně či banálně, změní se posléze v nečekanou zápletku a překvapivý konec. O to víc může čtenáře kniha zasáhnout, uvědomí-li si, že je založena na skutečných událostech a je věnována památce hlavní hrdinky. Novela tak má také silný morální rozměr, který autorka zdůrazňuje i ve své předmluvě.

Věříme tedy, že kniha neosloví jen akademiky a další příznivce romské literární tvorby, jako tomu bylo mnohdy doposud, ale především širší romskou i neromskou veřejnost, která hledá přímočarou, napínavou nebo dějově i emocionálně exponovanou knihu. O to víc, když je výmluvným svědectvím o nelegálním obchodu se ženami, k jehož rozmachu došlo v počátku 90. let, do nichž je také příběh prostitutky Lili situován.

Doufáme, že si výmluvný příběh Hany Říhové najde své romské i neromské čtenáře a dá jim možnost vžít se do situace mladé ženy, které ani krása, láska a odhodlání, ani okruh milujících přátel nepomohou uniknout nezvratnému osudu.

nakladatelství KHER

PŘEDMLUVA

Dovolte mi, abych Vám vyprávěla příběh mladé ženy, která svůj život prožila ne příliš šťastně. Osud ji v dětství připravil o matku, otce téměř nepoznala. Ten se jen občas objevoval v jejích kusých vzpomínkách.

V době, kdy se dívky mění v ženy a prožívají první projevy dospívání, poznává naše hrdinka krutým způsobem, co může znamenat být ženou.

Lili, jak zněl její profesní pseudonym, jsem osobně znala. Svůj příběh mi vyprávěla a prosila, abych o ní napsala. Ne snad pro získání slávy, ale proto, aby si prostřednictvím jejího příběhu dívky měly možnost uvědomit, že sex nemusí být vždy nadstavbou lásky a že si žena musí svého těla vážit. Samotná Lili za svého mládí lásku neprožila. Když ji konečně potkala, stihl ji tragický osud.

Jména postav a místa, na nichž se děj odehrává, jsou smyšlená.

ČÁST PRVNÍ

Hvězda

1

Večer jako každý jiný. Nuda. Nic než čekání na znamení telefonu a dalšího klienta. V baru u stolu sedí čtyři ženy, na první pohled je poznat, že jsou to holky na jednu noc, lehké děvy na objednávku.

Líbezná hudba proniká do sálu pro pobavení hostů. Jen číšník z ní nemá požitek. Slouží šestnáct hodin v kuse. Kruhy pod očima napovídají, jak je unavený. Je sobota. To je fajn, kšefty se jenom pohnou. O sobotě se vždy daří, pinglovi se taková směna vyplatí. Vyplatí se i dámám. Většinou se ženatí i svobodní pánové uvolní od domácího krbu, vymluví se na nějaký nesmysl a utečou do baru. Tam je život, všechno, co si chlap může přát – zábava a ženy. Ženy, ty jsou tam určitě. A ne ledajaké!

Mimo to, že jsou pohledné a mají všechno, co žena mít má, mají ještě něco navíc – smysl pro podnikání. A to je ten důvod, proč takovou práci vlastně dělají – pro prachy.

2

V baru je nabito. Kromě těch, kteří tu sedí denně, jsou tu o sobotách většinou i dealeri drog, pasáci nebo bohatí podnikatelé. Ti zde uzavírají docela dobré obchody. Hotel Hvězda je pro takové záležitosti nejlepší.

Stejně jako každý jiný den je tu i dnes Lili, nejkrásnější a nejžádanější dívka široko daleko.

„Svítil ti červená,“ upozorňuje Jarmila Evu.

„Mazej do práce, ať Pepa nenadává!“

Zařízené je to tak, že jakmile má některá z nich klienta, rozsvítí se u stolečku světlo s číslem žádané dívky. Lili má trojku. Zatím může v klidu sedět.

Eva se zvedla a odešla nahoru do pokoje uspokojit zákazníka.

„Dneska je tu nuda, až to bolí!“ stěžuje si znechucená Lili, „i ta hudba mi leze na nervy. Víš, co se mi včera stalo? Tomu nebudeš věřit. Jdu kolem čtvrtý po Pražský, takže nejvíc lidí, a představ si, přišla ke mně nějaká buranka a začala mě mlátit. Já myslela, že se propadnu hanbou! Nadávala mně do kurev a do všeho možného.“

„A co ty?“

„Co já? Bránila jsem se, jak to jen šlo. Koukej, tady mi vytrhala vlasy,“ prohrabuje prsty svou hustou hřívu. „Vidíš? A tady, dívej! Natrhla mi ret. Celá od krve jsem se jí vytrhla a běžela k Alexovi. No hrůza!“

„Jo holka, to je naše riziko. S tím musíme počítat. Daly jsme se na takovou práci a jiný to nebude,“ utěšovala ji Jarmila, nejstarší u stolu.

„Vždyť nemáš pravdu!“ oponovala jí Jana. „Ať jsou ženský povolný manželům a nebudou chodit za náma. Mají vypadat k světu, a ne že se vdají a kašlou na sebe. K chlápovi do postele jdou jako do chlíva, a pak se diví.“

„Ale to není pravda, Jano. To je prostě láska. Ženský žárlej, toť vše,“ nesouhlasí Jarmila.

„Že to říkáš zrovna ty! A tomu tvému to nevádí?“ rýpla si do ní Jana.

„Asi jo, ale když mu přinesu penízky, tak ho to hned přejde. On ví, že to dělám z lásky k němu. Z jednoho platu bysme nevyžili.“

„Z lásky? To je samá láska, ale kde? Láska neexistuje. Je jenom sex,“ pronesla smutně Lili.

„Ještě jsi nenašla toho pravýho,“ chlácholí ji Jarmila.

„No jasně! Že jich tady bylo málo, co? Ani jeden z těch všech chlápů za to nestál,“ mávne rukou Lili.

„To o tom přece není. Je to zkrátka věc citu. Srdce je takovej náš tichej našeptávač lásky,“ zasní se Jarmila na chvíli.

„A kolik těch chlapů bylo! Ani jeden mě nechtěl nastálo. Copak si pěkněj mužskej vezme šlapku?“ kroutí hlavou Jana.

„Věř tomu, Jano. Když se do tebe zamiluje, bude s tebou žít a nebude mu vadit ani tvoje minulost,“ přesvědčuje ji Jarmila.

„Já na ně kašlu! Na všechny. Chlapi jsou k ničemu. Jsou dobrý jenom na prachy.“

„Máš pravdu, zacáluje a vypadne! A pak další a další! A život jde dál...“

„Svítí ti červená, Lili!“

„Jasně, už jdu. Copak to asi bude za kus!“ Bez myšlenek kráčí do prvního patra. Krásná štíhlá dívka dopřeje pocit lásky a potěšení muži, kterého nezná. Budou se znát přesně hodinu. O pár chvil později na něj zapomene. Kolik takových už bylo? Za těch osm let, co dělá tuhle práci, zažila spoustu zvláštních mužů. Zaplatí si a chtějí, aby odvedla dobrou práci, tak tomu ona sama říká.

Vstoupila do pokoje. Malá místnost, na oknech červené sametové závěsy. Postel, u ní stolečky a na jednom z nich mísa s ledem na šampaňské. Stříbrný tácek. Na ten se dávají peníze.

Automaticky otevřela láhev a nalila dvě sklenky. Ozvalo se zaťukání.

„Dále...“

Za dveřmi je ticho, ani se nepohnou.

Otevřela. Stojí tam asi padesátiletý chlapík. Obloustlý, s nesmělým pohledem. Nevěděl, má-li vstoupit.

„Tak co je? Chtěl jste mě? Jdete dál, nebo budete stát na chodbě?“

„Ale jo,“ špitl stydlivě.

„Posaďte se. Máte jenom hodinku, tak honem! Dáte si trochu?“ podala mu sklenku a usrkla.

Muž ji do sebe vyklopil celou a prosí ještě o jednu. Snad aby si dodal odvahu. Potom sklouzl do křesla a opatrně začal: „Já, já bych chtěl něco...“

„Každopádně chci s kondomem. Normální soulož za litr, orál patnáct stovek, anál nedělám a nelíbám.“

„Nic takového. Mám zvláštní přání...“

„Tak fajn. Vy platíte, tak si řekněte.“

„Chci, aby ses sprchovala a já se jenom koukal.“

„No jasně. Na to jsme zařízený. Ale já jsem čistá, jestli vám jde o tohle.“

„O to nejde.“

Vím, o co jde, pomyslela si Lili, jseš pěkněj úchyl. Ale platíš, tak co!

Začala se svlékat, pomalu, kus po kuse, až zůstala úplně nahá.

Muž sedí v křesle a dívá se. Sleduje každý pohyb dívky, jež má mladé dokonalé tělo, krásné až k zešílení. Husté vlasy jí zakrývají záda. Dlouhé štíhlé nohy, pěkně tvarovaná prsa. A on sedí a jen si ji prohlíží. Sleduje ten nejhezčí obraz, který se mu kdy v životě naskytl. Lili se pomalu sprchuje, voda skrání její tělo. Muž náhle vstane a podává jí osušku. Lili se utírá, muž osahává její nohy, prsa a pomalu rukama sjíždí do klína. Hladí ji, rty se dotýká jejího lůna. Lili má zavřené oči. Myšlenkami je jinde. Vidí zelenou louku a z dálky slyší úžasnou hudbu. Po jejím boku stojí krásný muž. Do ucha jí šeptá sladká slůvka. Laská ji, až jí po celém těle běhá mráz. Taková slast!

Otevřela oči. Muž se uspokojil a teď tu před ní sedí, hlavu v dlaních a pláče. Možná na to, aby si užil, šetřil celý měsíc. Třeba teď nebude mít co dát vnoučatům. Kdo ví? A teď pláče.

Dvoupokojový byt ve třetím patře na sídlišti v Rochlici, který si Lili kdysi koupila, je sice malý, ale pro jednoho stačí. Je zařízený vkusně, na tom si zakládá. Hlavně aby byl čistý. Ne jako její duše. Ta je zanesená samou špínou. Lili si to ale nepřipouští. Nemůže. Takový je dnešní svět. Dělat šlapku už není hanba. I když to slovo nesnáší, je to práce jako každá jiná.

Dnes vstává kolem desáté. Včerejšek se vydařil, vydělala přes pět tisíc. Pepovi dala tisícovku a ze zbylých peněz může žít celý týden a ještě si koupit nějakou parádu. Celý svět jí může být ukradený.

Leží ve vaně plné pěny, voda ji hladí po těle. „Tak co budu dělat celý den? Asi zajdu k Alexovi. Ten jediný mě zná a ví, jak mě dostat z chmurných myšlenek,“ povídá si sama pro sebe. Nemá nikoho. Matka je už dávno v hrobě a otec? Toho ani nezná. Bože, jaký asi je? Co je zač? Jak bych ho chtěla znát. Určitě není jako ti chlapi, co k nám chodí. Jako malá si vzpomínám, jak mámu miloval. A pak už nic. Nic, co bych si pamatovala. Víím jen, že pouštěl desku s nádhernou písničkou. Tančil s mámou a ta byla šťastná. A krásná, honí se jí hlavou.

Lili se rozbrečela. Vlastně ani neví proč. Přepadla ji lítost. Vždyť je sama. Úplně sama! Má jen jediného přítele, Alexe, a pár holek z práce. Ti všichni za to ještě stojí. Pak už ale není nikdo, kdo by ji potěšil.

Dopila kávu a vyrazila do města.

Jak procházela Pražskou ulicí, vybavil se jí včerejší den. Dneska tu jsou naštěstí jiný lidi, pomyslela si. Raději pospíchá, aby ji někdo nepoznal. Vnímá pohledy mužů, jak na ni zálibně hledí. Je krásná a ona to ví. Uvědomuje si, že poutá mužskou pozornost. A už je na Husovce. Šlapat do kopce je zátěž i pro mladého. A k Alexovi je to hodně daleko.

„Konečně!“ zvolala, když otevřel dveře.

„No ahoj, Lili? Co se zase děje?“ všiml si, jak je smutná.

„Nic, jenom jsem přišla na návštěvu. Jsem dneska nějak bez nálady.“

„Pojď, hned to srovnáme. Nic takovýho, celý svět vidí, jak jsi úchvatná! Tak nádherná, a přitom smutná?“

„Alexi, seš fakt kámoš.“

„Udělej si pohodlí, zlato, jo? Hned ti nandám něco k jídlu, pak si dáme kafčo a budeš zase moje holčička!“ volá na ni cestou do kuchyně. „A pryč se špatnýma myšlenkama! Podívej, jak je venku krásně! Na, tohle sněž a bude ti líp,“ a položil před ni na stůl maso s brambory a tatarokou. Lili se musela do jídla nutit.

„Děvče zlatý, nehraj si s tím a jez. Koukej, jak jsi hubená! Všechno to maso sněž, ať seš silná! Musíš přece dbát na svoji postavu.“

„Neděje se něco, Alexi?“

„Láska mě trápí. Je to síla. Asi má jinýho.“

„To snad ne?“

„Určitě jo! Málo se milujem, zdá se mi chladný. Láska je ta největší svině! Už mě určitě nemiluje.“

„To určitě ne, Alexi, to se ti jenom zdá,“ uklidňovala ho Lili. „Já na lásku stejně nevěřím. Všechno je jenom o sexu.“

„Ne, drahoušku. Život není jenom o tom jednom! Láska je dar od Boha, který ne každý pozná. Láska je důvod, pro který můžeme žít, a já žiju pro Jiřího.“

„Moc hezky o ní mluvíš. Já ale nic takovýho nezažila.“

„Poznáš ji. To víš, že poznáš. Jednou to přijde. Ty jsi pro lásku přímo stvořená.“

„Kéž by to byla pravda! Taky bych o ní chtěla mluvit jako ty. – A kde je vlastně Jiří?“

„V práci. Přijde za chvíli. Uvidíš, jak je jiný. Je celý vyměněný, nechápu to. A já ho přitom tak miluju.“

„On tebe určitě taky. Fakt tomu věřím. Už se tím netrap, Alexi.“

„Hlavně se netrap ty, holčičko, nesluší ti to. Budeš mít kruhy pod očima. A já se s tím nějak vyrovnám. Nedělej si starosti, Lili.“

Pomyslela si, jak je hodný. Proč ostatní homosexuály pořád odsuzují? Vždyť jsou stejní jako my.

„Už budu muset jít, Alexi. Večer jdu do práce, tak se musím připravit.“

„Je mi to jasný, jen jdi. Budu na tebe myslet. – Hele, už je tady Jiří!“

Do místnosti vstoupil vysoký modrooký muž atletické postavy, s tmavými vlasy sčesanými dozadu.

Jiří nenápadným mrknutím oka Lili naznačil, že jí něco chce. Alex hned začal kolem Jiřího poletovat. „Dáš si jídlo?“

„Ani ne, dám si jenom kafe. Nemám hlad.“

„Jo jo, hned to bude.“

Jiří se posadil vedle Lili a spustil, aby si s ní stihl promluvit, dřív než bude Alex zpět.

„Mám problém, Lili. Bude mít narozeniny a chci mu udělat pořádnou oslavu. Chci pozvat celou rodinu. Potřebuju jenom trochu poradit, můžu s tebou počítat?“

„Určitě, Jirko.“

„Díky. Potřebuju taky poradit s dárkem.“

„Koukám, že nemáte Hi-Fi věž. Určitě by z ní měl radost. Vyšla by tak na dvacítku.“

„To by možná šlo. Tak ani muk!“

„Jasňáčka!“

„Kafíčko už se nese! Vypiješ si ho s náma, Lili?“

„Ráda!“

4

„Lili, jsi dneska nějaká nová, máš jiný účes, že jo? Musím říct, že ti moc sluší,“ vítá ji Jarmila v baru a mile se na ni usmívá. „Taková změna! Změna bude tak trochu i tady. Představ si, že se nám obměnila kapela. Mají novýho člena, nějakýho Tondu. Hraje na saxík a je to fešák. Hotovej filmovej herec!“

Lili se jen usmívala. Dělal jí dobře, když vychvalovali její vzhled. A Jarmila vždycky přehání, pokud jde o chlapy. U ní je fešák skoro každý.

„Změnit kapelu měli už dávno. Nedalo se to poslouchat! A kde jsou holky? Jana s Evou?“ rozhlíží se kolem Lili.

„Za chvílku dorazí,“ omlouvala je Jarmila a na vysvětlenou dodala, „Jana byla včera pěkně zhulená. Asi dospává.“

„Tak dlouho? Že si nedá pokoj! Jednou ji Pepa vyrazí a bude šlapat na ulici. Už minule jí tím vyhrožoval. A nedá si říct!“

„Zatím se po ní nesháněl. Ta holka si sama dělá problémy.“

Ženy si sedly ke svému stolu a číšník přinesl jejich oblíbené pití.

Bar se pomalu zaplňoval hosty, kapela ladila nástroje a vše bylo skoro jako obvykle.

„Jano, ty si nedáš pokoj!“ poučuje ji Lili. Jana se k ostatním dívkám přidala až před chvílí. Musela si, jako obvykle, něco neodkladného zařídit.

„Prosím tě, ty s tím naděláš!“ mávne rukou Jana.

„Víš, že ti minule Pepa vyhrožoval. To chceš šlapat chodník?“

„Co by nechtěl? Vždyť z nás má prachy a ne málo.“

„Hm, Jana by šla ráda fachčit do fabriky,“ utahovala si z ní Eva. „To víš, celej měsíc makat za osmičku a na směny. To tady vydělá za dva dny. Ale proč ne?“

„Tady to taky není žádnéj med. Ale pořád lepší než na ulici. To si piš!“ vložila se do toho Lili.

„Ať je to, jak chce, já jsem spokojená.“ Jarmila vždycky ví, kdy má ukončit debatu, aby se všechny nezačaly hádat. „Holky, nechte toho! Mrkněte radši na kapelu. Co nám to dali za novýho šviháka!“

„Jé, to je frajer!“ vyhrkla Jana a oči všech čtyř se naráz obrátily na Tonda. „Takovýho bych líbala všude. I na puslu!“ pokračovala.

„Holka, ten by o nás nezavadil ani prstem,“ pronesla smutně Lili.

„Jen kdyby s náma zašel na pokoj, to by koukal!“

„Jano, proč si myslíš, že je všechno jenom o sexu? Podívej se na něj. Ten může mít kdejakou paničku,“ zpražila ji Jarmila.

„Prosim tě, každěj chce jenom to jedno. Ať už je krasavec jak Delon, nebo obluda, ministr, nebo bezdomovec, to máš fuk,“ nedala se Jana.

„Holky, ale dneska bude můj!“ pronesla Eva sebejistě.

„To mi nemůžeš udělat, Evo! Toho chci já!“ vypadlo zničehonic z Lili.

Takovou ji neznaly.

„Lili, ty? Co se to děje?“ diví se Eva.

„To já ho chci! A taky bude můj! Prostě se ozval tichý našeptávač,“ brání se Lili.

„Co to meleš? Jakej našeptávač? Co je to za blbost?“ nechápe Eva.

„To je moje věc, tak mě nech!“

„Lili, snad nevěříš na lásku? No to by byl konec! Ty, která tvrdíš, že láska je jenom slovo!“

„Ale jaký slovo, Jarmilo!“

Od té chvíle na kamarádky nepromluvila. Její pohled patřil novému hudebníkovi. Sledovala každý jeho pohyb. To, jak mluví, jak se dotýká saxofonu, jak přivírá oči, když do toho kusu plechu fouká a z něho vychází tak líbezná a hřejivá zvuky. Něco jí to připomíná. Ale co? Nemůže si vzpomenout.

Ale ano. To je přesně ta melodie, kterou občas slychává ve snách. Už vím! Vždyť tuhle skladbu poslouchala máma. Táta ji pouštěl na desce a při ní v objetí tančili... *za oknem listí padá, láska má, venku chlad a mráz, já tvé tělo objímám a chci tě hrát...*

Lili jak u vytržení poslouchá a ani nevnímá, že jí svítí trojka. Celou její mysl teď zaměstnává Toník, tak mu v duchu říká. Nevnímá okolí. Jen zírání na muže, který hraje píseň jejího dětství. Nestálo za nic. Jen jí při jejím poslechu vytanula hřejivá vzpomínka na rodiče. Jak je možné, že ji zná? Vždyť se už dlouho nikde nehraje.

Kdo je vůbec ten muž, který tak krásně hraje, až jí z toho bolí srdce? Tenhle hezoun si jen tak přijde a naruší její klid. Strašně se jí líbí!

„Bože, jen se ho letmo dotknout! Aspoň na chvílku ho obejmout!“ zatoužila Lili po muži, jehož vidí prvně. Ta Lili, která tvrdila, že láska není, že vše je jenom o sexu.

Hudba dohrála a Lili stále jako omámená zírání na Tonda. Náhle zvedl hlavu a podíval se směrem k jejímu stolu. Jejich oči se setkaly. Jeho zrak ji přitahoval nesmírnou silou, neuměla si to vysvětlit.

„Lili, svítí ti červená!“ popadla ji Jarmila za rameno a jemně s ní trhla. „Jsi jak solnej sloup! Co je? Marš na pokoj, klient čeká!“

„Teď ne! Dneska ne, možná později,“ odpověděla Lili jako vyměněná a dál si všímala jen Tonda a on jí.

„Lili, nezahrávej si! Pepa tě vyrazí. Neblázni!“

„Ne, dneska ne!“

Nechápaly, co se s ní děje. Tohle není ta stará Lili, jakou znaly. Tonda domlouvá cosi s kapelníkem, odkládá saxofon a míří si to přímo k ní. Kapela hraje ploužák a on opravdu, jak si přála, došel k jejímu stolku a vzal ji za ruku.

„Smím?“

„Smíš,“ zašeptala, ale seděla dál. Nebyla schopna vstát. Musel ji vzít za obě ruce.

Na parketu ji objal a začali pomalu tančit. Cítí ho tak blízko. Cítí jeho dech. Hledí si vzájemně do očí. Mlčí. Není schopna jediného slova. Lili, která s muži jedná vždy na rovinu, která si nechá platit téměř za cokoliv, Lili, která to s muži umí, najednou ztratila řeč. Stačí jí, že se jí dotýká. Prožívá něco, co ještě nezažila. Něco příjemného, zvláštního. Chce se jí plakat i smát najednou. A přeje si, aby ten tanec nikdy neskončil.

„Co tak krásná ženská dělá v takovém pajzlu?“

„Pracuju tady,“ odpověděla Lili téměř neslyšně.

„Nevšiml jsem si, že bys obsluhovala.“

„Ne, já obsluhuju muže. Dávám jim to, co jim jejich ženušky doma dát nemůžou.“

„Co jim nemůžou dát? – Aha, už to chápu. Děláš to za peníze.“ Tondovi ztuhl výraz ve tváři. Všimla si, jak mu cuklo v koutku. „Asi to bude nějaká citlivka,“ pomyslela si.

„A to je tvůj život? Nehnusí se ti to?“ pokračuje Tonda.

„Je to práce jako každá jiná. A žít se musí. A co děláš ty v tomhle pajzlu?“

„Jak vidíš, hraju tady. Dělán tak trochu do muziky. Jenom si tím o sobotách přivydělávám. Jinak makám ve fabrice.“

„A to je podle tebe lepší, než co dělám já?“

„Je to normální slušná práce.“

„A já nejsem normální? Proč se musíme hned při prvním setkání dohadovat?“ Bylo jí z těch řečí smutno.

„Myslíš, že bude víc setkání?“ ptá se Tonda trochu posměšně.

„Chtěla bych, aby bylo.“

„Ty si teda věříš!“ škádlil ji a přitiskl ji přitom ještě víc k sobě. Nebránila se. Potěšilo ji to. Bylo jí s ním dobře, i když věděla, že ji uráží. Nedbala toho. Hlavně že ji drží v náručí.

Hudba přestala hrát. Tonda ji odvedl ke stolu. „Celej večer budu hrát jenom pro tebe,“ zašeptal jí do ucha.

„Zahraješ mi Listopad?“ zeptala se a nesměle se usmála.

„Jak si přeješ.“

Celá zářila štěstím, byla tak ještě půvabnější. Spokojeně zasedla za stůl, kolegyně na ni koukaly a čekaly, co bude říkat.

„Krásně voní.“

„A to je všechno? No tak co? Domluvili jste se?“ vyzvídala Eva.

„Ani ne.“ Nechtělo se jí o svých pocitech mluvit. Všechno to povypráví až Alexovi. Ten jediný ji pochopí.

„Lili, měla bys už jít na pokoj! Byl tu i Pepa a nelíbilo se mu to,“ říká vyčítavě Jarmila.

„Však on to přežije,“ odsekla Lili a pozorovala dál Tonda, jak hraje.

„Už ti zase svítí trojka,“ upozornila ji podruhé Jarmila.

„Já to vidím. Bože, jak se mi nechce!“ Lili se na něj ještě jednou zadívala a potom se zvedla. Tonda sledoval, jak odchází, a bylo na něm znát, jaký má vztek.

5

Je pátek a v Tondově kanceláři mají napilno. Blíží se konec měsíce a plán výroby ještě není splněn. A tak se musí do práce i v sobotu. Ranní směna ještě jde, ale na odpolední se nikomu nechce. Jak přemluvit lidi, aby se vzdali víkendů a šli místo toho do práce? To bude fuška. A jestli si vůbec s ním Vašek prohodí směnu. Jinak nebude moct jít hrát a neuvidí Lili. Vtom zadrnčel telefon.

„Ano, šťastný. – Jo. – Ano. – To je super! – Vašku, zachránils mě! Takže na sto procent s tebou můžu počítat? Ahoj a dík!“ radoval se.

Je to v suchu! Zítřka jdu na ranní, takže večer budu s ní. Co to se mnou ta holka udělala? Vryla se mi do hlavy a už tam nemám nic než ji. Její vůně, oči, chuze, celého mě omámila. Celý týden myslím jenom na ni. Ale zítřka už mi neuteče, radoval se v duchu. Do kanceláře vešel dílenský mistr Roman a hned spustil: „Tony, mám na zítřek deset ženských a jednoho manipulanta, tvoje Alena jde taky.“

„To je fajn. Ty jdeš doufám taky.“

„No, co mám dělat?“

„Bude tu místo mě Vašek, tak na to dohlídni. Hlavně se blíží ta kontrola, tak abysme neměli problém.“

„Tady problém nebude. Ale ty ho asi budeš mít, až se to Alča dozví.“

„Nemel!“

„Co bych nemoh´ mlít? Beztak to všechno jednou praskne. Dlouho to neutajíš.“

„Chlape, to je ženská! Nádherná! Žena mých snů!“

„A co Alena?“

„To je něco jinýho. Alenka je holčička. Zato Lili, to je ženská se vším všudy. Jen jedna věc se mi na ní nelíbí.“ A opět mu začalo cukat ve tváři. Jeho výraz napovídal, co zrovna cítí.

„Vím, co dělá, Tony. Ale dneska se to už tak nebere. Každý dělá, co může. To si nevybereš. Slušnou a ještě k tomu hezkou holku dneska jenom těžko najdeš.“

„Já to ale nesnesu. Nechci, aby patřila jinejm chlapům.“

„Jsi citlivka. Buď ji chceš a budeš ji mít, nebo ne. A víš, že z takových bejvaj nejlepší manželky?“

„To se jen tak říká, ale není to pravda. Přesto ji chci jako ještě žádnou jinou před ní. To bude můj konec!“

Romanovi bylo kamaráda líto, viděl, jak se trápí. „To bude v pohodě, kámo.“

„Jasně, ty to máš oukej. Máš krásnou ženu, kterou sis vysnil, šikovnýho syna a jsi šťastnej chlap.“

„Taky jsem si leccos vytrpěl. Rodiče byli nejdřív proti, ale teď je to paráda. Hele, co mám říct Aleně? Ptala se, jestli budeš na směně.“

„Já jí to řeknu sám. Dík, seš kámoš!“

„Když to tak vezmeš, my chlapi jsme chudáci. Potkáme krásnou holku a jsme v prdeli. No, chlapče, chomout tě nemine. Aby ses začal připravovat na konec svobody. No co? Věk na to máš, třicítka na krku,“ dobíral si ho Roman a společně se tomu smáli.

„No nic, tak já jdu. Jsme domluveni. Říkals, že tu zítřka bude Vašek? No to mám radost, je to trouba.“

„Pro jednou to vydržíš, Romane.“

„Aby to nebylo každéj tejden! To bys mě vytočil!“ pohrozil mu Roman a odešel.

Tonda zůstal v kanceláři sám. Až teď si vlastně uvědomil, že o sobotách bude muset při odpolední pokaždé měnit směnu s Vaškem. Ale co, Roman si poradí. Zato Alenu bude muset zpracovat, něco jí namluvit. Je to hodná nezkušená holka, určitě ho nebude z ničeho podezírat.

Všiml si, že za dvě hodiny bude konec směny. Musí ještě zadat výrobu, to je spousta práce. Dnes se ale musí do všech úkolů nutit. V hlavě má jen Lili. A to už měl spousty žen, i v práci zažil pár románek. Žádná z nich se ale Lili nevyrovná! S Alenkou, jeho přítelkyní, to také není ono. No co, zatím to tak nechá a ono se to potom nějak vyvine.

Konečně je sobota. Také Lili se dnešního dne nemohla dočkat. Celý týden myslela jen a jen na Tonda. Konečně ho uvidí. Život se jí najednou zdá krásnější. Jen má obavy

z jeho povahy. Zdá se jí příliš žárlivý. Ale snad to nevadí. Bude dělat všechno pro to, aby ji miloval. Všeho zanechá, najde si klidně i jinou práci, třeba ve fabrice, když si to bude přát.

Uklidila celý byt pro případ, že by Tonda náhodou přišel. Dnes se jí ale pořád něco nezdá, všechno přestavuje. Musí tu být příjemně a útulno, aby se mu u mně líbilo. Z myšlenek ji náhle vytrhl telefon.

„Ahoj, tady Jarmila. Prosím tě, co děláš? Ti volám a ty to pořád nebereš!“

„Uklízím. Co se děje?“

„Chci jít do města, nepřidáš se? Na Pražský v tom novém obchodě mají super hadry!“

„Možná bych i šla... Tak za hodinku jsem u obchodáku, jo? Tak čau!“

Aspoň si koupím něco na sebe, pomyslela si Lili. Byla nakonec ráda, že Jarmila zavolala.

Venku je nádherně. Pomalu končí léto, ale v září je pořád ještě teplo. Loudavým krokem se blížila k zastávce. Měla dobrou náladu a každý, koho potkala, jí najednou připadal milý. Už si nepamatuje, kdy měla takovou radost ze života jako dnes. Že by láska? Neuvěřitelné, co s lidmi udělá. Člověk se hned na svět dívá jinýma očima. Co se mu zdá šedé, hraje najednou všemi barvami.

V autobuse pozorovala cestující. Její zrak náhle spočinul na staré paní, která seděla a současně se opírala o hůl.

Bože, i já budu tak stará? Co budu dělat? Já ale stará nikdy nebudu! Bylo jí té paní líto.

Autobus zastavil na Fügnerce. Lili vystoupila a už z dálky viděla Jarmilu, jak na ni mává.

„Ahoj, koho to máš?“

„To je moje dcerka, Hanička. Ta mladší.“

„Ty jsi ale hezká holčička.“

„Půjdem?“ přerušila ji Jarmila.

„Jo, můžeme. Kde to je?“

„Jmenuje se to TERA nebo tak nějak.“

„Vždyť to najdeme. Co doma, všechno v pohodě?“

„Ale jo, však víš. A co ty a náš krasavec?“

„Ani se neptej! Mám ho pořád v hlavě. Celý den, i ve snu. Ráno se probudím a hned ho mám před očima. Jsem jak nemocná!“

„To je normální, holka, když se zamiluješ. A tos na lásku nevěřila. Ještě uvidíš, tohle je teprv začátek. Jenom jste spolu tancovali. Ale až budete, víš co?“

„Já si to ani neumím představit. Stydím se před ním na něco takového vůbec pomyslet,“ kroutila hlavou Lili. „Musím ti něco prozradit. Tam nahoře v pokoji jsem při tom myslela na Toníka a byla to nádhera. To bylo snad poprvý. Chápeš, co myslím?“

„Jasně, že chápu. Víím přesně, co chceš říct. Já prožívám to samý. Taky myslím na svého muže. – Koukej, už jsme tady. To je něco!“

„Já se mrknu po nějakých šatech a uvidím.“

„Jak tě znám, holka, najdeš zase samý poklady. Ty to prostě s hadrama umíš!“ volá na Lili Jarmila a mizí mezi štendry.

„No teda, ty sou!“ vzala ramínko, na kterém visely elegantní černé šaty.

„Nádhera!“ přikývla s uznáním Jarmila. „Ale budou určitě strašně drahý.“

„To mi nevadí. Půjdu si je vyzkoušet.“

Lili zmizela v kabině. Opravdu jí moc slušely, jako by byly šity pro ni. Vyšla se v nich ukázat Jarmile.

„No Lili, ty jsou skvělé!“ spráskla ruce Jarmila.

„Musím být dnes večer za hvězdu, vždyť víš.“

„Jsou přímo přepychový. Ty snad šili na tebe!“
Lili ví, že to Jarmila myslí upřímně.
„Já si je беру, slečno. Kolik stojí?“
„Tři tisíce šest set devadesát devět korun.“
„Tak mi je zabalte, prosím. – Jarmilko, co myslíš, jaký si k nim mám udělat účes?“
„Jaký chceš. S vlasama, co máš ty, jde všechno. Ale být tebou, dala bych si je do drdolu, víš? Jak se to teď nosí. Takový ty proplýtaný. To se mi hrozně líbí.“
„Mně taky. Máš pravdu, vyzkouším to. Musím přece dneska celá zářit, když přijde Toník.“
„Vezmeš si k tomu ty lodičky z Itálie? Ty jsou perfektní. K těm šatům perfektně padnou.“
„Možná. Mám ještě jedny podobný, ale mají vyšší kramflek. Tak co, půjdeme, ne? Já ještě zajdu k Alexovi.“

7

Desátá už dávno minula a v baru Hvězda je nabitá, jako každou sobotu. Holky už čekají u svého stolku, jen Lili ještě nedorazila. Tonda netrpělivě vyhlíží, kdy se objeví ve dveřích.

„Nevím, co se děje! Byly jsme spolu nakupovat. Říkala jenom, že zaskočí k Alexovi. Jedině, že by se tam zdržela, ale tak dlouho?“ divila se Jarmila.

„To není schopná ani zavolat? Tohle u ní nebejvá zvykem. Snad se jí nic nestalo,“ bála se Jana.

„Nemaluj hned čerta na zeď. Za chvíli určitě přijde, to si piš. Hrozně se na dnešek těšila.“

„A on taky! Koukej, jak pořád civí na dveře, jestli se neobjeví. Je to fakt sexy chlap!“

„To máš pravdu. Lili je z něj úplně hotová. Jak jen tohle skončí? Mám o ni trochu strach.“

„No, jenom to nedramatizuj, Jarmilo, děláš z toho teátr. No co, tak se zamilovala, co je na tom? To se holt stává. Kolikrát já byla zamilovaná.“

„Tohle je ale něco jinýho! Nemám z toho dobrej pocit.“

Vtom se konečně objevila ve dveřích, na sobě nové šaty. Vypadá úchvatně. Tonda ji pozdravil kývnutím hlavy. Lili mu jej opětovala úsměvem a zamířila ke stolku.

„Zdržela jsem se. Byla jsem dlouho u Alexe, slavil narožky a já na ně úplně zapoměla.“

„Tak hlavně, žes dorazila. Sluší ti to, holka!“ oddychla si Jarmila.

„To víš, chci se líbit,“ usmála se na ni Lili a zatímco si sedala vedle ní, její oči stále hypnotizovaly Tonda. Počká, až přestane hrát a bude mít pauzu. Snad si pro ni přijde jako minule.

Tonda z ní nespouští oči. Vzájemně si vyměňují láskyplné pohledy. Ona prostitutka, on vzdělaný chlap z vážené rodiny. Ale láska se neptá, nedělá rozdíly.

Konečně je pauza. Přestože Lili čekala jen dvacet minut, připadaly jí jako hodina.

Tonda přišel ke stolku a vzal ji opět za ruce.

„Můžu?“ zeptal se.

„Musíš!“ zasmála se.

Šli na parket a kapela začala hrát. Tonda Lili nedočkavě objal. „Moc ti to sluší. Nehodíš se sem, do takovýho prostředí.“

„Ale kdybych tu nebyla, nepoznali bysme se.“

„To nevíš, třeba jo.“

„Toníku, nezačínej zase. Tak jsem se na tuhle chvíli těšila, tak mě prosím jenom objímej a mlč!“

„Nemůžu mlčet. Cos to se mnou udělala? Jsem do tebe blázen. Budeš jenom moje,“ šeptá jí toužebně do ucha.

Lili je šťastná. Zároveň ji ale jeho slova zraňují. Do hlavy se jí vkrádá myšlenka na to, co nedávno tvrdila Jana. Že si žádnéj chlap nastálo prostitutku nevezme. Nikdy dřív o tom takhle neuvažovala, až teď. Bojí se.

Toník ji drží v náručí, jemně ji líbá na šíji. Cítí jeho dech, ruce hladící její tělo, jeho dotyky až pálí.

„Lili, slib mi, že už tam nahoru nikdy nepůjdeš.“

„Mám ti to slíbit?“

„Ano, já tě budu milovat. Ale bez placení a z lásky. Slibuješ teda?“

„Slibuju.“

„Až přestanou hrát, sedneš si a budeš na mě čekat. Dneska odejdem spolu, jo?“ Toník ji prosí jako malý kluk, který žadoní o vytouženou hračku.

„Tak dobře.“

„Budeš jenom moje?“

„Jenom tvoje.“

Šťastně se usmál, přitiskl ji k sobě a jemně ji políbil na ústa.

Holky u stolku zamilovaný pár sledovaly a Jarmile ten pohled vehnal slzy do očí.

8

„Tony, tak zase příští sobotu,“ loučil se s Tondou kapelník, zatímco mu vyplácel honorář. „Doufám, že jsi spokojenej. Tak zas za týden?“

„Jasně, že jo. V sobotu jsem tu zas.“

Rozloučil se i s ostatními muzikanty, sbalil saxofon a vydal se ke stolku, kde na něj Lili netrpělivě čekala celou noc. Majitel Hvězdy, Pepa, vyváděl jako tajfun, protože celý večer odmítala klienty. Jenže Lili to nevadilo, ona už se rozhodla. Před výdělkem dala přednost lásce. Uvidí, jak bude žít dál. Dnešek ale patří Toníkovi. Všechno ostatní jde mimo ni.

„Jdeme?“ pokynul jí hlavou Tonda.

„A kam? Nahoru?“ ptala se tiše Lili.

„Ne, nahoru rozhodně ne! Půjdeme na hotel nebo někam...“

„Můžeme jít ke mně. Mám byt v Rochlici.“

„No to by šlo,“ usmál se.

Vzal ji za ruku a vyšli z baru ven. Toník cestou objednal taxi.

„Chceš mě?“ zeptala se nespěle Lili, zatímco čekali na odvoz.

„Chci, hrozně moc.“ Jak to dořekl, objal ji a vášnivě ji políbil. Lili jeho polibky opětovovala. Ani si nevšimli, že taxi už čeká. „No tak kam to bude?“ houkl na ně taxikář a sám pro sebe se zasmál. Byl na takové situace zvyklý.

V taxíku pokračovali v laskání, řidič jim pustil podmanivou hudbu, aby navodil náležitou atmosféru. Za ta léta ve své profesi už ví, co má dělat. Taky býval mladý.

„Už jsme tady, Toníku! No tak mě pusť, zlato, vystupujeme!“

„Počkej! Tak aspoň ještě jednu puslu!“

„Pojď, ty nenasyto!“

Lili šla napřed a odemkla vchodové dveře. „Musíme být potichu! Už je skoro ráno.“

„To víš, že jo. Budem jak myšky,“ vtipkoval Tonda a snažil se ji znovu políbit.

„Počkej, přivolám výtah. No tak, nebuď tak nedočkavej! Máme na sebe celou neděli.“

„Už jsem hodnej. Budu tě jenom hladit. To můžu, ne? Tobě to ale trvá!“

„Prosím tě, už jsme tady,“ snažila se ho utišit, zatímco otevírala dveře. „Tak tady je moje království. Sice malé, ale moje,“ pyšnila se a pokynula mu svou útlu paží.

„Račte dál, princí!“

„Ale jistě, královno moje, je mi ctí. A co v tomhle království budeme dělat?“

„Co budete chtít, můj pane!“
„Tvůj pán se chce milovat.“
„Ale snad se nejdřív osprchujem, ne?“
„To můžem,“ a ještě než to dořekl, začal z ní strhávat šaty.
„Počkej! Vždyť mi je roztrhneš! Pomalu!“ odběhla do koupelny a za chvíli se vrátila jen v lehkém župánku a s rozpuštěnými vlasy.
Tonda na ni zírá jako na svatý obrázek. „Jsi tak nádherná.“
Natáhla k němu ruce a celá se mu odevzdala. Nechala se tiše líbat, bez řečí, ani slůvko neřekla. Jen opětovala jeho žhavé polibky a celá roztoužená čekala, co přijde. Vzal ji do náruče, odnesl na postel a během několika vteřin se vysvlékl. Jak tam tak ležela nahá, byla přímo odzbrojující. Tonda její tělo něžně líbal, každé jeho místo zasypal polibky, až se jejich těla spojila v jedno.

„Jak ti je?“ špitl do ticha, „ty pláčeš? Lili, udělal jsem něco špatně?“
„Ne, vůbec ne. Je mi krásně. To bylo poprvé. Já tohle neznala,“ vzlykala.
„Ale ty tohle přece znáš moc dobře.“
„Ne, tohle ne. S tebou je to jiný. Nikdy předtím jsem nic takového nezažila. Až teď.“
„Ty moje Lili!“
A znovu se začali laskat. Snad prvně v životě se cítila doopravdy šťastná.

9

Slunce svítí do oken, už je skoro poledne. Lili otevřela oči, vstala tiše, aby Tonda nevbudila, a odebrala se do koupelny. Osprchovala se, oblékla si župánek a začala chystat snídani a kávu. Jak je šťastná! „Tak tohle je ta láska. Jak jsem si já hloupá jen mohla myslet, že nic víc než sex není?“ Jakmile si vzpomněla na milování s Toníkem, ucítila chvění po celém těle.

Stojí mezi dveřmi do ložnice a dívá se na Tonda spícího v její posteli. Je tak krásný, pomyslela si, bude u mě takhle napořád? Neuteče mi? Bude mě milovat? Bože nedopust', aby mě opustil! Umřela bych!

„Lili, kdepak tě mám?“ natahuje se po ní Tonda ještě v polospánku.

„Tady jsem, láska. Vstávej, udělala jsem snídani.“

„Nejdřív pojď ke mně.“

Nemusel ji dlouho přemlouvát. Lili bez meškání vklouzla k němu pod peřinu a znovu se začali vášnivě milovat.

„Jsi šťastná?“ zeptal se jí náhle, „máš mě ráda?“

„To snad cítíš, ne? Nemusí se to přece pořád říkat. City jsou ukryty tady někde v hloubi duše.“

„Ale miluješ mě?“

„Neumím takový slova říkat. Jsou pro mě příliš vzácný.“

„Tak ty mi to neřekneš? Ty potvůrko jedna! Já ti na oplátku nebudu říkat, jak jsi krásná!“

„Pojď se radši nasnídat a nech toho, ty zlobidlo!“

Už bez řečí vstal a šel do koupelny. Lili zatím poklidila pokoj a s úsměvem posbírala jejich oblečení poházené po celé místnosti.

„Nemáš tu pro mě nějaký župan?“ houkl na ni Tonda ze sprchy.

„To fakt nemám. Tady ještě žádný chlap nebyl. Ty jsi první.“

„Jen aby! A jestlipak, Lili, víš, kde je na světě nejlíp?“

„Doma?“

„V posteli, drahoušku!“

„A tím chceš říct, že budem celý den jen v posteli?“

„Jasně! Pojd' sem, ať ti dám pusku.“
„Ale jenom jednu a půjdeš jíst.“
„Ty snad ty polibky počítáš! Jsi nějaká lakomá.“
„Haha, copak se dá něco takovýho spočítat? Já tě líbám ráda. Vždyť jsem to nikdy nedělala. A ty líbáš tak krásně!“ zasnula se Lili.
Tonda si přisedl ke stolu a dali se do jídla. „Teď jsme jako manželé. Ty mi děláš snída-
ni, kafe a kde jsou vlastně cigarety?“
„Já nekouřím, Toníku. Žádný tu nemám.“
„Počkej, já jich mám pár v saku.“
„Dojdu ti pro ně.“
„Děkuju. Kafe bez cigára si totiž nedovedu představit.“
„Kouření ale není zrovna to nejlepší pro zdraví.“
„A co je zdravý? Nic. Spousta věcí nám škodí, a přesto je děláme.“
„Nepůjdeme do města na oběd?“
„Ani náhodou, chci tě dnes mít jenom pro sebe. Stejně nemám hlad. Spíš bych si dal
tebe. Tak šup, jdeme do postele! Víš přece, že je tam nejlíp,“ a stáhl ji rovnou do peřin.
„A vyprávěj, nic o tobě nevím, chci se o tobě dozvědět úplně všechno. Zavřem dveře,
zahodíme klíč a budeme jenom my dva,“ těšil se Tonda na jejich odpoledne ve dvou.
„Co ti mám vyprávět? Nic zajímavýho se v mém životě nestalo.“
„A kde ses tu vzala? Kde máš rodinu?“
„Já nikoho nemám. Máma mi umřela, když mi bylo třináct, a táta nás opustil, když
mi bylo pět.“
Tondovi se z těch slov sevřelo srdce. Zvážněl.
„Nemusíš mě litovat. Je to pryč,“ snažila se Lili odlehčit atmosféru.
„Já tě nelituju, miláčku, jenom je mi z toho těžko. Já totiž rodinu mám, i bráchu. Ne-
umím si bez nich představit život. Jak jsi vlastně žila ty? Kde jsi byla?“
„Po smrti maminky si mě k sobě vzala vzdálená teta. Ale spíš jsem jí byla jen na ob-
tíž. Byla docela hodná, ale ten její manžel...“ odmlčela se.
„Co? Co s ním?“
„Dovoloval si na mě a já jsem ze strachu, aby mě nevyhodili, poslechla každý jeho
přání. Zkrátka mě měl, kdy chtěl, vždycky když teta nebyla doma. Bylo to odporný!
Nechci o tom mluvit.“
„Panebože! To už jsi ve třinácti...“
„Ne. Dřív.“
„Dřív?!“
„Jo. Ještě doma u mámy. Víš, táta mamku opustil a nějak jsme přežít musely. Plat, co
maminka měla, na živobytí nestačil. Žilo se nám strašně těžko. Máma si vodila domů
chlapy a ti jí za to platili.“ Náhle se odmlčela.
„A dál?“ Pro Tonda bylo těžké takové věci poslouchat, ale chtěl vědět všechno. Zapálil
si cigaretu.
„Jednou večer máma nešla a nešla. Bylo už pozdě. Někdo zazvonil a já otevřela. Řekla
jsem, že není doma, ale on šel dál, že na ni počká. A tak čekal. Bála jsem se. Najednou
se na mě vrhnul a začal mě osahávat. Hladil mě a já jsem se celá třásla. Moc jsem se
bála. Moc. A najednou jsem ucítila hroznou bolest. Myslela jsem, že se mi tělo celé roz-
trhne. Strašně to bolelo,“ vyprávěla slabým hlasem. V očích se jí zrcadlily slzy. „Když
konečně přestal, byla jsem celá zakrvácená. Nevěděla jsem, co mám dělat. Jenom jsem
brečela. A ten hnusák se oblíkl, na stůl položil pětistovku a zmizel. Zůstala jsem sedět
na posteli, ani nevím jak dlouho, až jsem usnula. Máma mě vzbudila hrozným křikem:
,Co se ti stalo? Kdo tady byl? Co to s tebou udělal?' A já jsem se dala do pláče a řekla
jsem, co se všechno seběhlo. Maminka mě popadla a v koupelně mě celou osprchova-
la. Přitom strašně naříkala. Pořád dokola si vyčítala, že to byla její chyba. Pak jsem se

proto o ni hrozně bála, aby z toho nezešílela.“ Lili hlasitě polkla. „Od té doby už nikdy žádnýho chlapa do bytu nepustila. Celá se změnila, po čase onemocněla a rok na to umřela.“ Jakmile Lili dovyprávěla svůj příběh, po tváři se jí začaly řínout obrovské slzy. Tonda mlčel, nebyl schopen slova. Jen k sobě Lili silně přitiskl.

„Jak jsem už řekla, po mámině pohřbu si mě k sobě vzala ta teta. Tam jsem zůstala do šestnácti a čirou náhodou jsem se seznámila s Jarmilou. Dokážeš si představit, jak jsem chlapy nenáviděla? Jaký jsem k nim cítila odpor? Pak mi Jarmila nabídla makat u Pepy. Vzala jsem to, bylo to pořád lepší než u tety a potřebovala jsem peníze, abych mohla bydlet sama.“ Lili si otřela slzy z tváří. „Jak vidíš, nic krásnýho jsem nezažila. Možná jenom když ještě byl táta s mámou a měli se rádi. To jsem byla hodně malá. Ale moc dobře si pamatuju, jak jí pouštěl desku s tou písničkou Listopad. Cítila jsem, jak moc se maj rádi. Táta mě vzal do náruče a já jsem si připadala v bezpečí. To jediné bylo krásné. Potom už nic. A právě tys mi připomněl moje nejhezčí chvílky. Tou písničkou. Hraješ ji tak krásně...“

„Budu ti ji hrát klidně do smrti, srdíčko moje.“

„Víš, ani se nejmenuju Lili. Říkají mi tak jenom v baru. Každá máme svoji přezdívku. Normálně jsem Hanka. Hana Říhová celým jménem,“ na moment se odmlčela, těžce vydechla a pokračovala. „Tak jsem ti řekla všechno, i to nejtajnější, co ukřívám hodně hluboko v sobě. Teď jsi snad jediný, koho na světě ještě mám.“

„Pro mě budeš Hanička a já pro tebe jen ten jediný, co říkáš?“

„Do konce života,“ řekla téměř neslyšně a pohlédla mu zpříma do očí.

Tondovi bylo z toho vyprávění smutno. Co všechno musela snášet! Tolik utrpení a bolesti, běželo mu hlavou. Miláčku, je to pryč! Už budou jenom hezký chvílky, to ti slibuju!

ČÁST DRUHÁ

Svatba

10

Lili se změnil celý svět! V baru dala výpověď. Pepa ji sice pustit nechtěl, ale nakonec souhlasil. Ostatní dívky z toho byly smutné. Lili teď do baru zajde jen v sobotu jako host, když zrovna Tonda hraje. Našla si práci v továrně. Nechtěla mít směny, a tak chodí jen na ranní, aby se mohla víc věnovat Tondovi a domácnosti, a k tomu ještě uklízí ve škole. Je to sice za málo peněz, ale aspoň je po večerech doma. Tonda u ní občas přespí, zatím u ní kvůli práci nemůže zůstat nastálo. Lili to chápe. Nenapadne ji, že by měl vedle ní ještě nějakou jinou. Tak skálopevně mu věří, že ho vůbec z ničeho nepodezřívá.

Je konec listopadu a Liberec pokrývá sníh. Lili zimu nesnáší, v prosinci jí zemřela máma. V měsíci, kdy se každý těší z Vánoc, je Lili smutná. Snad letos budou jiné, když už nebude sama.

V pátek odpoledne je Lili doma, Tonda je v práci. Počká, až přijde, a zítra spolu půjdou do Hvězdy. Těší se na to. Konečně vede spořádaný život. Je to velká změna, ale docela se jí líbí.

Zazvonil telefon. Rychle ho vzala v domnění, že volá Tonda.

„Ahoj drahoušku, tady Alex. Nemohla bys ke mně zaskočit?“

„Jasně! Toník je stejně ještě v práci. Co se stalo?“

„Něco hroznýho! Tak si prosím pospěš.“

„Za chvíli jsem tam.“

Rychle se oblékla a vyběhla ven. Co ti dva zase dělali? Doufám jenom, že Alex jako vždy přehání, běželo jí hlavou. Alex je nejlepší kamarád, a když má problémy, nemůže ho v tom nechat. On by jí to možná odpustil, ale ona sobě ne. Alexe a Jiřího přímo zbožňuje. Hodně jí pomáhali, hlavně když na tom nebyla finančně úplně nejlíp, ale i v dalších perných chvílích.

Konečně dorazila k činžáku. Mezi dveřmi stojí Alex, vypadá příšerně. On, takový manekýn, vždycky upravený.

„Co se, proboha, stalo?“

„Je konec, prostě konec! To se stalo!“ nařiká Alex. „Pojď dál, všechno ti povím.“

Lili si odložila a sedla si rovnou ke stolu. Z kuchyně bylo slyšet, jak Alex připravuje kávu.

„Tak povídej, Alexi. Snad to není tak zlé, ne?“

„Bohužel. Nadobro ode mě odešel.“

Lili si představila, jak by asi bylo jí, kdyby ji Toník opustil. Tuší, jak to Alexe musí bolet. „Po mých narozeninách prostě najednou začal chodit pozdě z práce, pořád se na něco vylouval a já cítil, že je odměřený. Něco mi už tehdy říkalo, že je konec. Už to mezi náma nebylo jako dřív. Musel jsem ho dokonce o lásku prosit!“ vyrazil ze sebe Alex.

„A vážně se to nedá nějak urovnat?“

„Pochybuju. Já už ani nechci. I kdyby na oblohu napsal, že mě miluje, tak ne.“

„Takhle byste to po těch letech ale neměli skončit. Musí přece být nějaká možnost...“

„Ani náhodou! Kde není cit...“ pronesl rezignovaně. „Podívej, tohle všechno jsme si spolu pořídili,“ a opsal rukou celý prostor moderně zařízeného pokoje, „a co já teď s tím sám?“

„Já vím, že sám nebudeš.“

„I kdyby se vrátil, neodpustím mu.“

„Jak dlouho je pryč?“
„Už týden. Odešel minulý pátek.“
„Proč ses neozval?“
„Nechtěl jsem obtěžovat. Ty máš teď přece líbánky.“
„Ale Alexi, líbánky bývají až po svatbě,“ zasmála se Lili, „to je ještě daleko. Ani jsme o něčem takovém nemluvili.“
„Měli byste. Je to krasavec. Být tebou, bál bych se o něj.“
„Alexi! Nedávej mi brouky do hlavy! Můj Toník mě přece miluje. To by neudělal.“
„Milovat může. Radím ti z vlastní zkušenosti. My chlapi to máme jinak. Věř mi. I když mám jinou orientaci, jsem pořád přece jenom chlap.“
„Ty mě nutíš, abych ho podezřívala?“
„Ne, drahoušku, to bych si nedovolil. Nechci jenom, abys trpěla jako já. Tebe by to zabilo.“
„Proč myslíš?“
„Jsi poprvé zamilovaná. Miluješ celým srdcem a netušíš přitom, kolikrát se to může opakovat. Jsi jiná. Nikomu nedovol, abys byla jeho rohožka.“ Alex se na chvíli odmlčel. Neví, jak to říct, aby ji neranil. „Víš, myslím na tvoji minulost a mám strach. Tonda je přece jenom člověk z dobré rodiny. A ty? Nevíš, co se mu honí hlavou.“
„Alexi, vím, že to se mnou myslíš dobře, ale já žádné pochybnosti nemám. Jsem si Tondou naprosto jistá.“
„To je dobře. Nerad bych tě totiž potom viděl nešťastnou.“
„Nezvonil někdo, Alexi? Nebo se mi to zdálo?“
Šel ke dveřím. „Nikdo tam není.“
„Tak se koukni z okna.“
Alex otevřel okno a spráskl ruce. Na silnici stojí nákladní auto bez plachty, na něm dva chlapi držící bílý transparent s velkými černými písmeny MILUJI TĚ. Vedle auta se usmívá Jiří v obleku a dívá se nahoru do okna. Alex stojí jako opařený a tečou mu slzy. „No není sladký, Lili? Určitě ho to stálo spoustu peněz.“
„Je,“ odpověděla a dál se s ním mlčky dívala z okna. Už nebylo třeba mluvit. Bylo jí jasné, že mu vše odpustil a budou zase spolu. Je ráda, že to tak dopadlo. Ctí lásku těch dvou, i v této době. Však to kolem sebe vidí, city se považují za zbytečnost. Není přece důležitý mít hodně peněz a spoustu věcí. Nejdůležitější je mít jeden druhého, cítit, že je někdo s tebou, mít koho milovat, s kým se radovat i sdílet problémy. To je smysl života...

11

„Už máš zase zítra výměnu?“ ptá se Roman Tondy.
„Hm. Uděláš to pro mě? Že to s tím Vaškem vydržíš, vid?“
„Ty si snad ze mě děláš blázný! Jak dlouho to hodláš takhle dělat? Myslíš, že já nemám svoje povinnosti?“
„Hoď se do klidu, Romane! Máš za to prachy. Zadarmo to neděláš.“
„Prachy nejsou všecko! Iris už nadává. Věčně jsem o sobotách v práci. Doma to už ani neznám a kluka taky málo vidím.“
„To se srovná, neboj. To je při odpolední pokaždý. Snad se to dá nějak vydržet. Seš přece kámoš, nebo ne?“
„Ty snad ukecáš i mrtvolu! Nakonec se ani nedivím, že ty ženský tak zvládáš.“
„No moc ne. Mám dost starostí...“
„A jejej! Došlo na moje slova? Já ti říkal, že to bude peklo! Jak z toho teď vybruslíš?“
„Alena čeká dítě.“
„Do háje!“

„To je mazec, co?“

„A chce si to nechat?“

„Na sto procent. Je jí už šestadvacet, má na to věk. Na to dítě se těší a já nejsem schopnej jí to rozmluvit!“

„A co Lili?“

„To je ten průšvih. Lili prostě miluju. Co mám ale, kámo, dělat? Porad!“

„Porad? To je dobrý! Copak si dáš poradit? Já sám nevím. Na jedny straně je Alena dcera šéfa, má maturitu a je i docela hezká. S tou to táhneš bůhví jak dlouho a čeká tě s ní dobrá kariéra. Na druhý straně Lili, bývalá šlapka. Copak za život tě s ní asi čeká?“

„Hele, není to trochu pokrytecký?“

„Chtěls radu, tak radim. Takovej je život. To bys chtěl opustit Alenu? Nechat ji v tom? A víš, co by bylo s tebou? Co by udělal její otec? Byl bys okamžitě na dlažbě. Bez ní nejsi skoro nic. Budeš si muset vybrat.“

„Já nevím. Mám se oženit se ženskou, kterou nemiluju? A tu, co po ní tak moc toužím, mám nechat?“

„Čekáš rodinu! To už je panečku závazek, musíš se k tomu postavit jako chlap. Zodpovědně. To taky její rodina očekává, počítaj s tím. A Lili můžeš mít jako bokovku. To přece dokážeš utajit, jak vidím. A docela dobře.“

„To se dlouho nedá. A navíc bych Lili nerad ublížil.“

„Na tos měl myslet dřív. Co ti může radit člověk jako já?“

„Moc se nepodceňuj, kámo. Jsi zkušenější, na tebe vždycky dám.“

„Nic ve zlým, ale mezi náma, dokážeš si představit, že doma nadšeně řekneš: ‚Přiveďte vám ukázat moji nastávající, bývalou šlapku Lili.‘ Co by řekli vaši?“

„To by nepřežili!“

„Dívej se na to takhle. Splnil se jim sen. Syn s maturitou a snacha z dobrý rodiny, podle jejich gusta! A ty bys to chtěl všechno zničit?“

„Máma by to neunesla. Ale já s Alenou nebudu nikdy šťastnej. Už teď je mi protivná.“

„To nemyslíš vážně! Čeká tvoje děcko!“

„Ale nic jinýho nás nespojuje.“

„Hele, je to na tobě. To si musíš rozhodnout jen ty sám. Já jen vim, že bych nechtěl bejt v tvój kůži.“

„Nevím, co dělat, kamaráde. Jediný, co vim, je, že chci Lili. Ale musím asi udělat správnou věc, jak se ode mě ostatně očekává.“

Náhle do kanceláře přišla Alena.

„Tak já už jdu, Tony,“ řekl Roman a pomalu se vypařil z kanceláře.

„Tony, zítra máš volno, vid’? Půjdeme se podívat na ty svatební šaty. Jde s námi i tvoje máma.“

„Tak já u toho být nemusím, ne? Vy si vystačíte. Musím totiž do práce.“

„Já chci ale i ten nový oblek pro tebe.“

„Na to je dost času, zlato. Skočím si nějakej koupit s tátou příští týden.“

„Tony, těšíš se tak jako já?“ ptá se a objímá ho. Cítí se naprosto šťastná. Čeká s milovaným mužem miminko. Kdyby jen tušila, že on myslí na to, jak ze vztahu vycouvat.

„To víš, že se těším! Ale přeci jen, nepočkáme ještě s tou svatbou? Není to moc brzo?“

„Tony, jak myslíš, že budu vypadat ve svatebních šatech s bříškem?“ Ani ve snu by jí nenapadlo, že by si ji nechtěl vzít! Myslí si, že i on se raduje z děťátka. Alena, nastávající matka, půvabná blondýna s modrýma očima, teď prvně hledí na Tonda podezřívavě.

„Ty si mě nechceš vzít?“

Tonda neví, co má říct. Má jí říct pravdu? Ne, to by ji ranilo! Vypadá tak šťastně. „Co tě to napadá? Jenom se mi to zdá moc brzo, to je všechno!“

Usmála se. Ulevilo se jí. Byl to už zase její Tony. Je zvyklá, že jí všechno vyjde. Jako jedináček je rozmazlená. Život jí vždy dal vše, co chtěla. Začala ho líbat. On jen přivřel oči a myslel na Lili.

12

Alex nasadil Lili brouka do hlavy. Pořád musí myslet na to, co jí říkal: „Je to fešák, dej si na něj pozor!“ Co tím myslel? Až Toník večer přijde, musí se ho zeptat na spoustu věcí. Nemůže se zbavit myšlenky, že jí něco zatajuje. Věří mu, to jo, ale co když má Alex pravdu a někoho má? Třeba v práci?

Je jí úzko. Srdce ji při té představě zabořelo. Vždyť je jen její! Ale ne, to by se ke mně tak hezky nechoval a nemiloval by mě tak krásně. To bych musela poznat.

Z rozjímání ji vyrušil zvonek u dveří. Pomalu se zvedla a váhavým krokem šla otevřít.

„Lásko! Co tak brzo?“ Za dveřmi stál Toník.

„Ty nejsi ráda? Máš tady někoho jinýho?“

„Ale to víš, že ne. Já jenom myslela, že přijdeš až večer, jako normálně.“

„Je půl třetí, jdu rovnou z práce. Máš radost?“

„Jasně, že mám! Pojd' dovnitř. Jsem šťastná vždycky, když přijdeš.“

„Ale ne, nejsi,“ povzdechl si.

„Jak to můžeš vědět?“

„To já jsem šťastný, jsem přece Antonín Šťastný,“ zavtipkoval smutně Tonda. Myslel na to, co mu leží na srdci. Neví, kde začít.

Lili se rozesmála. „To mi nedošlo. Takže já už nebudu říkat, že jsem šťastná. Až po svatbě.“

Tonda ji objal a pevně ji k sobě přitiskl.

„Zlato, nandám ti oběd? Určitě máš hlad. Dělal jsem polívku a hovězí na houbách s rýží.“

„Jo, to si dám rád. Jak víš, že to je moje oblíbené jídlo?“

„To bylo tak. Na moje okno přiletěl holoubek a pošeptal mi to,“ žertuje Lili.

„Ty jsi můj andílek!“

Tonda si sedl za stůl a sleduje Lili, jak nabírá jídlo. Je mu mizerně. Jak jí to jen řekne?

Je to od něj pěkná sviňárna. Ale řekne jí to, je přece chlap!

„Jestli to budeš mít málo slaný, tady je sůl. Jako doma, lásko. A všechno sníst!“

„Dáš si se mnou?“

„Jo, ráda. Vlastně s tebou dělám ráda úplně všechno, ale to přece víš.“

Tonda hlad měl, ale jíst mu nešlo. Každé sousto si do pusy dával pozvolna a mlčky. Neustále myslel na to, jak jí to celé řekne.

„Co je s tebou, Toníku?“

„Nic, jsem jenom úplně grogy.“

„Tak budeme do večera doma. Aspoň si odpočineš.“

„Ne, Lili, dneska půjdeme ven. Skočíme do města nebo si vyšlápne na Ještěd, kam jen budeš chtít.“

„To je najednou změna! Stalo se snad něco, Toníku?“ ptá se Lili a srdce má sevřené.

„Vůbec nic. Chci si s tebou jenom někam vyjít. Ven nebo za kamarádama. Můžeme třeba zaběhnout k Alexovi, nechceš?“

„Venku je tak hnusně, padá déšť se sněhem, a ty chceš jít na procházku? V tom bude něco jinýho. A já to chci vědět, Toníku!“ Lili najednou změnila výraz. Vůbec ji nepoznával. Zbledla, ruce se jí začaly třást a její nádherné oči se celé zalily.

V té chvíli se nezmohl na nic než opět zatloukat. Zatajit fakt, že se bude ženit. Protože musí. A tak ji trochu nešikovně objal a něžně ji políbil na krk.

„Nic, lásko, nemáš se čeho bát. Já přece patřím jen tobě a vždycky budu. Hlavně si nedělej starosti. I kdyby se kdy něco stalo, my přece budeme patřit k sobě.“

„Mluvíš strašně divně, Toníku. Jsou to samý hádanky a nahání mi to strach. Hrozně se o tebe bojím. Kdybych o tebe měla přijít, nechtěla bych dál žít.“

„Co to říkáš?! Víš přece, že tě miluju úplně nejvíc ze všeho na světě! Nebud' smutná, udělá se ti vráska, a už nebudeš tak hezká. Zapomeň na to, uděláme si fajn den. Co na tom, že venku padá sníh. Vezmeme si taxíka a zajedem do města.“

„No tak jo,“ utírala si slzy Lili.

„Sedneme si někde na kafe a budeme úplně jako manželé, chceš?“

„Tak já umyju nádobí a můžeme vyrazit. Ty si zatím dopij kafe a můžeš si k němu dát i cigárko, jestli chceš.“

Tonda se na ni jen usmál a znovu ji objal.

„Tak už mě nech! Mám přece práci!“ plácla ho po ruce Lili.

„Práce počká. Jen mi dopřej, ať si tě užiju. Voníš tak krásně, že ti nemůžu odolat.“

„A neříkáš to taky nějaký jiný?“

„Věř tomu, že ne!“

„Jen aby!“

„Lili, to kafe je skvělý! A nemusíš se oblíkat hodinu jako obvykle, máme málo času. Večer přece jdeme do baru.“

„Už jsem skoro hotová, neboj. Jenom na sebe hodim kabát, obuju se a jsem u tebe.“ Lili dopnula zip u střevice a vešla do pokoje.

„Tobě to tak sluší, jsi fakt nádherná!“ vrhl se na ni znovu Tonda.

Opravdu se chová nějak divně, prolétlo Lili hlavou, jako by něco tajil. Aby tak měl Alex pravdu! To by mě fakt zabilo!

Během pěti minut seděli v taxíku a mířili do města. Celou cestu mlčeli. Tonda vymýšlel způsob, jak s pravdou ven, a Lili šířalo podezření. Nikdy k ní v sobotu nepřišel tak brzo. Musí v tom něco být. Nikdy s ní ani nechtěl jít do města mezi lidi. Vždycky byli jen u ní doma. Celou neděli promilovali a večer se zase loučili.

Držel ji za ruku. Tonda si přál, aby ta chvíle nikdy neskončila. Aby takhle mohli zůstat napořád! Věděl ale, že to není možné. Když se rozejde s Alenou, její otec ho určitě okamžitě vyrazí! Má teď dobrou pozici, možná z něho jednou bude i ředitel. A Alena si dítě určitě nechá. Nemůže přece vyrůstat bez něho.

„Zlatíčko, kam půjdeme? V sobotu je ve městě úplně prázdko, koukej.“

„To víš, sobota odpoledne! Všichni jsou rádi doma a chtějí si po celým týdnem v práci odpočinout.“

„Nechceš zaskočit k Alexovi?“

„Ani ne. Oni teď stejně mají líbánky. Nebudeme je rušit! Šla bych si spíš někde sednout.“

„Tak jo, zajedeme do Salamandru. Tam je to docela fajn.“

„Jenže je tam věčně plno.“

„Třeba se najde jeden stůl pro nás dva. Pojď, zkusíme to.“

Ruku v ruce se ubírali po Pražské, cestou potkávali známé. Jestli potkají někoho z práce nebo někoho z Aleniny rodiny, je Tondovi v tu chvíli úplně jedno. Snad si to i v hloubi duše přeje.

V Salamandru bylo skutečně narváno. Našli jen jediný volný stůl.

„Koukej, říkal jsem ti, že tu jedno místo určitě bude, čekalo na nás,“ zasmál se a pomohl jí sundat kabát.

„Co si dáte?“ přiskočila k nim servírka drobné postavy. Vypadala jako mulatka. Její úsměv odhalil zuby jako perly.

„Dáme si pivo a dvě deci bílého.“

„Hned to bude.“
„Věděl jsi, že jsem taky byla zaměstnaná jako servírka? U Pepy.“
„No jo ale...“
„To bylo jen na oko.“
„Tahle životní kapitola už je snad za tebou.“
„To rozhodně.“
Tonda si zapálil, servírka přinesla pivo a skleničku vína.
„Na zdraví a na lásku!“
„Tak na naši lásku, Toníku.“
Než se ale stačili napít, objevil se u stolu muž, který byl Tondovi navlas podobný.
„No nazdar, brácho!“
„Ahoj!“ překvapený Tonda se na víc nezmohl.
Lili klouzal pohled z jednoho na druhého a marně mezi nimi hledala odlišnost. Po chvíli jí došlo, že je to jeho dvojče.
„Co tu děláš s tak krásnou dámou? Neseznámíš mě?“
„No jasně. To je Lili. Lili, můj brácha.“
„Marek jméno mé?“ a podal jí ruku. Dlouze se jí zadíval do očí. „Kde ty bereš takové stvoření, Tony?“ Po chvíli se obrátil k Lili a zažertoval: „Slečno, jeho si neberte, on má před svatbou, to já jsem volný.“
Lili ztuhl výraz. Pohlédla prudce na Toníka, který byl bledý jako křída. Ani slovo ze sebe nedostal. Markovi došlo, že řekl něco, co neměl.
„Řekl jsem něco nevhodného?“
„To bych řekl. Ale už je to venku.“
„Já, já... já se moc omlouvám, Tony, promiň, to to jsem nechtěl! Já si dělal legraci...“ vykoktal ze sebe Marek.
„Nech to být!“ Vtom si Toník všiml, jak se Lili třesou ruce. Chytil ji za dlaně.
„Lili, prosím tě, pochop, jestli můžeš. Já...“
„Tady není co chápat!“
Ani si nevšimli, že Marek odešel.
„Všechno ti vysvětlím, lásko!“
„Není co vysvětlovat! Já tě miluju, ale ty asi miluješ jinou!“
„Tak to ale není! Strašně se pleteš. Hlavně mě teď poslouvej.“
„Už jsem slyšela dost!“
„Lili, miláčku, věř mi, prosím, já tě nechci ztratit. Nechci o tebe přijít. Prostě se to stalo. Budu otcem, ale nechtěl jsem to.“
To byla pro Lili další rána. Celý svět se s ní zatočil. Co ještě přijde? Už teď cítí, jak jí slábnou nohy. Kdyby stála, určitě by se svezla k zemi.
„Jak jsi mi to jenom mohl udělat!“
„Prostě se to tak seběhlo. Je mi to moc líto. Věř ale, že jí nemiluju. Já chci jenom tebe.“
„A co z toho, když tě beztak nemůžu mít? Jak mám bez tebe žít?“
„Můžeme se přece scházet.“
„To ti mám dělat matraci, když už ti tvoje ženuška nebude stačit? To fakt ne! Chci tě buď celýho, nebo nic!“ Na chvíli se zamyslela a pokračovala: „Nemohla bych se s tebou milovat a přitom myslet, že jsi i s ní.“
„Lili, pro tebe to snad takový problém není, ne?“
„Narážíš na minulost? To není fér! Však víš, jak to bylo. Teď už to ale nedokážu, prostě to nejde. Poznala jsem s tebou něco jinýho. Neříkám, že jsem čistá jak lilie, ale došlo mi něco, co ty asi nikdy nepochopíš.“
„Omlouvám se, nemyslel jsem to tak.“
„Myslel! Já vím, že jo! Byla jsem děvka, ale upřímná! Zato tobě upřímnost nic neříká!“

„S Alenou už chodím ani nevím jak dlouho. Jak jsem ale poznal tebe, chtěl jsem to ukončit. Jenže otěhotněla. Co jsem měl podle tebe dělat?“
Lili už neudržela slzy, nemohla si pomoci. Bylo jí příšerně!
„Lásko, neplač. Prosím tě, rve mi to srdce.“
„Zavolej servírku, ať mi přinese ještě dvě deci.“
„Jasně, ale nechceš se, doufám, opít?“
„Ne. Mám jenom nesnesitelně sucho v puse.“
Tonda zavolal na servírku. Všimla si, jak je Lili uplakaná.
„Mráčky na duši, slečno? To bude dobrý. Láska potřebuje slzy. O to sladší bude usmiřování,“ utěšovala ji servírka.
„Usmiřování nehrozí, slečno,“ uzavřela to Lili a ze zdvořilosti se malinko usmála.
„To snad nemyslíš vážně, Lili?!“ Tondovi došlo, že Lili na jeho návrh nepřistoupí.
„Myslím, Toníku! Nebudeme se už dál stýkat. Nemá to cenu. Já se o tebe přece nebudu s někým dělit.“
„Já to ale bez tebe nevydržím! Aspoň dneska buď, prosím, se mnou. To já všechno riskuju – práci a postavení. A přes to všechno chci být jen s tebou.“
„A co zítra a pozítří? Jak to bude dál? To budeš mít mě na víkendy a manželku přes týden? Takhle tomu mám rozumět? Ne, nehodlám být tvoje bokovka!“
„Tak co mám dělat?“
„Vím, o co ti jde. Životem se mnou bys ztratil dobrou pozici v práci. A až teď mi vlastně dochází, cos mi vyprávěl. To znamená, že Alena je šéfova dcera, vid?“
„Jo, máš pravdu.“ Tonda si vzpomněl, jak jí vyprávěl o mistrové z druhé dílny.
„Takže má školu jako ty?“
„Ale to s tím přece nemá co dělat. Alenu jsem znal ještě ze školy. Nemysli si, že bych s ní chodil kvůli jejímu tátovi.“
„Ne, takhle to nemyslím. Já jenom vidím, v jaké jsem nevýhodě. Ona je študovaná, určitě i hezká, a co já? Bývalá prostitutka! Promiň, už ti nebudu dělat problémy. Jen tě prosím, abys byl šťastný,“ řekla smutně a dopila zbytek vína.
„Chci domů, Toníku.“
„Zavolám taxíka a pojedu s tebou. Takhle se přece nemůžeme rozejít!“
„To s tebou souhlasím. A neďivej se na mě tak! Já si nic neudělám, na to se mám moc ráda. V životě jsem toho už skousla víc.“
„Odpusť mi to. Tohle jsem fakt nechtěl. Taky mi je těžko, jako tobě, to mi věř,“ přesvědčoval ji a pomáhal jí do kabátu. Hlas se mu chvěl.
„Taxíka nevolej, chci jít pěšky. Aspoň si trochu provětrám hlavu. Potřebuju to.“
„Dobře. A dovolíš mi se přidat?“
„Jo, máš u mě přece svoje věci.“
Vyšli ven z restaurace, zavěšeni do sebe, jako by se nic nestalo. Lili mu dovolila všechno. Věděla, že to je naposled. Oba dva mlčeli, každý pohroužen do svých myšlenek...

Celé dva měsíce Toník Lili dopřával pocit štěstí a najednou to má skončit? Proč zrovna já? Proč nemám v lásce štěstí? Když jsem ji konečně našla, mám o ni přijít? „Kdy máte svatbu?“

„Ještě nemáme termín, proč o tom mluvíš? Nekažme si den.“

„Nic jinýho v hlavě nemám, myslela jsem, že jsem našla lásku, co bude trvat až do konce života. Já ti tak věřila!“

„Moje city k tobě se nikdy nezmění, Lili. Pro mě je naše láska důležitá tak jako pro tebe, to mi věř.“

„Jak bych mohla? V době, kdy ses se mnou miloval, jsi spal i s ní!“

„To byla jenom fyzická záležitost. To s city opravdu nemělo nic společnýho.“

„Jenže já ti byla věrná! Ani ve snu mě nenapadlo, že se něco takovýho děje. A tobě to zatím nedělalo žádný problém, že jo?“ Lili na Toníka přímo křičela. Nedbala na sousedy. Už jí na ničem nezáleží. „Jsi kariérista!“

„Tos přehnal!“ zařval na ni. Celý zrudl vzteky.

„Jaký jiný důvod můžeš mít, když tvrdíš, že miluješ mě, a ne ji?“

„Dítě! To je sakra ten důvod! Jenže ty ani nemůžeš pochopit, co je to rodina!“

„Ne, to vážně nevím. Tu jsem totiž chtěla mít s tebou, Toníku. Ale tys mě sprostě podrazil! Už dávno jsi věděl, že to nebudu já, se kterou budeš mít děti. Nejsem pro tebe prostě tak důležitá jako Alena. Jana měla pravdu, jsme vám dobré jenom do postele. Pro život si najdete lepší.“

„To říkáš ty!“

„Jasně. Děvka pro tebe jako manželka není nic moc, to by ses ušpinil! Tvoje ego by to neuneslo!“

„Nenadávej mi, prosím. Já ti nechci ublížit,“ prosil ji Tonda a snažil se ji uklidnit. Jenže Lili byla nepříčetná.

„Omyl! Ty mi chceš ublížit! A už jsi to udělal. Ženíš se přece s jinou. Mě jsi odhodil jako špinavej hadr a já tě přitom měla za boha! Proč jsi mi jen vkročil do života, ty pokrytče?!“

„Já že jsem pokrytec? A co jsi pak ty? Prostě zhrzená děvka!“

„Ták! Jo, jsem děvka, ale jsem taky lidská bytost, která tě nade všechno milovala!“ Stála proti němu vzteky bez sebe a ještě krásnější. Jemu najednou došlo, co jí vmetl do tváře. Litoval toho, co jí řekl.

„Odpusť mi, Lili, prosím. To jsem nechtěl,“ omlouval se a objal ji. Lili se v tu ránu rozplakala. Nechala se laskat a polibky mu vracela. Byla příliš slabá na to, aby mu odporovala. Hádku zakončili milováním. Už mezi nimi nepadlo jediné slovo o svatbě. Šeptal jí ta nejkrásnější slova, jaká kdy slyšela, a Lili byla opět na chvíli šťastná...

13

V obchodním domě je plno lidí. Blíží se Vánoce a pro Lili tak nastávají smutné dny. Brzy bude výročí smrti její matky a do toho ztráta jediného člověka, který byl v jejím životě důležitý. Jak se jí dříve zdál svět krásný, rázem zešedivěl.

Už ho neviděla skoro tři týdny. Ani o něm neslyšela. Jak je jí těžko u srdce! Určitě se připravuje na svatbu. Bojovala by o něj, ale nejde to, čekají přeci dítě a to má mít oba rodiče. Právě ona to moc dobře ví.

Ani do baru nezašla. Kdyby ho tam zahlédla, určitě by neodolala a začalo by to všechno nanovo. Nedá se nic dělat, musí se s tím vším smířit. Jenže to bolí.

Jak jí všechny ty myšlenky běžely hlavou, ani nepostřehla, že na ni volá Jarmila.

„Lili, ty neslyšíš?! Už takovou dobu na tebe volám, mávám, a ty nic!“

„Jé, promiň! Já tě vůbec neslyšela. Co kupuješ?“

„Ještě nemám dárek pro mámu. A co ty?“

„Jen tak, abych nebyla sama v bytě. Radši jsem mezi lidmi.“

„No, to máš pravdu. Jsi celý dny zalezlá a ani do baru nepřijdeš. Je nám bez tebe smutno.“

„Nechce se mi tam, to snad chápeš, ne?“

„Jo jo. Ale kapelník říkal něco o tom, že Tonda končí. Prý už tam s nima hrát nebude. Hele, nechceš si jít někam sednout a pokecat?“

„Ale jo, proč ne? Mám fůru času a žádný povinnosti.“

„Potřebuješ se trochu rozveselit. Jsi celá bledá a pohublá. Kvůli chlapovi se netrap. Ani jeden za to nestojí.“

„Tobě se to mluví...“

Vyšly ven z obchodáku a ubíraly se Pražskou ulicí.

„Do Salamandru nejdu, Jarmilo!“

„Proč proboha? Tam se tak hezky sedí.“

„Byli jsme tam naposledy s Toníkem. Nemám na to hezký vzpomínky.“

„Jak chceš. Tak tady je třeba taková malá kavárna.“

„Přejete si?“ přistoupila k nim servírka.

„Dvakrát kávu, jednou s mlékem, prosím.“

„Tak povídej! Co pořád děláš, že nemáš ani čas na kamarádky?“

„Co dělám? Chodím do práce, celý den jen tak promrhám a potom jenom uklidím ve škole. Upřímně mě teď nic nebaví.“

„Lili, já vím, jak ti je, ale to neznamená, že život končí. Mužského, co tě bude milovat a ty jeho, ještě potkáš.“

„Tomu já nevěřím. Tak strašně jsem se zklamala. Toník byl jedinej chlap v mém životě. Víím, že další už nikdy nebude. Já ho tak milovala, Jarmilo, a on měl jinou, já byla ta druhá.“

„Myslím, že tak docela pravdu nemáš, Lili. On tě měl taky moc rád, v baru byl jako vyměněnej. Furt čekal, že přijdeš, a vyptával se na tebe. Až mi ho bylo líto. Stěžoval si, že se necháváš zapírat, že mu nebereš telefon. Párkrát prý u tebe i zvonil, ale neotevřela jsi.“

„Nemůžu se s ním stýkat, pochop to. Začalo by to nanovo a já na to nemám sílu. A vlastně mu ani nechci stát v cestě, čeká přece dítě.“

„Dneska nikdo nekouká na to, jestli chlap čeká dítě s jinou. Každá dbá hlavně na to, aby ho měla jenom pro sebe, to si piš. A Tonda tě tak strašně miluje. Holka, já bych jednala jinak.“

„Nemůžu, Jarmilo. Já vím, jaký je to vyrůstat bez otce. Ať si každá jedná, jak chce. Já si prostě nemůžu pomoci. Víím, že by Toník nakonec trpěl, a to nechci.“

„I tak bych o něj bojovala.“

„Ale já nemám žádnou šanci, Jarmilo. Ona je vzdělaná, určitě i hezká, má dobrou práci a co já? Bývalá šlapka, toho času uklízečka.“

„Moc se podceňuješ, Lili. Jsi krásná a Toník miluje tebe. To je výhoda.“

„To není podceňování, to je fakt. A krása nic neznamená.“

„Tak jak ti mám pomoci? Je mi hrozně líto, jak to všechno dopadlo.“

„Mně už nikdo nepomůže. To já sama se s tím musím vyrovnat. Jde to těžko, ale půjde to. Pořád vzpomínám na to, co mezi námi bylo. Dva měsíce lásky, nejhezčí dny mého života.“

Jarmila se odmlčela. Nechápe, co se s Lili děje. Taková nikdy nebyla. Trápí se a nedělá nic pro to, aby se to zlepšilo. Jarmila vidí, že nemá cenu ji přemlouvat.

„Byla jsi u Alexe? Co na to říkal?“

„Vždyť ho znáš, jak je citlivej. Hrozně se rozčilil. Potom brečel, nakonec řek', že tak krásný chlapi snad ani nemůžou mít jenom jednu ženskou. Rozesmál mě. Myslel při tom samozřejmě i na Jirku.“

„Kde vůbec budeš na Vánoce?“

„Doma. Potom na chvíli zaskočím k Alexovi, jako každý Vánoce. Jarmilo, nepůjdem už?“

„Jasně. Lili, zajdi někdy aspoň na chvíli do baru, bude přča. Myslím, že Tonda tam už nebude, tak se nemusíš bát.“

„Možná jo, ještě uvidím.“

Jarmila zaplatila útratu a vyšly spolu z kavárny. Rozloučily se a každá šla svou cestou. Směrem domů Lili myslela na Jarmilu. Už by tu práci dělat nemohla. Jak jen mohla spát s cizími chlapy za peníze? Bez citu, bez lásky? Najednou k práci, kterou dřív bez problémů vykonávala, cítila odpor. Až teď si uvědomovala, jaké to bylo. Při té představě jí přeběhl mráz po zádech. To se už nikdy nesmí stát! Už nikdy!

„Tony, jsem tak ráda, že máte celý týden volno. Máme spoustu času na přípravu Vánoce i svatby,“ radovala se šťastná nastávající babička. Vždyť už byl nejvyšší čas. Jeden z jejích synů jí konečně dá vnuče. Tak si to přála.

„Mami, koukám, že se nemůžeš dočkat, zatímco já z toho mám tak akorát hrůzu.“

„Tony, už na to přece máš věk. Třicítka je akorát na rodičovství. Věřím, že vám to spolu s Alenou vyjde a budete šťastní.“

Tonda se podíval na matku a smutně se usmál. Ty ani, maminko, netušíš, kde je moje štěstí. Tady to ale rozhodně není. Žena mých snů čeká tam v bytě na kopci. Z toho pomyslení ho až zabořilo u srdce. Ale není cesty zpět. Zapírá se a nechce s ním už nic mít. Tak dlouho ji neviděl. Kdyby se s ním aspoň usmířila. Teď už by mu nevadilo nic, ani její minulost, která ho dříve tak trápila. Jen ji smět obejmout, hladit její dokonalé tělo, cítit její vůni, která ho pokaždé omámila.

Den ode dne mu byla jeho nastávající protivnější. Stále ji přirovnával k Lili. Aleně všechno, co má, spadlo do klína. Lili naopak život přinesl jen utrpení a bolest. Jak ji jen přesvědčit? Jak se k ní jen dostat?

„Mami, jenom si skočím do města něco zařídit, jo?“

„Ale nebuď tam dlouho. Přijdou Alenčiny rodiče, tak abys byl doma.“

„No jo, neboj, budu.“

Hodil na sebe bundu a vyběhl ven. Okamžitě z něj spadla všechna ta tíha, ze které se doma dusil. Datum svatby se blížilo a Alena se mu čím dál víc vzdalovala. Jakýkoliv cit k ní už z něj vyprchal. Nebyl jí to ale schopný říct, neměl na to odvalu. A přitom myslel jenom na Lili. Chtěl jí koupit něco krásného, něco, co by jí řeklo, jak jsou jeho city stále silné. Rozhodl se proto pro zlatý řetízek s přívěskem, a tak zamířil do zlatnictví.

„Dobrý den,“ pozdravil a přistoupil k pultíku, „měl bych přání, ale nevím, jestli budete mít zrovna to, co si představuju.“

„My máme všechno, mladý pane,“ usmála se slečna. Je znát, že je obchodnice každým coulem.

„Víte, mám takovou představu... Zkrátka bych chtěl řetízek s přívěskem, do kterého bych mohl nalepit asi takhle malý obrázek,“ a vyndal z peněženky malé fotky sebe a Lili.

„A víte, že tady zrovna mám v takové velikosti oválný medailon? Tam by se vám ty pěkné fotečky určitě vešly,“ a vyndala ho ze zásuvky. Tondovi okamžitě padl do oka. Zkusil tam tedy fotografie zasunout a ty padly jako ulité.

„Vezmu si ho. A ještě prosím řetízek. Kdybyste byla tak hodná a nějaký mi vybrala.“

„Ale jistě. Tenhle by se myslím docela hodil, co říkáte?“

„Asi máte pravdu, vezmu ho. Kolik jsem dlužný?“

„Celkem to dělá devět tisíc pět set čtyřicet korun.“

„Vteřinku,“ vyndává z náprsní kapsy peněženku.

Za pár minut už s dobrou náladou vychází z obchodu a míří si to k Lili. Je tak rád, že má pro svoji lásku vánoční dárek...

Štědrý den se vydařil. Je krásný mrazivý den, celé město je zasněžené. Bílé Vánoce. Lili se dívá z okna. Ten nádherný pohled ji uchvátil. Taková krása! Tyhle Vánoce si ale představovala jinak. Myslela si, že budou lepší, s Toníkem. Nachystala by bohatou večeři, pod stromek by pro něj nachystala dárek, prostě tak, jak to prožívala s rodiči, když ještě byla malá. Ve vzduchu by visela ta tajemná atmosféra. Jenže všechno je jinak! Žádné dárky pod stromečkem, žádná slavnostní večeře, nic! Jen ona sama u štědrovečerního stolu, stejně jako předešlé roky.

A máma? Včera byla u ní na hřbitově, uklidila sníh a na hrob jí položila jmelí. Postěžovala si. Vyprávěla jí, jaký je život bez ní. Ze hřbitova se potom vracela domů o trochu klidnější, vlastně jako pokaždé. Jako by jí matka dodávala odvalu a sílu do života. A otec? Kde ten asi je! Kdo ví, jestli si vzpomene, že tu někde žije jeho dcera. Její rozjímání přerušil zvonek.

„Kdo je tam?“

„Dvořáková, sousedka, něco pro vás mám. Byl tu jeden mladý pán a něco mi tu pro vás nechal. Že jste nebyla doma.“

„Hned u vás budu, jen si na sebe něco vezmu,“ odpověděla překvapeně. Se sousedy v podstatě žádné vztahy neměla, snažila se žít v ústraní.

Lili po chvíli odemkla dveře, sundala bezpečnostní řetízek a otevřela.

„Mladá paní, nerada vás obtěžuju, ale ten mladík tak naléhal!“ usmívá se sousedka a podává jí balíček.

Lili tuší, od koho to je. „Moc vám děkuju a hezké Vánoce,“ usmála se křečovitě na sousedku.

„Šťastné Vánoce!“

Roztřásl se jí ruce. Zabouchla a opřela se zády o dveře. Srdce se jí prudce rozbušilo, slyšela jeho tlukot až v uších.

„Tak přece si na mě vzpomněl!“ vykřikla radostně. Cestou k pohovce pomalu rozbalovala balíček. Když dosedla, otevřela rozpačité krabíčku a v té ležel dopis.

Moje milovaná!

Píšu ti tento dopis a srdce se mi svírá steskem! Chybíš mi!

Chybí mi tvé dotyky i tvé oči. Jak jsi je přivírala, když jsem tě líbal. Chybí mi tvůj zrychlený dech, když jsi v roztoužení šeptala slova, která mi stále znějí v uších, na která nikdy nezapomenu. A vím, že ani ty, Lili.

Drahoušku, ať se děje cokoli, budu vždycky patřit jen tobě.

Vím, že je všechno jinak, že si s námi osud zahrává. I když budu ženatý, budu v duchu jen s tebou, to mi věř. A hlavně nebuď smutná, Lili. Smutek ti nesluší.

Myslím na tebe a přeju ti krásné Vánoce. Doufám, že můj dárek přijmeš.

Líbám Tě

Tvůj Tony

Lili přes slzy na dopis ani neviděla. Vyndala z krabíčky řetízek a otevřela medailon. V tu chvíli začala hlasitě vzlykat.

„Proč?! Proč ne já? Proč jenom nejsi tady?!“

Zhroutila se na postel a nechala zoufalství volný průchod. Usnula s řetízkiem sevřeným v ruce.

16

Prospala by snad i Štědrý večer, kdyby si pro ni Alex nezajel. Vyzváněl tak dlouho, než mu otevřel domovník. Hudral při tom, že ani o svátcích nemá klid. Alex se omluvil a letěl po schodech nahoru. Báł se, že si Lili něco udělala.

Zvoní a zvoní. „Panebože, určitě se něco stalo! Miláčku!“ Už už chtěl křičet na celý dům, když vtom Lili odemkla.

„To snad ne! Já na tebe čekám, už jsem si začínal myslet, že se ti snad něco ošklivého stalo, a ty si spíš!“

„Nevyváděj Alexi. Jenom jsem si na chvíli zdřímala.“

„Na chvíli? Vždyť už je skoro šest! Zaspíš i Štědrý večer!“

„Tak promiň.“

„Neomlouvěj se. Ale rychle se oblékej a jdeme. Čekáme na tebe s večeří. Bez tebe by to nebylo ono.“

„Jenom se trochu opláchnu a hned budu hotová. Prosím tě, v druhém šuplíku v komodě mám pro vás dárky, dáš mi je do tašky?“

„Neměla sis dělat škodu. Jenom doufám, že to jsou jenom nějaké maličkosti,“ kroutí hlavou Alex, zatímco jde do pokoje. Vytahuje zásuvku a zahlédne na stolku řetízek. Ten ale musel stát! pomyslel si. Že by jí ho koupil Tonda?

Vrátil se zpátky k šuplíkům a našel dva pěkně zabalené balíčky.

„Jsou to ty barevné krabičky, Lili?“

„Jo, jo! Jsou na nich vaše jména. Hned budu hotová!“

„A co ten nádherný řetízek? Ten jsi dostala?“ volá na ni Alex.

Lili v tu chvíli vyšla z koupelny, oblečená a namalovaná. „Vezmu si kožich, co ty na to? Je zima, vid?“

„To si klidně vezmi, zima je pěkná. Ale co je tohle?“

„To je od něho.“

„A co je v tom přívěsku?“

„Ses nepodíval? Normálně cvakni a ono se to otevře.“

„No to je nádhera! Jaká romantika. Myslím, že tě pořád miluje.“

„Co z toho, když nikdy nebude jenom můj? To mi ho má připomínat řetízek s dopisem?“

„Prosím tě! Ty s tím tak naděláš. Kolik chlapů je normálně ženatých a mají bokovku? A jak si rozumí!“

„Alexi, asi jsem se zbláznila, ale už zkrátka a dobře nejsem to, co jsem byla.“

„Jak to myslíš? To už není nic než Tonda? Myslíš, že se už nezamiluješ?“

„Ne. Myslím, že ne. Mám dojem, že už bych jiného milovat nemohla.“

„Víš, kolik je na světě mužských, kteří třeba čekají zrovna na tebe? Věř tomu. Ještě toho všeho bude litovat, a jak.“

„Alexi, nech toho! Kecáš jen samý blbosti. Víš stejně jako já, že to myslím smrtelně vážně.“

„Jasně, promiň. Já jen abys nebyla tak smutná.“

„Na, přečti si, co mi napsal. A pak hned půjdeme.“ A podala mu dopis. Šla se mezitím do předsíně obout. Alex četl psaní. Když po chvíli promluvil, hlas se mu chvěl.

„Říkal jsem, že tě miluje! On za to vlastně nemůže, to je osud.“

„Osud, Alexi? A co ještě mám, podle tebe, v osudu?“

„Nebud' takový pesimista! Podívej, jak je dneska krásně. Parádně si to užijeme, vždyť jsou Vánoce. Dáme si pořádnou večeři, pustíme si muziku a celý svět nám může být někde. Pryč se smutkem! No tak! Usměj se!“

Lili se rozesmála. Alex to s ní zkrátka umí. Je nakonec docela ráda, že pro ni přišel, nebude aspoň sama. Na Štědrý večer nemá být nikdo sám.

17

Venku mrzne, až praští, ale v salóncu v radničním sklípku je příjemně.

Svatební hosté se baví, jak už to při svatbách bývá, nevěsta je šťastná, jen o ženichovi se to samé říct nedá. Matka však svého syna zná. Jen ona vidí, že její dítě není ve své kůži. Jemně si ho přitáhla k sobě a tiše se ho zeptala. „Tony, co je s tebou? Je to tvůj den a ty se tváříš jako mučedník?“

„Ale to není pravda! Jsem jenom nervózní z těch lidí.“

„Proboha, ty a nervózní? Vždyť v práci máš kolem sebe lidí mnohem víc.“

„Mami, tam je to jiný. Tady každý očumuje a to já nemám rád.“

„To tak u svateb bývá. Lidí si nevěsty a ženicha všímají. Ale musíš uznat, že Alenka je jako obrázek.“

Tonda se na ni podíval, zrovna se bavila s bratrem Markem, a vtom dostal nápad. Vůbec nic by se nestalo, kdyby tady nebyl. Všichni by si mysleli, že Marek je on.

„Jo, je hezká,“ odpověděl mámě suše.

Ta se na něj příkře podívala. Zarazil ji tón, jakým to řekl.

Tony vstal od stolu a přistoupil k Markovi, který právě tancoval s nevěstou.

„Na, brácho, tady ji máš!“ ustoupil Marek ženichovi.

„Marku, klidně s ní tancuj, jenom jsem ti chtěl něco říct.“

„A co tak důležitého?“ zeptala se nová paní Šťastná.

„Nic, Aleno, jenom chlapský věci. To nemusíte vědět, paní Šťastná.“

Alena se na Tonda usmála a nechala je o samotě.

„Brácho, to je něco! Předběhls mě! Já jsem myslel, že budu první, kdo půjde do chomoutu. Ale máš to dobrý. Alenka je hezká a bohatá, její rodina jsou nóbl lidi. No, dotáhl to hodně vysoko. Tchán z tebe možná udělá šéfa, co bys ještě chtěl?“

„Nech toho, Marku. Ty víš, že tohle pro mě není vůbec důležitý.“

„A co je? Lili?“

„Jo! Nic na světě pro mě neznamena víc!“

„Zbláznil ses?“

„Nemůžu si pomoci! Je to hrozný! Všude ji vidím. Už jsem s ní nebyl skoro měsíc. Co mám dělat? Cítím ji všude, mám ji pod kůží, brácho! Toužím po ní a nevím, jak to udělat. Dneska s ní prostě musím být!“

„Říkám, že ses zbláznil! Ty to nevidíš? Právě ses oženil a tamto je tvoje nevěsta. Čeká tvoje dítě, brácho! Prober se!“

„Marku, to je vedlejší, pochop mě. Copak jsi nikdy nemiloval? Nebo jsi zapomněl?“

„Tak fajn. Ale jak to chceš provést?“

„Mám plán,“ usmál se Tonda

„Už vidím, jak to dopadne. Hrůza!“ zakroutil očima Marek.

„Neboj, bude to dobrý. Jenom mě musíš poslouchat a dělat, co ti řeknu.“

„Počkej! Nechceš snad, abych hrál ženicha?!“

„Přesně! Ale jen před lidma. Alena bude vědět, že to jsi ty. Musím jenom zpracovat tátu.“

„A co s tím má táta?“

„Nic, jenom se mu udělá špatně.“

„Co blbneš?“

„Nech to na mně a najdi mi ho.“

„Radím ti dobře, tátu do toho netahej. Už takhle je to dost na hraně!“

„Proč z toho hned děláš tragédii? Nikdo nic nepozná. Tak se laskavě uklidni a už nepij, budeš řídit.“

„Ty ses zbláznil! Kopeš si hrob, to si piš!“ odmlčel se. „Tak já jdu pro toho tátu.“

Tonda si nalil víno a vypil ho jedním lokem až do dna, spokojený sám se sebou. Marek mu tedy pomůže, teď ještě jeho otec. Musí ho trochu opít. Jak ho zná, bude potom svolný ke všemu.

Tonda se rozhlíží po salónku, všimá si, jak se svatebčané baví. Máma je šťastná, Alena přímo září a její rodiče jsou celí blažení. Všichni se zdají být veselí, jen já jsem na prášky! pomyslel si.

Marek konečně otce našel a vede ho ke stolu, kde sedí Tonda. Drží ho za paži a mluví k němu. Fešný pán, vysoké postavy, skráně mírně prošedivělé, tak kolem pětapadesátky, rozhazuje rukama.

„Copak se děje, synku?“

„Nic, táto, napij se se mnou.“

„Rád. Tak na vaši lásku! Ať vám to vydrží!“

„Děkuju. A na tvoje zdraví, tati! Na, dej si ještě jednu.“

„Pomalů, synu, to bych byl za chvíli na infarkt.“

„No právě. Táto, musíš mi pomoci!“
„Jasně! Dneska pro tebe udělám cokoli.“
„Ještě nevíš, co od tebe chci.“
„Pro tebe všechno, synáčku.“
Tonda otcova slova dojala.
„Táto, neslyšel jsi něco o Lili?“
„No, něco mi tady Marek asi tak před měsícem povídal. Už je to ale za tebou, vid?“
„No, není. Dneska chci být s ní.“
„Cože?!?“ vyvalil na Tonda oči a nebyl schopen slova.
„Dneska budu s Lili a ty mi v tom pomůžeš.“
„To nemyslíš vážně, vid? Moc jsi toho vypil. Neboj, to já o svojí svatbě s vaší mámou taky.“
„Ale ty jsi mámu miloval.“
„Nejvíc na světě.“
„Vidíš! A já miluju Lili.“
„Ticho! Ať tě nikdo neslyší. To bude ostuda.“
„Nebude, táto. Nikdo se nic nedoví, neboj. Musíš mi ale pomoci.“
„Nic takového, Tony! Já se do takových špatností nemotám!“
„Říkal jsi, že pro mě uděláš všechno.“
„Já ale nevěděl, o co jde.“
„Táto, prosím, pomoz mi!“
Otec se zamyslel. Viděl, jak Tonda trpí, a bylo mu ho líto. Ví, že to myslí vážně. Nejradši by vzal všechno zpátky, jen aby byl jeho syn šťastný. Najednou ho k sobě silně přitiskl.
„Udělám to, synku. Zkus se ale uklidnit. Vždyť ses zrovna oženil s Alenou!“
„Nemůžu se uklidnit, musím za ní! Nesnesu to tady!“
„Proboha! Jak to chceš udělat? Jsou tady všichni, celá její rodina. To chceš prostě zdrhnout? Co tomu řeknou?“
„Co by řekli? Máš prostě infarkt a já s tebou jedu do nemocnice.“
„Co blbneš? Nebýt tvých blbých nápadů je mi dobře jako nikdy.“
„Táto, řekl si, že to pro mě uděláš!“
„Dobře, tak mám infarkt. A co dál?“
„Udělá se ti zle a já s Markem tě odvezeme do nemocnice. Marek se pak vrátí a já půjdu za ní.“
„To mě fakt šoupneš do špitálu?“
„Ale ne! Odvezu tě do Hvězdy, tam se můžeš dál bavit. Ráno tě potom odvezu domů.“
„A co hosti? A Alena?“
„Panebože! Snad pochopí, že otec je důležitější než nějaká hostina!“
„Synku, uvědomuješ si, že nás s Markem staviš do dost nepříjemné pozice?“
„Snad se to pro jednou nezblázní.“
„Až to praskne, víš, co z toho bude? A myslel jsi vůbec na mámu?“
Všichni tři se podívali směrem k paní Šťastné, která si to právě mířila k nim.
„Tati, padni rychle na zem, jako že ti je zle! Máma jde k nám!“ přikázal Tonda otcovi.
Ten udělal, co slíbil.
„Co je? Co se děje?“ zbledla vystrašená matka.
„Mami, neboj, tátovi jenom není dobře,“ uklidňoval ji Tonda.
„Já ti říkala, že si máš dojít k doktorovi. Navíc nemáš tolik pít! Jedeme na pohotovost! Okamžitě!“
Chlapi si vyměnili pohledy v obavách, že plán nevyjde. „Kdepak! Pojedeme já s Markem!“ přesvědčoval ji Tonda.
„V žádném případě! Jedu taky!“ nedala se odradit matka.
A už se kolem nich sbíhají svatebčané. Bledá Alena se jen očima Tondy ptá, co se děje.

„Ale lidi, bavte se klidně dál. Taťkovi se udělalo jen trochu špatně. Já ho s Markem odvezu na pohotovost a jsme za chvíli zpátky. Doufám, že to nebude nic vážného.“

„Tony, v pondělí jedeme na svatební cestu,“ polekala se nevěsta, že jim otec překazí plány, „bude v pořádku?“

„To rozhodně! Myslím, že to nebude tak zlý,“ uklidňoval ji.

„Jedu s váma, Tony!“ naléhala matka.

„Ne, mami, někdo tu přece musí zůstat. Marek se vrátí a já uvidím. Jestli budu muset, zůstanu u táty. Neboj, všechno bude dobrý.“

„Ty hezky přijdeš domů! Ať tam s ním zůstane Marek. Máš přece svatební noc, Tony!“

„Mami, tu už máme s Alčou dávno za sebou. Ty s tím naděláš. Hlavně si nedělej starosti, maminko.“

Matka zahlédla, že se usmívá. Nechápala to. Tony vzal otce pod paží a vyvedl ho ven ze salónu, Marek šel k autu a společně ho naložili do auta. Nijak se nebránil, bez řečí dělal, co mu syn nařídil. Auto se rozjelo.

„To jsem zvědav, co z toho bude, Tony. Já starej blbec tě poslouchám! Chudák máma je z toho úplně hotová.“

„Táto, máma o Lili nic netuší. Je to jenom mezi náma. Taky máš určitě nějaký tajemství, o kterým máma neví. Neříkej, že ne.“

„No kluci, jedno vlastně mám,“ rozpovídal se po chvíli ticha otec. „Je to už dávno. Byl to jenom takový úlet. To byla, panečku, ženská! Pravý opak vaší mámy – ohnivá, žádostivá, nádherná!“

„A co máma?“ zeptali se zároveň synové.

„Máma byla něco jinýho, to byla moje láska. Máma je pro život. Ta neznámá byla pro věci nadpřirozený, pánové! Její jméno vám ale neřeknu.“

„No tati!“ divil se Marek.

„Marku, táta je frajer ještě teď! Vidiš, táto, a já jsem po tobě. Ne abys šel s nějakou na pokoj! Budeš slušný lazar, jasný?“ smál se Tonda.

„Na to už nemám, synku. Já budu rád, když se na ně budu koukat, u toho popíjet a poslouchat hudbu, to je všechno. A dělám to jenom kvůli tobě.“

„Kdyby něco, tak já se to dozvím! Takže slušně, taťko!“ popichoval ho dál Tonda.

„Já už to nějak přežiju. Doufám, že mě, Marku, nebudeš do ničeho nutit.“

„To teda fakt ne. Já nemám takový štěstí, abych si našel krasavici jako Tony,“ odpověděl posmutněle Marek.

„Brácho, to myslíš vážně?“

„Jo, Tony, vážně. Tak trochu ti závidím. Já jsem nikdy tak milovat neuměl, ještě jsem to nezažil...“

„Nesmutni. Jsem na tom podobně. Miluju holku, kterou nemůžu mít, a budu žít s jinou jenom z povinnosti. To je trošku ubohý, ne?“ sypal si Tony popel na hlavu.

„Nebudete mi tady doufám brečet! Hotel Hvězda přímo před náma a vy mi tu fňukáte! Co mám říkat já? Už toho nechte a zaveďte mě radši tam, kde se lidi baví a nekňourají jako vy!“ naléhal otec.

„Tony, koukej, jak se táta na tu jízdu těší, nemůže se dočkat.“

„No fakt, úplně omlád’,“ smál se Tonda, „víš, jak se máš chovat, tati?“

„Jen neměj obavy! Hlavně mě nezapomeň vyzvednout!“

„To bych ti neudělal. Na to tě mám moc rád.“

„Tak už jedte, já tam trefím. Anebo se mnou přece jenom pojed, Marku.“

„Jasný. Chvíli tam s tebou pobudu. Tony, čau! A neztrať se!“

„Dávej bacha na tátu, Marku, já ho ráno vyzvednu. Tak čau!“

Tonda si zavolal taxi a usilovně přemýšlel, jestli ho Lili pustí dál.

Lili od rána není ve své kůži. Dnes se Toník žení. A ona je sama. Doma opravdu nebudu! To bych se zbláznila. Celá její mysl je zaměstnaná Toníkem, na nic jiného myslet nedokáže. Všechno je na nic! Ale nebudu bulet a nebudu se litovat, to dělají jenom slaboši. Ale já vlastně slabocho jsem. Musím ho vypudit z hlavy! Zavolám Alexovi a půjdeme někam na disko.

Alex má ale jako na potvoru hlasovou schránku. No nic, vezmu si ty nejhezčí šaty, ty černý, jak jsem je měla naposledy, a zajdu do baru. Pokecám s holkama a budu se bavit.

Konečně se přinutí vstát z postele, zapnula magneták a šla do koupelny. Vyzváněl telefon, ale Lili nic přes proud vody neslyšela.

Když vyšla ze sprchy, začala si v zrcadle prohlížet své tělo. Tolik zhubla, pane jo! Spousta holek drží dietu, a já? Stačí pořádný trápení a je to. Teď jen doufám, že mi ty šaty budou. Za to můžeš jenom ty, Toníku, pomyslela si. A zase ho mám v hlavě! Asi tě už nikdy neuvidím, ale tak strašně bych chtěla. Lili po něm silně zatoužila a v tu chvíli si uvědomila, jak je stále ještě bezmocná, a rozbřečela se.

Při oblékání si řekla, že zkusí zavolat Jarmile, že za moment vyráží.

„No čau, Lili, já ti volám a ty to nebereš. Co proboha děláš? Už je skoro osm hodin!“ rozčilovala se Jarmila.

„Koupala jsem se, promiň.“

„Nechceš sem přijít? Budeme tu spolu, víš, abys...“

„Neboj, já jsem v pohodě, právě jsem za váma chtěla zaskočit!“

„Super! Držíme ti místo! Přece dneska nebudeš sama, určitě jsi ani nevytáhla paty z domu!“

„Ne, na to mi je až moc mizerně!“

„Tak se oblíkni a přijď. Potřebuješ to, holka, ze sebe shodit.“

„Tak jo, jsem tam za půl hodky. Ahoj.“

Lili se trochu zlepšila nálada. Přece jen je ještě někdo, komu na ní záleží.

Hvězda se pomalu začíná zaplňovat hosty, kapela už hraje, ale je znát, že jim chybí Tonda. Jeho dvojče teď sedí se svým otcem u stolu a je na něm vidět, že není ve své kůži. Zato otec se cítí výtečně. Děvčata si od stolu Marka prohlížejí, mají se aspoň o čem bavit. Probírají samozřejmě Tonda a Lili.

„Já bych je vůbec nerozeznala. Jsou na vlas stejní,“ hodnotila Marka se zájmem Jana.

„Přece jenom si myslím, že je Toník o malinko vyšší.“

„To jo, to máš asi pravdu, Jarmilo. Hele, co říkala Lili?“

„Za chvíli je tady.“

„Chudák holka! Co bude dělat, až je tady uvidí?“

„Co by dělala? Přece nebude bulet. Bude se bavit a nebude se před nimi ponižovat.“

„Víš, jaká je.“

„Stejně nechápu, co tu chtějí, Toník má přece svatbu. Neměli by snad být tam?“ Jarmile to nešlo na rozum. Jaký asi mají k návštěvě Hvězdy důvod? Za tím určitě něco je!

„Zvláštní,“ nechápala děvčata.

„Musím uznat, že starouš je taky ještě fešák.“

„To teda je. Je to svátek, když sem takový pěkný chlapi zavítaj.“

„Holky, přestaňte tam zírat! Už si všimli, že na ně vejráme.“

„Od toho snad máme oči, Jarmilko, ne?“

„No jo, ale buďme trochu kulturní, Jano! Už kvůli Lili, prosím.“

„Jasně, máš pravdu. Ale kouká se na ně hezky.“

„Už tu dlouho nebyla, vid’?“
„Dost dlouho! Nikdy bych nevěřila, že toho nechá. Tak hrozně se změnila.“
„Jano, víš, co se říká, ne? Láska dělá divy. A potom, víš, jak na tom byla. Nikdy předtím k chlapům nic necejtila. Teda kromě nenávisti a odporu.“
„Stejně se mi zdá zvláštní, že tak najednou všeho nechala a je spokojená s tím, co vydělá. Takovejch pár šlupek!“
„Jano, s tebou se nedá bavit! Jsi povrchní a nemáš ani tuhu, co ženská dokáže, když se zamiluje.“
„Nechci se s tebou hádat, ale je to prostě můj názor. Žádný chlap nestojí za to, abych se kvůli němu trápila a zavírala se doma. Já bych mu ukázala! Dala bych mu nůž na krk a vzal by si mě a basta!“
„Lili je jiná. Právě proto, že nevyrostla se svým tátou, teď nechce, aby stejně trpěla Tondovo dítě. Myslím, že se zachovala správně. Ví, co znamená rodina, a dává jí přednost před sebou. Za to si jí cením.“
„Aby se z ní ještě nestala Máří Magdaléna, ctnostná až za hrob.“
Jarmila se přestala s Janou bavit, nemusí ji a navíc nerada slyší, když se o Lili takhle mluví.

Vtom do baru vešla Lili, všechny přítomné ohromila svým zjevem. Už dlouho se tu neukázala. Její první pohled padl na kapelu. Jarmila se už už chtěla zvednout od stolu, že jí půjde naproti, ale Marek ji předběhl. Lili zbledla. Hned ji napadlo, že se Tondovi něco stalo.

„Dobrý večer, Lili,“ pozdravil a vzal ji za ruku.
„Dobrý. Stalo se něco Toníkovi?“
„Nic, nic. Je v pořádku. My jsme tu jenom s tátou na zapřenou. Tony jel k vám.“
Lili stojí jak omámená a nemůže se ani hnout.
„Pojďte k nám ke stolu. Zavoláme mu, že jste tu.“
„Táto, to je Lili.“
Otec na ni zírá a podává jí mlčky ruku. Nemůže ze sebe vypravit jediné slůvko. Její dlaň drží nápadně dlouho. Lili je trapně. Neví, jak se má chovat, po chvíli vytáhne ruku z jeho sevření.
„Dobrý večer,“ pozdravila tiše a přisedla si, „jak to, že nejste na svatbě?“
Tondův otec z ní nespouští oči. Má i úplně stejný hlas, pomyslí si.
„Já Tonymu brnknu a on ti všechno vysvětlí,“ usmívá se Marek.
„Omluvte mě, jenom skočím na chvíli k děvčatům. Musím je pozdravit. Hned jsem zpátky.“
„Táto, co to znamená? Proč tak na Lili civíš?“ zeptal se Marek otce, „toho si snad museli všimnout všichni.“
„Promiň, Máro, ale připadá mi jako ta žena, o které jsem vám povídal v autě.“
„Táto, ale tohle je Lili. Ta tvoje známá by dneska byla stará ženská.“
„Musím s ní mluvit! A nedělej na mě posunky!“
„Táto, já tě nepoznávám. Kdyby to viděla máma!“
„Nic hrozného nedělám, vždyť jenom slušně sedím. Já za to nemůžu, že jsem se tu potkal s přízrakem...“
„Už dost! Nechci víc slyšet! A radši se s ní moc nebav, stejně za chvíli přijede Tony.“
Lili se mezitím vracela k jejich stolu.
„Slečno, posadte se, prosím,“ požádal ji uctivě Tondův otec a odsunul jednu ze židlí,
„můžu se vás na něco zeptat?“
„Určitě,“ odpověděla a začervenala se. Měla strach, aby jí nevyčítal Toníka.
„Víte, připomínáte mi někoho, koho jsem dávno znal. Jste jí moc podobná.“
„To je možné, jsem po mamince. Byla to krásná žena.“
„Byla?“

„Ano, byla. Už je to dávno, co zemřela.“

„To je mi moc líto. A můžu vědět, jak se vaše maminka jmenovala?“

„Jistě. Marie Říhová.“

Pan Šťastný zbledl. Lili si všimla, jak mu cuká koutek na tváři, přesně jako Toníkovi. Je jí s ním dobře. Má trochu pocit, jako by byla v jeho přítomnosti blízko Toníka. Cítí se jako ve snu. Kolem ní sedí lidé, kteří jsou mu nejbližší. Každou chvíli k tomu všemu její láska sama přijde. Co se ale mohlo stát, že nejsou na svatbě? Nechápe to. Že by se snad svatba neuskutečnila?

Náhle ji někdo jemně pohládil po rameně. Celý svět se s ní zatočil. Stál před ní Toník.

„Lili, vstávej, jdeme pryč.“

„Co se stalo?“

„Všechno ti vysvětlím. Jdeme.“

„Marku, ráno tátu odvezu, chvíli tu s ním ještě bud.“

„To víš, že jo. Potřebuje dozor, a velký!“ zasmál se Marek a mrkl na Tondu.

„Táto, dávej na sebe pozor. A nepij! Máš přece infarkt! Ráno pro tebe zajedu.“

Lili se s nimi rozloučila a zavěšena do Toníka vyšla spolu s ním z baru. Zavolal taxi.

Lili je celá nedočkavá. Jaké jí asi dá vysvětlení? Dnešek pro ni byl jedno velké utrpení, ale jeho zakončení bude snad šťastné, i kdyby jen na chvíli.

Tonda Lili dychtivě objal a dlouze ji políbil.

„Lili, lásko, ty zase chodíš do baru?“

„Ne, dneska jsem tam byla prvně od té doby, co jsme se rozešli. Doma mi bylo mizerně, musela jsem mezi lidi.“

„To chápu.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo, že ve Hvězdě potkám tvýho tátu a Marka. Co se stalo, Toníku? Ženil ses?“

Nastalo ticho. Lili vidí, jak těžko se mu mluví. V jeho očích je jen smutek.

„Ženil, ale chci být s tebou! Ukecal jsem tátu s bráchou a nahrál jsem přede všema divadlo, abych za tebou mohl utýct.“

„A co tvoje žena? Co její rodina a svatebčani?“

„Myslí si, že má taťka infarkt a je v nemocnici. Prosím tě, Lili, neodmítej mě už! Musím být s tebou, chci s tebou prožít svoji svatební noc. Byl jsem nejdřív u tebe, ale tam nikdo. Myslel jsem, že se zblázním, že se ti snad něco stalo. Uklidnil jsem se, až když mi zavolal Marek. Jsi moje životní láska, Lili!“

„Zapomínáš, že ses...“

„Nemluv o tom! Aspoň dneska na to chci zapomenout. Budeme jen my dva, ty a já. Co bude zítra, mě nezajímá.“

„Toníku...“

„Nech mě, Lili! Vůbec netušíš, co pro mě znamenáš! Jsi žena, o které jsem vždycky snil. Jsi můj život, věříš mi?“

„Věřím, Toníku. Hele, taxík už je tu!“

„On počká. Řekni mi jenom to jedno slovíčko a pojedeme.“

„A jaké?“

„Že mě miluješ.“

„Miluju tě, Toníku! Ty víš, že miluju!“

Tonda spokojený s odpovědí otevřel dveře auta a rozjeli se směrem k domovu. Oba se těší jeden na druhého. Celou cestu se laskají a nemůžou se dočkat, až budou sami.

ČÁST TŘETÍ

Princezna

20

Následující měsíce byly pro Lili nesmírně těžké. Musela se vyrovnat s myšlenkou, že s Tondou nikdy nebude žít. I když nerada, snažila se s tím faktem smířit. Teď už patří jiné ženě.

Její byl jen chvíli. Ale i za tak krátkou dobu jí umožnil poznat lásku, v jakou nikdy nedoufala. A za to mu bude navždy vděčná. Všechno ale jednou končí. Teď musí jít dál. Snad jí mládí pomůže zapomenout. V osudu zřejmě nemá psané štěstí. Uvidíme, co přinese čas.

A dny tak rychle běží, už je červen a pomalu začíná parné léto. To Lili zlepšilo náladu. Budu si užívat života, jak jen to půjde! A zapomenu! prolétlo jí hlavou cestou z práce. Najednou se rozhodla. Zajde ještě do města a bude se jen tak procházet mezi lidmi. Zabije tím čas a možná potká někoho ze známých.

Už měsíce nikde nebyla. Pořád je jen doma sama s televizí a myšlenkami, které ji přivádějí k zoufalství. Vždy to končí touhou po Toníkovi. Alex se jí už taky vůbec neozval, holky z baru jí jen volají a se ženskými z práce se nebaví. Není čas. Jen tak občas prohodí jedno dvě slova, nic víc.

Co asi teď Toník dělá? Určitě se chystá na roli otce. Jeho žena by měla teď někdy rodit. „Lili, ty jdeš jak slepá!“ vrazil do ní málem Marek. „Promiň, neuhodil jsem tě?“

„Ne, ne,“ koktala Lili a celá zrudla. Jak se tak zaobírala myšlenkami na Tondou, ani si neuvědomila, že už je ve městě. „Byla jsem jenom zamyšlená. Ahoj, Marku.“

„Ahoj! Jak se máš?“ Všiml si, jak zhubla. Je ještě přitažlivější, než když ji viděl naposledy.

„Dobře, co ty?“

„Pořád stejně, sám samotinký. Jiný to snad už ani nebude.“

„To tě tak tíží svoboda? Anebo si děláš legraci?“ vyzvídala Lili.

„Ne, dělám si srandu. Kam razíš?“

„Nikam, jen tak. Jdu z práce a nechce se mi domů,“ povzdechla.

„Je ti smutno, vid’?“ Vzal ji za ruku a přitiskl ji k sobě. Vydali se spolu po Pražské. Marek cítil, na co se ho chce zeptat. „Chceš se zeptat na Tonyho, vid’?“

„Máš pravdu,“ přiznala tiše.

„Zrovna se mu narodil syn.“

Rozbušilo se jí srdce. Snažila se působit klidně, aby Marek nic nepoznal. „Ze srdce mu to přeju, Marku! Jen ať má v životě štěstí!“

„Vím, že je to pro tebe těžký. Měl jsem ale za to, že to budeš chtít vědět.“

„Jasně, to víš, že jo! Myslím to upřímně, Marku!“ a podívala se mu zpříma do očí.

„Však já ti věřím. Hele, nezajdem na kafe? Trochu pokecáme, chceš?“

„A víš, že i jo?“

„Kam půjdeme? Co říkáš Salamandru?“

„No dobře.“

„Tak jdem. A nebuď smutná, to ti nesluší!“

Lili se usmála a vzpomněla si, jak jí přesně to samé říkával i Toník.

Když vešli do kavárny, zabrali stůl, kde posledně seděli s Tondou.

„Všecko je tu stejné. Nic se tu nezměnilo. Ta samá servírka i všechno ostatní, jen jedno tu schází,“ pronesla Lili posmutněle.

„Já myslím, že ne. Jsem tu místo něj já, ne?“

„To není stejný, Marku. A tenkrát navíc sněžilo, a dneska je krásný letní den.“
„Pokusím se ti Tonyho společnost vynahradiť, co říkáš?“
„Vůbec nic. Nikdo ho nemůže nahradit, i když přiznávám, že jsi sympaták.“
„Tak aspoň něco! Jsme přece dvojčata. Máme všechno stejný, jsme si podobný, i naše srdce bijou stejně.“
„To z tebe ale Toníka nedělá, Marku. Vypadá to, jako bys mě balil. To nedělej!“ řekla tak rázně, až se na ni Marek zaskočeně podíval a rozpačitě se pousmál.
„Máš ten dojem? A co když jo?“
Jejich hovor přerušila servírka. „Dobrý den, už jste tu dlouho nebyli. Všechno v pořádku, slečno? Koukám, že usmiřování dopadlo dobře. Co si dáte?“
„Kafe bych prosila.“
„Dvakrát kávu a já si dám ještě malý pivo, dvanáctku. Díky!“
Servírka od nich svižně odkráčela k výčepu.
„Vidíš, i ona si myslí, že patříme k sobě.“
„Marku, ty si děláš srandu, nebo mě chceš naštvat?“
„Ne, dělám si legraci. Promiň, Lili, chci jenom, abys ses bavila. To je všechno.“
„To se mi ulevilo,“ usmála se Lili.

Když sladila kávu, přemýšlela o tom, jak se s ní Marek podivně baví, co si o ní vůbec myslí?
„Nedáš si ještě něco? Víno nebo tak?“
„Ne, díky! Kafe mi bohatě stačí.“
„Lili, nedělej ze sebe svatou, to se mi nelíbí! Trochu se odvaž a žij. Hlavně netruchli, nikdo neumřel, proboha!“
„Myslíš?“
„No jasně! Přece z tebe jedno zklamání z lásky neudělá jeptišku. Těch ještě bude. Kolikrát já měl zlomené srdce. A pořád žiju. Koncem prvního vztahu přece nic nekončí, to by teda bylo!“
„To nebyl jenom první vztah. Pro mě to bylo něco víc, láska na zbytek života.“
„A proč jsi nebojovala? Vždyť Tony tě taky miluje, o tom není pochyb.“
„Copak jsem s ní mohla bojovat? Ona byla ve výhodě, čekala dítě. A navíc bych ublížila tomu maličkému a to bych nedokázala.“
Marek ji poslouchal, popíjel pivo a došlo mu, jaké má Tony štěstí. Tahle krásná ženská ho miluje nadevše. On sám to štěstí zatím neměl, vždy to bylo jednostranné. Silně zatoužil dotknout se její ruky, opatrně, aby neodmítla. Pohrával si nenápadně s ubrusem, až se o ní otřel malíčkem.
Lili ruku odtáhla. Zadíval se jí do očí a vyrozuměl z nich jednoznačné odmítnutí. Jenže Marek je bojovný typ, ten se tak lehce nevzdává. „Lili, ty se mě bojíš?“ pousmál se.
„Ne, jsi ale Toníkův bratr!“
„A cizí by ti nevadil?“
„Nevím. Možná později, teď ale ne!“
„Asi je to osudový. Náš táta byl blázen do tvouj mámy a já s bráchou milujeme tebe. Je to jako prokletí!“ vyhrkl ze sebe najednou a Lili rázem zbledla.

„Co to plácáš, Marku?“
„A je to venku! Od první chvíle, jak jsem tě tu tenkrát viděl s Tonym, jsem se do tebe zbláznil. Byl jsem docela rád, že Tony čeká rodinu, že bych snad měl šanci. Teď je mi ale jasný, že ne.“
„Marku, je mi to líto, ale...“
„Miluj mě, jestli můžeš, ale hlavně mě nelituj! To nesnáším!“
„Nemůžu, to vážně nejde, já jsem...“
„Je mi to jasný. Máš v hlavě Tonyho. Ale třeba za čas...“

„Marku, přivádíš mě do rozpaků. Přestaň! Já tě nikdy nebudu milovat. Prostě nemůžu, pochop to. A jestli nějak narážíš na moji minulost, ujišťuju tě, že nejsem to, co jsem bývala.“

„To mě ani v nejmenším nenapadlo, Lili, to se pleteš.“

Lili se najednou zalily oči. Markova slova ji urážela.

„Ty brečíš? Proboha! To jsem fakt nechtěl!“ chytil ji za ruce a držel je tak pevně, aby se mu nevytrhla. „Já to myslím upřímně! Prosím tě, jen si to špatně nevykládej!“

„Marku...“

„Ne, poslouchej! Nikdy bych ti úmyslně neublížil. Jenom jsem se prostě zakoukal do nesprávný holky, jako pokaždý. Jsem holt smolař. Ale prostě si nemůžu pomoci!“

Markovo vyznání ji překvapilo. Neví, jak si to vyložit. Jestli to myslí upřímně, je jí ho v tom případě líto. Pokud si ale chlapeček myslí, že by s ním šla jenom do postele, šeredně se plete! „Marku, jsem zmatená. Opravdu nevím, co si mám myslet. Prosím tě, netrap mě! Já už jednu jizvu na srdci mám!“

„Já tě ale nechci trápit, to vážně nemám v úmyslu, to je to poslední. Prostě jsem jenom našel lásku na blbým místě.“

„Je mi to líto, Marku. Promiň.“

Marek se smutně usmál a řekl: „Nic jinýho neumíš? Řek' jsem ti, abys mě nelitovala. Já už to nějak přežiju.“

„A co jinýho bych ti na to měla říct? Já tě milovat nemůžu. Žiju jenom pro tvýho bráchu.“

„Co ty jsi za ženskou?! V jakým století to žiješ? Hele, prober se, dneska se takový názory nenosí!“ rozčilil se Marek. Neovládl se, ani si neuvědomil, kde je.

Všichni se na ně dívali.

„Marku, nekřič,“ prosila šeptem Lili, „koukají na nás lidi, uklidni se!“

„Já jsem v klidu, úplně!“ rozhodil rukama a otočil se k hostům. „Co čumíte?! To jste nikdy neviděli našťavanýho chlapa?“

Lili bylo trapně. Nebyla si jistá, jestli hosti neslyšeli, o čem se bavili.

Marek ji po chvíli vzal za ruku. „Půjdeme?“

„Jo.“

„Půjdeme ještě někam?“ zeptal se.

„Ne, to fakt ne. Já jdu domů.“

„Přece nebudeš sedět sama doma! Je pátek, zítra padla, pojď, zajdeme ještě někam na disko a roztočíme to,“ přemlouval ji Marek, když vyšli ze Salamandru. „Neboj, nic si od toho neslibuju. Jenom se trochu pobavíme.“

„Ne, Marku. Už jsi mě pobavil až až! To je na jeden den až moc.“

„Pobavím tě o dost víc, když se přidáš. Nic ve zlým.“

„Ne, Marku, vážně musím domů. Bude to tak lepší.“

„Koukám, že tě nepřemluvím, Lili. Tak se měj a nebuď smutná. Stačí, když jsem nešťastnej já. Teď už aspoň víš, že jsme do tebe blázni oba dva. Dej mi aspoň jednu desetinu svojí lásky, ať mám chvíli pocit, že žiju.“

„Marku, už toho fakt nech! To by stačilo! Mám tě ráda jako kámoše, jako bráchu Toníka, ale to je všechno. A upřímně si myslím, že to stačí. Jsem si jistá, že najdeš tu pravou. A přeju ti to.“

„Co horšího může být, než když ti žena tvýho srdce přeje štěstí s jinou? No, vidím, že nemá cenu tě přemlouvat. Radši jdu a ty se dál utápěj v myšlenkách, když ti to vyhovuje. Měj se!“ Objal ji na rozloučenou a odešel.

Náhle na Pražské ulici docela osaměla. Lidé ji míjeli a ona se dívala za Markem, dokud jí nezmizel z dohledu.

Je jí z toho všeho nějak smutno. Jak mohla vědět, že o ni má Marek zájem? Ani ve snu by ji něco podobného nenapadlo! Marek má pravdu v tom, že domů teď nepůjde.

Trýznila by se chmurnýma myšlenkami. Zajde po dlouhé době za Alexem a potom na disko. Musí to ze sebe všechno shodit!

21

„Co ses najednou rozhodla jít ven mezi lidi?“ zeptal se Alex, jakmile si sedli ke stolu.
„Už to na mě všechno padá. Je mi hrozně mizerně. Chce to změnu. A tak si budu naplno užívat!“

„A nevádí, když do té změny budu patřit i já?“

„Určitě, Alexi, napíšu si tě do seznamu,“ vtipkuje Lili. „Ty mi nevádíš, naopak. Heleď, o prázdninách mám dva měsíce volna, nepojedeme někam do ciziny? Třeba do Itálie, co říkáš?“

„Pojedeme, Jiří?“

„Jasně, proč ne?“

„Chacha, to bude něco! Pořádně si to užijem!“ radovala se.

„Lili, jsi samé legrácky, ale evidentně se snažíš něco skrývat. Co se děje?“

„Řekla jsem, že změním svůj život. Budu žít nanovo a to staré nechám tam za dveřma!“

„Oukej, tak na to se napijeme! Na nový život!“

„Tak jo, nalej mi trochu.“

„Lili, nebudeme to s tím šampusem přehánět, co říkáš?“ měl o Lili starost Jiří.

„Jiříku, neměj obavy. Z těch bublinek se neopiju.“

„No, radši pomalu a s rozumem. Je tu spousta lidí a nevíš, co jsou zač. Cítíš to? Každý tu snad vyhuluje trávu. Bude lepší, když si dáme bacha.“

„Prosím tě, Jiří, nech ji, ať se baví! Má přece bolavou duši.“

„Alexi, duši trochu uklidníme a dáme jí napít, jo? Dělejte, jdeme si zatancovat!“ vykřikla Lili a vyskočila ze židle.

„Na takhle malým parketu? Je natřískaný, jak se tam asi vejdem?“

„Neměj starost a sleduj!“ Lili vzala sklenici s vínem a sunula se tanečním krokem přímo doprostřed parketu. Kolem ní se udělala ulička, aby mohla projít.

Tančila uvolněně a bez zábran, svými pohyby vyjadřovala vše – touhu, lásku, sex, ale i stesk, který v hloubi duše skrývá.

Jiří se k ní po chvíli přidal. Alex ji celý v úžasu sledoval. A nebyl sám. Téměř všichni přestali tančit a sledují úchvatné pohyby ženy, která vypadá jako bohyně.

Lili své okolí nevnímá. Vlasy jí padají na ramena, sukně poodhalila její hýždě. Ona na to nedbá, je v zajetí tance.

Kolem postává spousta mužů, kteří by ji chtěli mít v náručí. Bezděky je vybízí, ale není si toho vědoma. Její mysl se ubírá jinam – tam, kde nechala srdce.

22

Lili se probrala. Celé tělo ji bolí, jako kdyby ji někdo zmlátil. Rukou hmatá po budíku, ale nemůže ho najít. Otevře oči, ale nic nevidí. Co to znamená? Tma, nic jen tma! Co se děje?

Oči si za chvíli na tmou zvykly, a tak se pomalu rozkoukává v neznámém prostředí. Malé přikryté okénko, stolek, židle a postel, na které leží. Zdi páchnoucí plísní a zima. Bože, já jsem ve sklepě! zhrozila se a prudce vstala z postele. Náhle ji ovládl obrovský strach. Co to znamená? Jak jsem se sem dostala? Kde to jsem? Je den nebo noc? Bože, co se stalo?! Nemůže si vzpomenout, kde byla včera. Jakým způsobem se sem dostala? Hlava jí třeští. Snaží se přemýšlet nad včerejším dnem, ale nemůže si nic vybavit.

Pátek, vlastně jo, byl pátek a byla s Markem v Salamandru. Vyznal jí lásku. Ale co bylo pak? Šla s Alexem a Jiřím na Baštu. Jasně, už si vzpomíná! Alex s Jiřím odjeli domů

taxíkem. Přesvědčovala je, že to zvládne sama a že chce navíc ještě chvíli zůstat a bavit se. Pak k ní ale přistoupili dva chlápci, taky byli na zábavě, a potom už neví nic. Lili došlo, co se stalo. Unesli ji pasáci, aby pro ně šlapala! Toho se vždycky bála. A teď je to tu! Bože můj, co teď? Snažila se otevřít dveře. – Nešlo to. A okénko je příliš malé. Ani by se skrz něj neprotáhla. Je to všechno marný! A kde je moje kabelka? Určitě ji mají u sebe! Pamatuje si, že doklady u sebe neměla, jen pár drobných a nějakou kosmetiku. Vždyť ani neví, jak se jmenuju, kdo jsem! Co teď se mnou bude? Toníku, pomoz mi, prosím! naříkala v duchu a rozplakala se. Bylo jí jasné, co ji čeká. Věděla z doslechu, co všechno si musí holky vytrpět a jak to obvykle končí. Začala křičet, bouchala na dveře, seč jí síly stačily, ale nikdo ji neslyšel. Uvědomila si, jak je bezmocná, a začala proto do dveří mlátit znovu. Po chvílce zaslechla hlasy, a tak přestala.

Někdo strká klíč do zámku. Dveře se otevřely a dovnitř vešli dva muži. Jednoho z nich zahlédla večer na diskotéce a druhého, který byl starší, vidí prvně.

„Už se nás nemůžeš dočkat, co? Co tak řveš? Proč si nerozsvítíš? Tady je světlo, princezno.“ Lili věděla, co jsou zač, proto se snažila mluvit klidným hlasem. „Co tady dělám? Vy jste mě normálně unesli! Za to je basa!“

„Haha,“ smáli se, „koukej, jak se třese strachy!“

„Okamžitě mi dejte moji kabelku, ať můžu jít domů!“

„A to ti máme jako objednat letadlo? Nebo vrtulník? – Ta je vostrá, vid’?“ chechtal se robustní chlapík. „Musíme ji trochu usměrnit, aby princezna věděla, jak se má chovat!“ Chytil Lili, surově ji k sobě přitáhl za vlasy a prudce s ní mrštil na postel. „Teď ukaž, co umíš, děvko!“ A začal z ní strhávat šaty, zatímco s ní bezcitně lomcoval. Lili se vůbec nemohla bránit. „A pořádně drž! Nejdřív tě vyzkoušíme my, až pak budeš pro nás makat! A budeš poslušná holka, jasný?“

„Prosím ne! Prosím vás, proboha, nééé!“

„Neřvi! Odsud tě stejně nikdo neuslyší! Drž a necukej se, nejsi malá holka! Včera jsi ukázala, jak to umíš rozbalit. Trsala jsi jak Madonna.“

Lili se zoufale snažila z jeho sevření vyprostit, ale byl příliš silný. Nešlo to. Uvědomila si, že nemá cenu jim odporovat. Vzdala to a zůstala vysíleně ležet na posteli. Nabušený chlap ji obrátil na záda a celý bez sebe do ní vnikl. Přirážel tak prudce, surově a bezohledně, jako by ani nebyla lidská bytost. Lili zavřela oči a zoufale se snažila myslet na něco jiného, ale nešlo to. Kousala se do rtu a vzlykala, přála si, aby to rychle skončilo.

„Já jsem skončil,“ řekl svalovec, zatímco si zapínal poklopec, „teď ty, dělej!“

Postarší muž se této chvíli nemohl dočkat, a tak se okamžitě na Lili vrhnul.

23

„Vstávej! Tady se nebudeš vyvalovat, budeš pěkně makat!“ rozkřičel se na Lili svalovec. „Dělej, půjdeš se nahoru osprchovat, něco do sebe hodíš a jdeš na to!“

Sprcha, bože sprcha! To jsem potřebovala! prolétlo Lili hlavou s nadějí na aspoň jeden světlý moment.

„Pojď nahoru a nemysli si, že vezmeš roha! Ať tě to ani nenapadne! Na to jsme tu připravený až moc dobře.“

Lili neodpověděla a poslušně ho následovala do bytu o patro výš. Bedlivě si všímala prostředí, ve kterém se objevila.

Jakmile vstoupili do místnosti, zůstala překvapeně stát mezi dveřmi. Spatřila před sebou několik lidí, tři muže a šest žen. Prostorný byt byl nedbale zařízený staromódním nábytkem, vynikaly tu snad jen barevné moderní pohovky. Ženy rozvalující se na gaučích pokuřují trávu a vypadají spokojeně.

„Holky,“ obrací se k nim ten svalnatý, „to je nová holka, ani nevím, jak se jmenuje. No nic. Budeme jí říkat Princezna. A budem na ni dávat pozor, jasný? Je dost divoká!“ Všichni na ni pohlédli. Stojí u dveří, zničená, strhané šaty, vlasy jí padají do očí, které zračí zažitou hrůzu. Přesto je vidět, jak je krásná. Takovou konkurenci ženské nerady vidí.

„Kdes ji sebral, šéfe?“ zeptala se jedna z nich.

„To radši nechtěj vědět! Věděla bys až moc!“ odsekl.

Mezi děvčaty se našla jedna dobrá duše, přistoupila k Lili, jemně jí sáhla na rameno a zašeptala: „Pojď, Princezno, půjdeme do koupelny.“

Lili na ni nejistě pohlédla. Její hlas zněl klidně a příjemně. Lili poslechla.

„Já jsem Hela. Pojď, půjdu s tebou,“ nabídla se a vedla ji rovnou do koupelny. „Nic si z nich nedělej. Holky jsou zkažený mrchy! A pasáci? No, co můžeme dělat? Když budeš rozumná, nic se ti nestane!“

„Hele, já bych chtěla být sama. Můžu tě o to poprosit?“

„Jasně. Tady máš čistej ručník a tamhle na polici je šampón. Tak já tě tu už nechám.“

Lili zůstala sama v koupelně a rozhlíží se kolem. Bože, co když se nakazím?

Začala drhnout vanu pískem, až ji rozbolela ruka. Fyzickou bolest necítí, za to ta vnitřní je stokrát větší. Po chvíli zamkla dveře a shodila ze sebe šaty – nebo spíš to, co z nich zůstalo. Jak tam tak stála nahá, najednou se jí celé její tělo zhnusilo. Ještě teď cítí doteky těch nechutných pasáků, jejich dech. Tak odporně do ní bušili. Bolavé tělo se začalo pomalu ozývat.

Napouští si vanu, sedí na jejím okraji a čeká, až bude plná. Co se mnou bude? Jak se dostanu domů? A kde to vlastně jsem? Musím se zeptat tý Heleny. Vypadá to, že je hodná. Snad mi pomůže.

Po chvíli zastavila kohoutky a vklouzla do horké vody. Ta jí udělá dobře. Na chvíli zavřela oči a představovala si, že je doma. Pouští si svou oblíbenou hudbu a myslí na Toníka. Klepání na dveře ji ale probralo ze snění. „Princezno, nesu ti prádlo.“

„Jo, hned, jsem ve vaně! Nech mi to tam, já si to pak vezmu,“ volala zpátky.

Lili se namydliła, popadla kartáč a začala se drhnout, jako by chtěla ten odporný zážitek smýt z těla. Vtom se znovu ozvalo bušení na dveře.

„Jak dlouho tam budeš, Princezno?“ Tentokrát je to šéf.

„Za chvíli jsem hotová!“ odpověděla se strachem v hlase. Bála se, aby s ní zase něco nechtěl mít.

Vylezla z vany a rychle se zabalila do ručníku. Odemkla potichu dveře a posbírala věci, které jí tam nechala Helena. Rozpačitě si ty hadry prohlížela. No hrůza! Přesně takhle se strojí holky na trase! pomyslela si. Při představě, co ji čeká, se rozplakala. Bože, jak z toho ven? Tohle mě vždycky děsilo a teď je to tady! vzlykala.

Začala se pomalu oblékat. Vlasy si stočila do culíku a zadívala se do zrcadla. Už v něm zase vidí šlapku, ale tentokrát proti své vůli.

Vyšla z koupelny a zamířila přímo do pokoje. Nevěděla, co dál. Jak se má vůbec chovat?

Jakmile vešla, pánská část společnosti si vyměnila rychlé pohledy. Je úchvatná. I přes smutný výraz v očích a bledost v tváři je vidět, jak je krásná. Děvčata po ní závistivě pokukovala. Lili to bylo jedno. Necítila se jako jejich konkurence. Vůbec na ničem jí nezáleží. Jen na jedné věci – jak se dostat pryč!

„Pojď sem, Princezno. Sedni si, něco málo pojíš a půjdeme na to.“

„Já nechci jíst. Dala bych si jen kafe, jestli můžu.“

„I kafe si dáš, Princezno, ale taky se pořádně najíš. Budeme na trase dlouho, tak abys nám nepadla hlady.“

Nandali jí na talíř nakrájený salám se zeleninou. Hlad vůbec necítila, spíš žízeň. Ale neřekla nic.

Jedla pomalu a pozorovala přítom šéfa. Když si představila, co s ní dělal, obracel se jí žaludek. Už zjevem se jí hnusí! Ale je vidět, že má respekt. Holky se ho bojí. I když předstírají klid, je to na nich znát. Zná takové chování.

Děvčata jsou zmalovaná jako laciný obrázek. Make-upem zakrývají kruhy pod očima. Klid, který z nich vyzařuje, napovídá, že jsou zdrogované. Bože, aby mi taky něco nedali!

24

„Slečno, tam nesmíte, musím vás řediteli ohlásit!“ volala sekretářka na Jarmilu. „Jaképak ohlašování?“ odsekla energicky a rázně otevřela dveře do kanceláře. Na těch visí cedule:

ANTONÍN ŠTASTNÝ
ředitel

Tonda sedí za stolem. Jakmile Jarmila vešla, pozvedl oči, prudce vstal a vyšel jí na proti.

„Stalo se něco s Lili? Posad se, prosím.“

„To je to! Právě už si nevím rady. Byla jsem i na policii a nic.“

„Počkej, pomalu, vůbec tě nechápu.“

„Lili je pohřešovaná!“ vyhrkla ze sebe celá bezradná.

Tonda zbledl. „Lili se ztratila? To přece není možný!“

„Ale je, Tony. Byla jsem už všude. V práci o ní nic neví a domovník říkal, že ji už pár týdnů neviděl. Poštu nevybírám, její schránka je úplně plná!“ rozplakala se.

Tondovi se udělalo zle, ale snaží se Jarmilu uklidnit. „Počkej. A nebreč, tím to nevyřešíme.“

„Jenže já už fakt nevím, co dělat! Bojím se jedny věci.“

„A čeho?“ snažil se mluvit klidně, aby si Jarmila nevšimla, že má slzy na krajíčku.

„Že je na trase. Toho se strašně bála. Měla z toho hrůzu.“

Jejich rozhovor přerušil telefon.

„Ano? Co se děje, Moniko?“

„Jsou tu dva pánové a tvrdí, že s vámi musí okamžitě mluvit. Prý je to otázka života a smrti.“

„Tak je pusťte dál,“ odpověděl a položil sluchátko.

„To bude určitě Alex s Jiřím,“ hádala Jarmila.

Jen co to dořekla, otevřely se dveře a oni vpadli dovnitř. Alex hned spustil: „Ty si tu řediteluješ a chuděrka Lili je bůhví kde. Určitě trpí a volá tě na pomoc. Kdoví co se s ní děje!“

„Uklidni se, Alexi, a posad se,“ snažil se ho Tonda utiшит.

„Jak se mám uklidnit, když je můj drahoušek v nebezpečí?!“

„Musíme vymyslet nějaký plán. Jestli je to tak, jak říká Jarmila, musí se to pořádně promyslet.“

„Určitě ji unesli, na to dám krk!“ rozplakala se znovu Jarmila.

„Chudák Lili, určitě jí budou dávat drogy a bůhví co ještě!“ Ani Alex se neudržel a rozbřečel se.

Tonda vidí, jak ji mají rádi a jak jim na ní záleží. A co on? Klidně ji nechal a šel za kariérou! Hnusí se sám sobě! Snad jen syn do jeho života přináší trochu štěstí. Ten jediný. A Alena? Při každém milování s ní si představuje Lili, její vůni, její nádherné tělo. Dokola si připomíná ten tichý šepot, jenž mu zněl v uších jako rajská hudba!

Znovu se ozval telefon.

„Co je zase?“ zakřičel nervózně do sluchátka.

„Je tu váš bratr.“

„Jen ho pusťte.“

„Už to víš?“ vychrlil ze sebe Marek, jakmile otevřel dveře. Když spatřil Jarmilu, bylo mu jasné, že ano. „Co budeš dělat, Tony?“ pokračuje.

„Ještě nevím. Musíme něco vymyslet.“

„Byl jsem to nahlásit na policajty,“ oznámil Marek zkroušeně. „Nic s tím ale nedělají. Sepsali to a tím to pro ně hasne.“

„Kdo s ní byl naposledy?“ zeptal se Tonda.

„My jsme spolu byli v sobotu před třemi týdny na Baště na diskotéce a pak jsme ji už neviděli,“ promluvil Jiří.

„A já jsem s ní byl v Salamandru na kafi. To bylo naposled, co jsem ji viděl. A to jsem to u ní doma zkoušel už dvakrát,“ kroutil hlavou Marek.

Jarmila s Alexem si vyměnili pohledy. O Markových citech k Lili moc dobře věděli.

„Já bych měla nápad!“

„A to, Jarmilo?“

„Mohli bysme ji hledat na trase. Jestli je pravda, co si myslím, bude rozhodně tam.“

„To chceš jet až někam do Teplic?“ vypadlo z Tondy.

„To ne. Pro začátek stačí jet na výpadovku na Plzeň, až pak případně směrem na Dubí.“

„Takže bysme museli vyjet večer a hledat ji mezi šlapkami, jestli tomu dobře rozumím,“ ujišťoval se Tonda.

„Dobrý nápad, jedu s váma!“ přidal se Marek. „Nemohl bych tu jen tak dřepět a čekat!“

„Fajn, brácho! Jsem rád, že do toho jdeš se mnou. Chce se ještě někdo přidat?“

„Já jedu stoprocentně!“ řekla Jarmila.

„Já taky!“ vykřikl Alex. „A ty, Jiří, musíš čekat doma.“

„Dobrá, tak já teda zůstanu.“

„Tak zítra kolem osmé večer u Hvězdy? Vemte si s sebou doklady, abysme se nedostali do průsvihu. Jenom by mě ještě zajímalo, jak je možný, že jste se tu tak najednou všichni objevili?“

„Volal jsem Jarmile, jestli něco neví, a dál už to znáš,“ mávl rukou Alex.

„A ty Marku?“

„Lili jsem volal, ale nebrala to. Tak jsem zašel do Hvězdy a tam jsem se potkal s Jarmilou a domluvili jsme se, že za tebou zaskočíme.“

Tonda nevěřícně pohlédl na Marka a zeptal se: „Marku, ty se stýkáš s Lili?“

„Ne, brácho. Jenom mám rád její společnost!“ odvětil Marek vyhýbavě.

„Tak jo, jsme domluveni! Zítra v osm vyrážíme!“

„Mám vzít auto?“ zeptal se Marek.

„Ne, pojedeme mým. Tak jo, zatím se mějte!“ rozloučil se s nimi Tonda a všichni vzápětí z kanceláře odešli.

Tonda osaměl. Natáhl se po telefonu a zavolal sekretářce. „Můžete zavolat domů můj manželce? Prosím vás, řekněte jí, že jsem odjel služebně do Prahy a nevrátím se dřív jak v sobotu. Děkuju!“

„Asi dneska zajdu do baru. Snad mi David dovolí si s nima zahrát. Pak půjdu spát k našim. Aspoň se tak trošku přiblížím k Lili, budu hrát její písničky. Odpustíš mi, lásko moje? Přisahám, že tě najdu! Budu tě hledat třeba do konce života a už tě nikdy neopustím! Hlavně aby se ti nic nestalo, aby už nebylo pozdě!“ Z přemýšlení ho znovu vytrhl telefon.

„Co je zas?“

„Je tady vaše žena.“

„Aha, díky,“ práskl sluchátkem. „Ta mi tu ještě scházela!“ vjel do něj vztek! Alena je poslední člověk, kterýho by právě teď chtěl vidět.

„Ahoj Tony!“ zdraví ho ode dveří a chce ho obejmout. Odstrčil ji. „Co tu chceš, Aleno? Kde je Toníček?“

„Proboha, co je? Je u tvé mámy. Co se stalo?“

„Nic, co by tě mělo zajímat! Stejně je to všechno kvůli tobě!“

„Co to má znamenat? Jak se to se mnou mluvíš? Proč jsi najednou jak nenávisť sama?“

„Najednou?“ vypadlo z něj a odcizeně se na ni podíval.

„Co se děje, Tony? Já ti něco udělala?“

„Ne! Jenom jsi mi vzala svobodu a šanci mít holku, kterou jsem miloval! To jsi mi udělala!“

Alena zbledla. O románu s Lili věděla, ale nedala na sobě nic znát. Tušila, že na to jednou dojde. „Co to meleš? To chceš říct, žeš tu děvku miloval víc než mě a našeho chlapečka!?!“

„Co do toho pleteš Toníčka? O něm nemluvíme! Mluvíme o tobě!“

Alena poznala, že je Tonda rozčilený, a snažila se ho uklidnit. „Vím, že máš práci nad hlavu, leze ti to na nervy. Ale to bude zase dobrý, Tony!“

„Nic nebude dobrý! Už nikdy nic nebude dobrý, rozumíš? Všechno, co jsem miloval, jsem ztratil!“

„To bys tohle všechno zahodil kvůli jedné děvce?“

„Tak jí říkat nebudeš, rozumělas?!“ a bouchl pěstí do stolu. „Přede mnou už nikdy!“ A na chvíli se odmlčel. „A co bych jako zahodil? Ředitelování? Jaký to má smysl? Ty si myslíš, že jsem šťastnej? Nejsem. Byl bych, kdybych měl vedle sebe Lili. Jenže tomu ty nemůžeš rozumět. Vždycky jsi dosáhla svého. Jsi jenom rozmazlená dcerka, která dostala všechno, na co si vzpomněla. Chtěla jsi maturitu, tak ji máš! Chtěla jsi lásku a rodinu, tak máš mě a dítě! Naše Alenka má prostě všechno! Tatíček ti přece všechno koupí!“

Alena se rozplakala. Tonda ale dělá, že to nevidí. Leží mu toho na srdci až příliš a musí to ven, přestože si uvědomuje, že jí čistou pravdu říká pozdě. Jednou se to ale dozvědět musela. „Nebřeč! Víš, že to nesnáším. Musel jsem ti říct pravdu. Jsem strašně nešťastnej, Aleno. Promiň mi to, jestli můžeš, ale já už prostě nemůžu jinak.“

„A co je s ní?“ změnila téma Alena.

„Je pryč. Unesli ji a já nevím kam. Nevím nic. Nevím, jestli ji ještě někdy uvidím.“

Aleně je sice Tonyho líto, ale současně jí cloumá vztek. Doslechla se, jaký měli mezi sebou vztah, a měla z toho strach. Lili byla pro idylku, kterou Alena žila, nebezpečná. Obávala se, že ji Tony jednou kvůli ní opustí. A teď je to tady. Má chuť mu vlepit facku!

„Dnes domů nepřijdu, musím něco zařídit a zítra večer ji jedeme hledat.“

„Ale...!“

„Neříkej, že nemůžu. Já zkrátka půjdu a basta!“

A v tu chvíli Alena propukla v hysterický pláč. To Tonda ještě víc vybudilo.

„Musím za ní a nikdo mi v tom nezabrání. Ani ty, Aleno, ani nikdo jiný. Je to jasný!?“

Alena neodpovídá, jen hlasitě vzlyká.

„Postarej se mi o kluka, hlavně ať je v pořádku.“

„Ale Tony, co já?!“ vyrazila ze sebe.

„Proč se tak blbě ptáš, co ty? Bude to přece stejný jako dřív. Já ji mám ale na svědomí. A ona nemá nikoho, jen mě.“

„Má... má... má snad kamarády, ne?“ brečí Alena.

„To má, ale nemá žádnou rodinu. Je úplně sama. Já jsem jedinej, koho má. Takže jdi hezky domů a buď v klidu, jo?“ umlčel ji Tonda a vyprovodil ji z kanceláře.

Sekretářka si všimla, jak je paní Šťastná uplakaná. Až na chodbu bylo slyšet, jak pan ředitel nepřítčně křičel.

25

„Tony, nechceš, abych řídil já?“ zeptal se Marek. Bylo mu jasné, že bratr probděl noc v baru.

„Ne, to je v pohodě. Spíš se vyměníme cestou. Neboj, brácho, já to zvládnou.“ Včerejší noc hrál ve Hvězdě s kapelou a vyléval si v písničkách srdce. Nebylo mu dobře, pořád myslel na Lili a taky na Alenu. Choval se k ní dost surově. Ale nedalo se nic dělat! Přišla si přece jen tak do kanceláře, v nevhodnou dobu, ospravedlňoval si své jednání v duchu Tonda.

„Tak kde je ten Alex! Vždycky se na něj musí čekat! Nikdy nepřijde včas, je horší než ženská!“ rozčilovala se Jarmila.

„Máme čas, Jarmilo, je teprv osm. Za chvíli je tady.“

„Měli bysme si na něj dávat pozor, aby nevyváděl, až budeme na trase. Je to docela nebezpečný. Pasáci jsou drsný chlapi!“ varovala je Jarmila.

„Neměj obavy! Taky jsme se na tu akci pořádně připravili,“ uklidňoval ji Marek.

„Cože? Snad s sebou nemáte pistole?!“ vyděsila se.

„Ne, to fakt nemáme. Ale máme pěsti,“ mrkl na ni Tonda.

„Prosím tě, houby máte!“ vysmála se mu Jarmila. Přestože jsou dvojčata pěkně urostlá, neumí si představit, jak s těmi chlapy Tonda zápasí! On, takovej cíťa, ke všemu muzikant!

Marek u sebe ale pistoli měl. Radši nebude nic říkat, aby je nevystrašil. Leží připravená v kastlíku u spolujezdce. Ví o tom jen on a Tony.

„No konečně jsi dorazil!“ volala Jarmila z okýnka na Alexe. „Kde jsi takovou dobu?“ Málem ho nepoznala, vymódil se k nepoznání. Má na sobě samou kůži. „Fakt vypadá jak pasák,“ pomyslela si.

„Sorry, trvalo mi to kapku dýl. Musel jsem se oháknout jak pořádný boss. Ty ses ale taky vyšňořila, Jarmilo!“

„Tak přece budu dělat šlapku na trase, ne? Jak bysme se tam jinak asi mohli ukázat?“

„To máš recht!“ přiznal Alex.

„Tak už jste se vykecali? Že bysme konečně vyrazili! Máme před sebou pořádnou štreku. Alexi, nasedej a jedem!“

A auto se rozjelo směrem na Teplice.

26

„Prosím tě, nedávej mi to svinstvo! Prosím, néééé...!“

„Drž hubu, nechceš poslouchat, tak z tebe uděláme hodnou holčičku! Drž, ty svině!“

„Budu dělat, co chcete, všechno! Já už nechci, prosím, nedávejte mi to!“

„Máš smůlu, nedá se ti věřit! – Tak a teď budeš hodná. Hezky se vyspi a měj růžový sny, večer tě čeká práce!“

Šéf měl pravdu. Je u nich skoro měsíc a celou dobu se snaží utíkat. Jenže ji pokaždé chytí. Prožívá nejhorší období svého života. Ráno ji napíchají nějakým svinstvem, celý den prospí a večer jedou na trasu. Jak je to ponižující, odporné! Kdysi byla žádaná. Dnes ale právě ona musí prosit kolemjedoucí chlapy o sex. Tak to tu chodí. A nejlepší je chytit Němce! Němci znamenají prachy a to je pro šéfa to hlavní. Když není šikovná a nespolupracuje, zbijou ji. To je teď její každodenní realita. Kdy už to celé skončí? Nikdo ji nehledá, dávno už přestala doufat, že jí Toník pomůže.

Lili leží na posteli, je zničená a není na ni dvakrát hezký pohled. Je pohublá, lícní kosti má vystouplé a její krásné oči mají prázdný výraz.

„Princezno, donesla jsem ti čaj. Na, napij se,“ přemlouvá ji Hela.
„Jakápak jsem princezna, Helo? Neříkej mi tak, podívej se na mě.“
„Já ale nevím, jak se jmenuješ. Máme ti říkat Princezna, jak nařídil šéf.“
„Štětka a šlapka, to jsem! Zničená a voblblá drogama, bez vlastní vůle, bez života. Jediný, co mě drží, je strach, aby mě nezabil. A všechno, co to prase řekne, udělám!“
„To jsme na tom všechny stejně.“
„Helo, prosím tě, pomoz mi! Já chci domů!“
„A jak asi? Jak ti mám pomoci, když jsem na tom sama stejně?“
„Vždyť to není tak daleko do Liberce.“
„Princezno, poslouvej. Kdybys náhodou narazila na kunčafta Čecha, a chtěl by ti pomoci, tak pak snad jo. Ale muselo by to klapnout, jinak bude průser!“
„A jak asi najít Čecha?“
„Musíš koukat na značku auta.“
„No jasně, to mě nenapadlo.“
„Jak by taky mohlo, když jsi sjetá.“
„Ale jak udělat, aby mi je nedával? Nic nepomáhá, ani prosby.“
„Na něj tohle neplatí. Nic takovýho. Musí na tobě vidět, že jdeš ráda, že ti to nevadí. Zkrátka, že jsi v pohodě a smířená.“
„Bože, v pohodě?! Jak bych to mohla hrát, když se mi při tom zvedá žaludek?“
„Musíš! Jinak ti nedá pokoj a bude ti dál píchat to svinstvo.“
„Vždyť já už ani neumím myslet!“
„Bude hůř, až s tím přestane. Nevíš, co je to absták?“
„Nic horšího už snad být nemůže, Helo. Tak já to zkusím.“
„Počkej! Hlavně pomalu. Už jsi to zkoušela víckrát a nevyšlo to. Musíš být opatrná. A hlavně ho nedráždi! Víš co? Pořádně se vyspi a pak to promyslíme. Vidím, že se ti zavírají oči.“
„Máš pravdu, chce se mi hrozně spát.“
Hela ji nechala samotnou a odešla z pokoje. Chápe ji. Je to pokaždé stejně.

Lili spí a má nádherný sen. V uších jí zní Toníkova písnička, kterou jí v baru tolikrát hrál. Najednou vidí zamlžený obraz svého bytu. Toník stojí uprostřed pokoje a natahuje k ní ruce, aby ji objal. V tu chvíli cítí nevýslovné štěstí! U dveří je Marek a smutně je pozoruje. Lili se k němu náhle otočí. Také k ní natahuje ruce. Co to znamená? Srdce jí začalo prudce bít. „Můžu je milovat oba? Maminko, poraď mi, co mám dělat?“ Lili ale dává nakonec přednost Toníkovi. Silně ho k sobě přitiskne a pohlédne ke dveřím. Stín Marka se ztrácí a po chvíli mizí i Toník. Rozplynul se v mlze. Lili pláče a volá: „Vrať se, prosím tě!“ Ale nikdo se neozývá, nikdo ji neslyší. Její domov se náhle vzdaluje, až se ztratí docela. Objevuje se jen trasa, kde na ni čeká další auto s cizím mužem.

27

„Už jedeme skoro hodinu, a nic!“ říká Alex a nervózně poklepává rukou. Nemůže se dočkat, až budou na místě.
„Nebud' tak netrpělivej, Alexi! Za chvílku tam budeme! Ale nepočítej s tím, že se to hned všechno vyřeší!“
„Jak to myslíš?“
„Budeme ji muset hledat a je otázka, jestli ji vůbec tuhle noc najdeme.“
„Snad to nedopadne tak tragicky,“ ozval se Marek, který celou cestu nepromluvil ani slovo.
„Ale dopadne! Jsou to tvrdý chlapi, tyhle pasáci! S nikým se nemazlí, jde jim jen o prachy,“ znejistěla je Jarmila. Dobře to prostředí zná, však se v něm pohybuje už léta. Dodnes si pamatuje, co všechno si zpočátku musela s Pepou zkusit.“

„Nejsme žádný padavky!“ oponoval jí Marek.
„To já vím, jenže tohle je mafie. Poldové jsou s nima jedna ruka. Mají to všechno obšancovaný. Jakmile se jim dostane do rukou nějaká holka, je s ní amen!“
„To chceš říct, že nemáme žádnou šanci?“ lekl se Tonda.
„Ale jo, naděje je vždycky. Je to o štěstí a o náhodě.“
„Jak to myslíš?“
„Já nevím, jak to vysvětlit. Vy zkrátka vůbec nevíte, do čeho jdete. Jak říkám, je to hodně nebezpečný, musíme si dávat bacha. A taky se nesmíme postavit na jejich místa.“
„Jarmilo, ty mě děsíš! Nechceš snad naznačit, že už Lili neuvidím!“ ztrácel odvahu Alex.
„Doufám, že jo, že ji uvidíme! Ale nevím, nevím. Poznáte to sami.“
„Kdybysme měli štěstí a odvezli bysme si ji, všechno by se změnilo. Už bych ji neopustil, nikdy! To přísahám!“
„Tony, a co tvoje rodina?“ zeptal se překvapeně Marek.
„Marku, copak bych byl první rozvedený?“
„A co to ostatní?“
„Nic ostatního není. Toníčka bych si bral na víkendy, snažil bych se s ním být co nejvíc. A firma? To není všechno. Být šéf taky není žádnéj med. Můj sen to nebyl. A pak navíc přijdeš z práce domů, kde tě čeká ženská, kterou nemiluješ. To není život. Chtěl jsem něco jinýho, ale nevěděl jsem přesně co. Teď už to vím.“
Jarmila s Alexem mlčeli. Čekali napjatě, co z toho vzejde, jestli Marek přizná, co k Lili sám cítí.
„Lili by s tím, abys opustil Toníčka, souhlasila, brácho? Nikdy by na to nepřistoupila, věř mi.“
„Jak ty to víš, Marku?“
V autě se v tu chvíli rozhostilo ticho. Jen motor bylo slyšet.
„Brácho, naše srdce bije pro jednu holku!“ vypadlo po chvíli z Marka.
Tonda prudce zabrzdil, málem skončili v příkopě. To nečekal. Všichni v autě křičeli, nejvíc snad Alex. Tonda se nezmohl na jediné slovo, jen nevěřícně pohlédl na Marka.
„Co bylo, Marku? Jak jsi mohl?“
„Nebylo vůbec nic, brácho. Miluje jenom tebe. Odmítla mě.“
„A to ti mám věřit?“
„Budeš muset. Kdyby to tak nebylo, byla by dneska tady s náma a nemuseli bysme ji hledat po všech čertech. Já bych ji totiž za nic na světě neopustil.“
„Vyčítáš mi to?“
„Ne. Jenom tě ujišťuju, že mluvím pravdu. To je asi ten osud, brácho. Jsme dvojčata, tak milujeme stejnou ženskou. Ale jeden z nás má přednost – a to jsi bohužel ty.“
„Víc jsi mě snad ani překvapit nemohl, Marku!“
Marek neodpověděl. Bylo mu z toho všelijak, jen ne dobře. Jarmila s Alexem byli celou dobu zticha, až do této chvíle.
„Tony, měli bysme už jet!“ prolomila ticho Jarmila.
„Jo, máš pravdu, jedeme, ať už to máme za sebou!“

Vyrazili. Všichni mlčeli, každý pohroužen do vlastních myšlenek. Po půl hodině už jejich cíl nebyl daleko.

„Myslím, že už jsme tu, Tony. Všiml sis ty značky?“ zeptala se rozrušeně Jarmila.

„Jo. Teď zpomalíme a budeme sledovat okolí. Ale pořádně!“

Je už po desáté večer, tma, jen tu a tam lampy osvětlují dění na trase známé jako E 55. Po obou stranách vozovky stojí auta a v některých z nich se odehrávají sexuální orgie. Tady někde by měla být i Lili. Ale jak ji najít? Tonda zpomalil a až teď si uvědomil, do jaké situace se dostal.

„Marku, zajedeme trochu dál dopředu. Pěkně pomalu. A ty, Jarmilo, dávej pozor a koukej. Zkus vyhlížet Lili.“

„Jasan, proto jsme přece tady. Nejezdi ale moc blízko, pasáci by se do nás mohli pustit.“

„Dobrá. Tak zastavíme tady. Ty si vystup a obcházej auta, jako že chceš zákazníka, jo?“

„Mám jít taky?“ zeptal se Alex.

„Ne, jenom kdyby se dělo něco podezřelého. Hlavně dávej bacha, Alexi!“

„No jo, pořád! Jdu taky, musím toho drahouška najít!“

Alex je k nezadržení. Vystoupil z auta a obchází jeden vůz za druhým, dívá se skrz okýnka dovnitř, Jarmila to samé. Prohledali takhle několik aut, ale Lili nikde. Samým vzrušením zapomněli na opatrnost.

Tonda za nimi popojížděl a byl stále nervóznější. „Co ti blbci dělají?! Takhle se nikam nedostaneme! Marku, běž za nima a přiveď je zpátky nebo se dostaneme do průseru! Koukni támhle, hrnou se k nám nějaký chlapi!“

Marek poslechl a vyskočil z auta. Vydal se rovnou k přátelům. U krajnice na druhé straně silnice si všiml Alexe, jak se dohaduje s dalšími pasáky. „Co se děje, Alexi?“ ptá se Marek a je překvapen, že Alex skutečně vypadá jako jeden z nich. Změnil se k nepoznání! Takový citlivý člověk a jak surově lomcuje s Jarmilou.

„Ale nic, jenom nás vyhazuje tady ten frajer!“

„Tady je náš rajón! A jestli hned nevypadnete, bude mít moje bouchačka po delší době práci!“

Jak Alex zaslechl o pistoli, zježily se mu hrůzou vlasy! Ten frajer to myslí vážně.

Už chtěl couvnout, jenže se mu do cesty postavil Marek. „Co se vytahuješ s bouchačkou? Myslíš, že jsi jedinej, kdo ji má v kapse? My se tady prostě teď postavíme a nehneme se z místa! A jestli se ti to nelíbí, tak mi polib prdel!“

„Ještě jednou ti říkám, že to je můj rajón, tak ve vlastním zájmu odprejskněte!“ a na znamení, že to myslí vážně, sáhl do kapsy.

Marek viděl, že nemá cenu mu odporovat. To ale netušil, že za autem, před kterým se celá hádka odehrává, je Lili se zákazníkem.

K frajerovi se postupně přidali další tři chlápci.

„Pro dnešek jedeme, ale příště!“

„Žádný příště nebude!“

„To se uvidí!“

„Chlapeček se nebojí,“ smáli se pasáci, „tyhle nový kluci maj kuráž. Měli bysme jim trochu prohnat faldy!“

„Jen do toho!“

„Marku, nedráždi je,“ šeptal Alex.

Pasáci se smějí dál. Je vidět, že mají převahu, a tak si jsou jisti sami sebou. Zato Marek měl sám na sebe vztek. Na to, jak zoufale je bezmocný, že nic nezmuže.

Tonda rázem otočil auto, zřejmě vytušil vyhrocenost celé situace. Na cestě k nim projížděl kolem vozu, ve kterém seděla Lili. Strach o Marka mu ale nedovolil dívat se kolem. Stačil by jediný pohled.

Tak dělej, Tony! prosil v duchu Marek. Bylo mu jasné, že situace je čím dál vážnější.

Tonda k nim dojel a z okýnka na ně zavola: „Co se děje, Marku?“

„Ale nic extra. Jenom tahle parta frajerů nás vyhání.“

Do Tondy vjel vztek. Uvědomil si, proč sem přišli, a tihle grázlové jim v tom brání.

„Pánové, co se vám nelíbí?“ vystoupil z auta a mířil si to rovnou k pasákům.

„Nelíbí se nám spousta věcí! Například to, že máte libereckou značku. Nelíbí se nám tamten buzík a ta šlapka už vůbec ne! Takže se klidte a hezky rychle!“

„A co se stane, když neodjedeme? My jsme se tady rozhodli zůstat, kámo!“

„Co se stane, se ptáš? Si pokecáš s mojí bouchačkou, to se stane!“
„S bouchačkou, říkáš? Jedna ti zrovna míří na to tvý špinavý břicho! Co mi řekneš teď?“ A Tonda šéfovi pistoli přitlačil k tělu. Díval se mu zpříma do očí. Kdyby bylo světlo, viděl by pasák, co říká jejich výraz. Rozhodl se, že bez Lili neodejde. Jenže nepočítal s tím, že tihle tvrdí chlápci nenechají na svých flecích vydělat jiným. Nezná pravidla hry. Už tu byli jiní a lepší. A vzdali to.

Tonda stále zíral do šéfových očí, a tak neviděl, co probíhalo za jeho zády. Jeden z mužů chytil Marka za zápěstí a stočil mu ruce za záda. Marek se nemohl ani pohnout. Alex skočil do auta, následovala ho i Jarmila.

„Tony, Tony!“ křičela hystericky. „Otoč se, mají Marka!“

„Okamžitě ho pusť, ty šmejde!“ zařval Tonda.

„Pustím, ale vypadněte! A hned!“ vyhrožoval pasák.

„Tak pro dnešek to skončíme, chlapi! Nemá to cenu!“ křikl na zbytek výpravy Tonda. Nemohl dopustit, aby se Markovi něco stalo.

Rozzuřený svalovec Marka na povel hlavního pasáka pustil.

„Marku, naskoč a jedem!“ křikl na něj bratr.

Marek poslechl, Tonda za ním zabouchl dveře a také nasedl. Nastartoval auto a prudce vyrazili. Po pár vteřinách bylo slyšet střelbu.

„To snad ne! Ti parchanti po nás snad střílí!“ ječel Alex.

„Tony, jeď, co to jde! Ať se dostaneme domů celí! Však jsme tu nebyli naposled! To jim nedaruju!“ křičel rozčilením Marek. Tuhle cestu absolvovali zbytečně. A Lili nikde! Rozhodl se, že se sem vydá sám a vyřídí to úplně jinak. Jen aby nebylo pozdě.

Tony bratrovy myšlenky vytušil. „Marku, nemohli jsme nic dělat. Nedalo se to. Však jsi viděl, kolik jich na nás bylo! Nemá cenu dostat se do průseru.“

Marek Tonyho slova nevnímá. Jen dál přemýšlí.

„To jim nedaruju! Hajzlové!“

Alex s Jarmilou jen mlčí. Byl to pro ně strašný zážitek, hlavně pro Alexe. Došlo mu, jak musí Lili trpět, co všechno musí prožívat. Jak se toho vždycky bála! A tak jen přemýšlí a do toho hlasitě vzlyká.

Jarmila přemítá, jak provést, aby se k ní dostala. Žádná jiná možnost není. Na policii to nahlásila, ale jak dlouho to asi potrvá? A kdo ví, jestli je vůbec tady.

Toník si neuvědomuje, jakou jede rychlostí. Přemýšlí nad Lili a fiaskem, kterým její záchrana skončila. Je to všechno na nic! Co ale mohli dělat? Zkrátka to nešlo. Nemohl dopustit, aby došlo k nejhoršímu.

„Tony, prosím tě, zpomal, já se fakt bojím! Jedeš děsně rychle,“ prosila ho Jarmila.

„Jasně, promiň,“ omluvil se Tonda a překvapeně pohlédl na tachometr.

„Už je skoro ráno, jsme od nich dost daleko. Nemusíme tak valit, když jsme těm hajzlům ujeli a jsme celí. Tak jeď opatrně, jo?“

„Neboj, pojedu, v klidu. Už není kam pospíchat, jenom mě štve, že jsme zbytečně moc riskovali a stejně pořád nemáme šajn, kde Lili je. To je na tom to nejhorší.“

Všichni mu dali za pravdu, jen Markovi se nechtělo připustit prohru. V hlavě se mu ve stále přesnějších obrysech rodí plán. Nikomu ho ale neprozradí. Tentokrát ho provede sám. Pokud se zadaří a všechno vyjde, bude na Lili, jestli se rozhodne pro něj, nebo pro Tonyho. Pokud pro něj, bude víc než šťastný. Pokud pro bratra, bude sice smutný, ale spokojený, že je Lili v pořádku.

„Marku, co na to říkáš ty?“ zeptal se Tonda. Zná bráchu moc dobře na to, aby neviděl, že o něčem přemýšlí. Je pro něj těžké přiznat si, že milují stejnou ženu. Je mu z toho na nic. Cos to s náma jen udělala, Lili. Jestli se stane zázrak, ty se vrátíš a rozhodneš se pro bráchu, budu v háji, ale ustoupím, běží mu hlavou.

„Nic, brácho, jenom jsem z toho našeho výjezdu na prášky!“ říká Marek a mne si únavou oči.

„To nejsi sám!“ pronesl Tonda do ztracena.
Až domů už nikdo nepromluvil.

28

Za celé týdny, co je Lili na trase, nebyla tak vyděšená jako dnes v noci. Jak uslyšela ty výstřely, strach ochromil celé její tělo. A ještě k tomu se jí klient svalil bezvládně do klína! Nedýchal. Snad dostal infarkt nebo co. Hrůza! Co ještě přijde? Vyskočila z auta a křičela. Plakala tak hlasitě, že k ní okamžitě přiběhl šéf.

„Co se stalo, že tak vyvádíš?“

„Ten Němec je mrtvej! Najednou přestal dejchat a svalil se na mě!“

„Nekřič a uklidni se! Jdu se na něj podívat. Ty tu čekej a ani se nehni!“ a přikázal postávajícímu chlápku, aby na ni dal pozor.

Lili se strachy celá třásla. Myslela na toho zákazníka. Je to absurdní!

„Nic se neboj,“ vrátil se k ní šéf, „asi jenom dostal infarkt. Pro dnešek jedeme domů, než přijedou fízlové!“

„Je po něm?“ zeptala se Lili.

„Jo, je. Neber si to tak. To se prostě stává. I nemocní si chtějí užít. Fando, pober holky a padáme!“

Všichni naskákali do aut a odjeli. Dnešní noc sice nebyla tak výdělečná, ale musí zmizet. Lepší než mít opletačky kvůli smrti kunčafta.

Lili sedí v šefově autě. Musí si na ni dávat lepší pozor, není hlupák. Parta, která se dnes na trase objevila, měla libereckou značku. Co když to byli její známí? Co když ji hledají? Ať mi políbí prdel! říká si v duchu. Lili mu vydělává víc než dvě holky dohromady. Je to pořádný kus ženský a boss si je toho vědom. Nechá ji dva dny vydechnout, dokud se celá ta věc s Němcem neuklidní.

Lili zatím nepřítomně hledí do prázdna. Co se to vlastně stalo? Snaží si v duchu vybavit život předtím, ale nejde to. Kdo vlastně jsem? Jak jsem se sem dostala? Ale ne a ne si vzpomenout. Po chvíli jen zavře oči a usíná.

29

Příští ráno se Lili vzbudila s velkými bolestmi břicha, žaludek se jí každou chvíli zvedal a hlava se jí mohla rozskočit. Odšourala se do koupelny, aby se osprchovala. Snad se jí uleví, nedá se to vydržet.

„Helenóóó!“ volá na kamarádku, „prosím tě, pomoz mi, hrozně mě bolí palice!“

„Tak, Princezno, odemkni.“

Lili otevřela dveře a Helena se zhrozila.

„Helo, mám strašný bolesti, dej mi něco!“

„Máš abstrák, holka. Musíš to vydržet! Jestli si něco vezmeš, bude to ráno nanovo.“

„Ale co mám dělat? Jak to zastavím? Střeva se mi snad roztrhnou, jak to bolí!“

„Osuš se a já ti udělám silný kafe! Mám pro tebe zprávu, která tě rozhodně potěší.“

„Fakt?“ divila se Lili, která se stále svíjela bolestí.

„Počkej, já jdu udělat to kafe. A buď zticha, musíš to vydržet. Jak tě takhle uvidí boss, zas ti něco píchne a budeš nadobro feťák.“

„Budu zticha, už ty sračky nikdy nechci! Včera jsem si ani nemohla na nic vzpomenout.“

Helena nechala Lili o samotě. Ta se rozvzlykala, tak tiše, jak jen to šlo. Bože, to byla včera noc! Stránilo se tam. A ten chlap se na ni, ještě než k něčemu došlo, svalil! Nevěděla, co dělat. Snažila se ho vši silou nadzvednout, ale byl tak těžký! Když se jí to

konečně podařilo, přestal dýchat a oči měl obrácené v sloup. Jeho ruka se křečovitě držela té její, nemohla se vyprostit z jeho sevření. Byl to nesnesitelný pocit. Možná se jí to zdálo, ale měla pocit, jako by zahlédla Toníkovo auto. Co by tady asi tak dělal? Zřejmě má už halucinace z drog!

„Už jsi hotová?“ volá na ni Helena.

„Jo, jo, už jdu!“

„Tak pojď, dáme si to kafčo.“

Lili vyšla z koupelny, bledá a pohublá. Včerejší noc se na ní podepsala. Přisedla si k Heleně na pohovku, ostatní holky vesele štěbetaly, pokuřovaly a popíjely vodku. Probíraly včerejší noc. Byly na takové zážitky zvyklé. Teď už si z toho jenom dělají legraci.

„Princezno, něco ti pošeptám. Nedávej na sobě nic znát!“ mluví Helena úplně tiše, aby nikdo jejich hovor neměl šanci zaslechnout.

Lili napjatě čekala, co nového jí Helena prozradí, a najednou se jí vzrušením rozbušilo srdce. „No tak, nenapínej mě! O co jde?“

„Včera, chvílku před tím, než se stalo to, no víš, to s tím Němcem, no tak na trase někdo byl, měli libereckou poznávací značku.“

„Cože?!“

„No, chovali se dost divně. Já je totiž zahlídla a chtěla jsem k nim jít, ale nešlo to.“

„Bože a já nic neviděla!“

„Ani se nedivím,“ zakroutila očima Helena. „No, nemusí to sice nic znamenat, ale člověk nikdy neví. Třeba tě hledala tvoje rodina.“

„Já ale žádnou rodinu nemám. Mám pár přátel, ale nemyslím si, že by...“

„Ty nemáš rodinu?“ ptala se Helena překvapeně. Ty fakt nemáš rodiče ani sourozence?“

„Ne.“

„Proboha! Princezno, bacha, ať se to nikdo nedozví, hlavně šéf! Bylo by to ještě horší.“

„Já o tom nikomu říkat nebudu. Jsi jediná, kdo to tady ví.“

„Budu jak hrob, Princezno. Moc mě mrzí, že nikoho nemáš. Musí to být pro tebe těžký, ne?“

„Zvykla jsem si. Ale já přece jen někoho mám.“

„A možná tu právě ten někdo byl.“

„Ne, to není možný,“ posmutněla Lili. Helena netušila, co se přesně stalo, ale byla si skoro jistá, že to byl on.

„Princezno, musíš doufat. Hlavně nebuď smutná a dej trochu najevo chuť do života. Nevzpírej se šéfovi a budeš mít klid. Musíš ukázat, že jsi smířená s tím, co děláš, a už ti nebude nic píchat.“

„Ale jak mám hrát, že jsem smířená, když to nejde? Jsem prostě taková povaha, neumím se přetvařovat. Heleno, mám zlomené srdce. Jsem hrozně zamilovaná a on se mi oženil s jinou. Do chvíle, než jsem ho potkala, jsem nepoznala, co je láska. To on mě naučil milovat se z lásky. Celý můj život mě pronásledovali samí hnusáci, kteří si moje tělo brali násilím nebo za peníze. Ale já už tohle nemůžu, prostě ne!“

Helenu její zpověď překvapila. Nečekala, že se jí otevře. Věří jí a ona se bude snažit, aby její důvěru nezklamala a ještě víc k ní přilnula. Teď před sebou vidí nešťastnou dívku, která si v životě vytrpěla svý. Rozhodla se. Pomůže jí utéct.

„Princezno, kdybych měla číslo na tvýho přítele, zavolala bych mu. Nějak bych se s ním už spojila, třeba z budky.“

„To nejde. Šéf má můj adresář u sebe a doklady jsem naštěstí nechala doma.“

„A nepamatuješ si ho zpaměti?“

„Ne, to určitě ne. Možná jiný, číslo jeho bráchy, bylo jednoduchý na zapamatování. Ale nevím, musela bych...“

„Tak se snaž, Princezno. Když si vzpomeneš, možná se konečně dostaneš domů.“

„Heleno, ty bys to pro mě udělala? Riskovala bys kvůli mně život?“
„Nemluv o tom a buď zticha! Ať nás hlavně nikdo neslyší. I holky jsou pěkný mrchy, drží se šéfem. Všechno by prasklo.“
„Helo, udělala bys mi děsnou radost. Jak bych ti mohla poděkovat?“
„Proč bys mi děkovala? Nic jsem zatím neudělala. Až to vyjde, tak potom snad.“
„Jsi na mě hrozně hodná. Ty jediná ze všech. Kdybys tu nebyla, nevím, co...“
„Už toho nech! Hele, dopijem kafe a budem si něco číst. Dva dny zůstanem doma, na trasu se teď nejede, tak si aspoň dáchnem a ty se zatím snaž vzpomenout na to číslo.“
„Co si to tam šeptáte, vy dvě holubičky?“ volal na ně od stolu hlavní pasák.
„Ále, probíráme včerejšek. Hučím do ní, aby si z toho nic nedělala. Má totiž strach.“
„Jen ať není tak starostlivá! To nech na nás, kotě!“
„Šéfe, mám nápad! Když máme to volno, mohly bysme do města? Co říkáš?“
„No, možná. Ještě uvidím.“
Helena mrkla na Lili. „Princezno, jestli půjdeme do města, koupíme si něco fajnovýho, co?“
„Jo, to by bylo fajn!“ odvětila Lili a přinutila se na kamarádku usmát. Jediné, z čeho má radost, je, že odsud možná na chvíli vypadne.

Lili si šla po chvílce lehnout, bolesti neustávaly, a tak se pokouší usnout. Helena jí dala naději. Jaké to jen má Marek číslo? Snažila se rozpomenout. Je možné, že měla Hela pravdu? Že by se za ní Toník vydal? Helena přece tvrdila, že jich tam bylo víc. Kdo to jenom mohl být?

Převalovala se v posteli a nemohla usnout. Bože, aby to tak byl Alex nebo Jarmila? Ne, to by Toník neudělal. Ale kdyby to přece jen byla pravda, znamenalo by to, že mě má ještě pořád rád. Jak se mi stýská! Kdo ví, jestli tě ještě uvidím... a konečně se propadla do hlubokého spánku.

30

Už skoro měsíc uběhl od chvíle, co se ji vydali hledat. Marek se z toho zážitku ještě nevzpamatoval. Když si na to vzpomene, je mu mizerně. Jak hloupě se chovali. Byli směšní. Vlastně ani nevím, jestli tam vůbec Lili byla? A co když jo?

Nedokázal se na nic soustředit, neustále přemýšlel, jak celou tu situaci nejlépe vyřešit. Neví nic konkrétního a policie taky ne.

Náhle si vybavil Tonyho tvář, jak byl smutný a nešťastný, když se vraceli s prázdnou. Uvědomil si opět, jak silně Lili miluje a že by se dnes pro ni všeho vzdal. Chápe ho, a pokud se Lili vrátí, přestane se jim motat do života. Tony se o jeho citech k ní neměl nikdy dozvědět! Je právě s rodinou a rodiči ve Španělsku na dovolené. Marek asi letos nikam nepojede. Nemá na to náladu, po tom všem.

Nečekaně mu na stole zazvonil telefon. Kdo mu teď volá? Možná kamarádi, aby si s nimi zašel někde sednout.

„Marek Šťastný, prosím?“

„Dobrý den, tady Hela. Prosím vás, nemám čas mluvit.“

„Haló, já vám nerozumím.“

„Prosím vás, nehledáte náhodou jednu ženu?“

„Jo, to hledám!“

„A nebyl jste před měsícem u Dubí? Ta holka je fakt tady. No, musím rychle! Zkrátka musíte přijet sám a dělat zákazníka, jinak se vám to nepovede.“

„Lili je fakt u vás? Je to vůbec ona? Je to taková krásná černovláska.“

„Nevím, jak se jmenuje, říkáme jí Princezna. Nemůžu dlouho mluvit, ale chci vám dát ještě jednu radu. Vaše auto nesmí mít libereckou značku. Na to pamatujte. A dávejte si majzla!“ Jak to dořekla, zavěsila.

„Haló! No tak haló!“ křičel Marek do sluchátka. Na druhém konci už ale bylo ticho. Pořádně to s ním zamávalo. Tak Lili tam přece jenom je! Zaradoval se a pohlédl z okna na parkoviště před domem. Udělá všechno pro to, aby ji zachránil. Ale kdo byla ta žena? Hlavně, že zavolala. Musí teď vymyslet, jak to co nejlépe provést. Pořád dokola si opakoval, co mu neznámá v telefonu kladla na srdce. Musí si půjčit auto od kamarádů. Tentokrát to musí vyjít!

31

„Heleno, dovolala ses?“ ptala se šeptem Lili, když se vrátily domů z trasy. „Měla jsem hroznej strach, že tě šéf uvidí.“

„S někým jsem mluvila, asi s tím Markem. A neboj, šéf nic neviděl. Ty jo, to by bylo! Myslím, Princezno, že se ti to povede, ale musíš být opatrná. Snaž se, aby ti šéf nic nepíchl, musíš mít čistou hlavu.“

„Já ale, Helo, nevím jak.“

„Snaž se! Jestli se dozví, že jsem ti pomohla, okamžitě mě oddělá! Už jsi pochopila, o co tu jde? Kdyby to prasklo, dostal by dvacet let natvrdo, za obchod s bílým masem a taky za tvůj únos. Nerozmýšlel by se a hned by mě nechal zastřelit. Věř mi. Záleží jenom na tobě, jak se budeš chovat.“

„Helo, budu se snažit. Neboj, já bych nedopustila, aby ti něco udělal. To ani náhodou!“

„Já vím, Princezno. Tak ty jsi Lili? Hezké jméno.“

„Jo,“ odpověděla a váhala, zda prozradit i své pravé jméno, „ale je to jenom přezdívka.“

„A ten Marek, jak jsem s ním mluvila, je ten tvůj...“

„Ne, ne, ono je to trochu jinak, je to dost složitý.“

„No dobrá, radši nechci nic vědět.“

„Helo, a kdy přijede?“

„To nevím, nestačila jsem se s ním domluvit. Ale podle jeho tónu počítám, že brzy.“

„Helo, ještě jedna věc a pak už tě nechám spát. Vy nechodíte na prohlídky na gyndu? Nebo na testy?“

„Ale jo, každýho půl roku jdeme na prohlídku, ale jinak si musíme dávat pozor samy, abysme něco nechytly. Je to na nás.“

„Co tady jsem, na prohlídce jsem nebyla. Takže nemám testy skoro rok.“

„A děje se něco?“

„Ne, jenom se cítím trošku divně.“

„To já taky, nic si z toho nedělej, to je z těch nervů.“

„Kdybys tak měla pravdu!“ povzdechla si Lili a už nepromluvila, nechala Helenu spát. Taky se snažila usnout. Je to prvně, co se těší na trasu, možná tam totiž bude Marek. Dostala by se konečně domů. Utrpení by nadobro skončilo. Byl by konec ponižování, neúcty k sobě samé, věčnému strachu z nákazy i odporu, který cítí ke všem těm chlapům, se kterými musí spát a být jim po vůli. To všechno nechá za sebou a začne od začátku. Konečně bude zase doma, uvidí Toníka a snad bude mít možnost s ním aspoň chvíli pobýt.

A s Toníkovým jménem na rtech Lili usnula.

32

Celý týden Lili na Marka čekala. Neobjevil se. Tak moc doufala, byla přesvědčená, že přijede co nejdřív. Ale nepřicházel. Už ztrácela naději. Není se na koho spolehnout. Co ale bude teď? To tu má zůstat a šlapat do doby, než se něco stane? Její bolesti k tomu všemu neustávají. A tak bude i nadále prodávat své tělo tím nejubožejším způsobem, chodit od auta k autu a nabízet se, aby byl boss spokojený. Aby si naplnil kapsy a prsty ozdobil zlatými prsteny!

Jestli nebudu povolná, nakrmí mě dalším svinstvem a udělá si ze mě bankomat, ke kterému není potřeba žádný PIN. Dopadnu jako ty moje kolegyně a to já nechci. Prosím, Marečku, přijď si pro mě. Pro všechno na světě tě prosím. Já už vážně nemůžu dál! Lili se začala pomalu propadat do depresí. Šéf jí přestal dávat drogy, zahrála před ním totiž divadýlko, přesně jak radila Helena. Jeho omezený mozek uvěřil, že je mu oddaná a svou práci má ráda. A díky tomu ji už tolik nehlídal. Pomalu jí začínal důvěřovat. A udělal chybu.

„Jsi hotová, Princezno?“ klepala na dveře koupelny Helena.

„Jo, jsem,“ odpověděla a otevřela dveře.

„Co je s tebou? Vypadáš hrozně!“

„Už ničemu nevěřím, Helo, určitě nepřijede,“ zamračila se Lili a Helena vidí, že to myslí vážně.

„Musíš věřit, holka! Prostě musíš, jinak to všechno nemá cenu.“

„Co všechno? Každý se na mě vykašlal!“

„Princezno, prosím tě, když už nebudeš věřit ty, tak pak nevím, jak to má vyjít.“

„Nevím, je mi hrozně. Všechno mě bolí a pomalu ztrácím naději.“

„Ticho, ať nás nikdo neslyší! Šéf už tě tak nesleduje, všimla sis?“

„A to je všechno! Bodejť! Když není úniku, nemusí mě hlídat!“

„Nějak od rána cejtim, že jsme dneska spolu naposled. A já to umím, to mi věř. Kdyby to dopadlo dobře, neprozrazuj mě, prosím!“

„Jak to myslíš?“

„Neříkej, proboha tě prosím, jak ses sem dostala!“

„Nechápu.“

„Neříkej nic! Tohle je moje jediná práce.“

„Teď ti fakt nerozumím, Helčo.“

„Princezno, šéf je můj brácha.“

„Cože!?!“

„Jo, je to můj bratr, ale já s tím vším nemám nic společného, je to jeho kšeft.“

„Tomu ty říkáš kšeft? Dělat z lidí onuce? Člověk si tu šáhne až na dno! Víš vůbec, co říkáš?“

„Princezno, promiň, jestli můžeš. Ale kdybys něco vykecala, povezu se s ním i já.“

„Nechápu tě. Ale dobrá, nic neřeknu, pomáháš mi. Ale vůbec, copak já někam jdu?“

„Princezno, já to cejtim v kostech!“

„Jéžiši, a já ti o sobě všechno řekla!“

„Nic z toho šéf neví, ani slovíčko. Fakt, věř mi, prosím! Nemohla bych ti lhát.“ Hela jí hledí přímo do očí. „Odpustíš mi?“ ptá se Helena.

„Já nevím, co ti na to mám říct, Helo. To úplně mění situaci, ty nejsi jedna z nás.“

„Jsem. Taky na něj vydělávám.“

„Nic nevykecám, Heleno.“

„Koukej na hodiny, musíme jít. Snad mi jednou odpustíš.“

Vyšly z koupelny, Lili se smíšenými pocity. Hela jí už nepřipadala jako přítelkyně, jako jedna z nich, která stejně jako ony trpí. Je to jeho sestra! Co když k ní nebyla upřímná a boss ví o všem, co si povídali? Nemůže tu prostě důvěřovat nikomu. A k tomu zase ty bolesti.

Obě dívky nasedly k šefovi do auta.

„Je sobota, takže dneska bude vejvar. A nechci slyšet žádný protesty, je vám to jasný?“

„Jasně,“ odpověděly svorně.

„Hlídejte si hlavně Němce, ale pokud bude i Čech s pořádným fárem, berte ho! Podnikatelé mají dneska peněz jak šlupek a na děvky se celý třesou.“

„Jasně, šéfe,“ přikývla Lili a trpce se na něj usmála.

„Princezno, dneska musíš vydělat dvakrát tolik, protože seš pozadu. Víš, co máš dělat?“

„To víte, že vím. Dneska to bude oukej.“

„Na to spolím! Jsi jedna z nejlepších.“

„Dneska budu brát samý cizí auta, bavoráky a tak,“ navrhla Lili a významně pohlédla na Helenu.

„Hmm, učíš se! Mám z tebe radost.“

„A budete mít ještě větší, šéfe.“ Chovala se tak, aby šéf neměl ani stín pochybnosti. Helena celou dobu mlčí.

Konečně dojeli na místo, je deset večer, čas, kdy začíná jejich směna.

„Tak holky, na místa! Každá víte, co máte dělat. Jestli ne, přijde na řadu stříkačka,“ zavelel boss v dobré náladě.

Lili, oblečená v šortkách a tričku, se šla nabízet zákazníkům sedícím v autech podél silnice. Najednou u ní zastavilo auto. Řidič otevřel dveře a Lili se nepřítomně zeptala:

„Chceš si užít?“

„Jo, to chci. Lili, nasedni! Makej!“

„Marku!“ vykřikla překvapeně.

„Tak dělej, nasedej, máme před sebou kus cesty!“

Lili nastoupila a zapnula si bezpečnostní pás. „Marku, jed! Rychle, jak jenom můžeš! Ať už jsme pryč!“

„To víš, že popřím jak střela, vždyť vezu tebe,“ ujistil ji Marek a skutečně vystřelil jako smyslů zbavený. Díky předchozí zkušenosti věděl, čeho jsou pasáci schopni.

Ozvala se střelba.

Lili celá vyděšená sklopila hlavu pod palubní desku. „Marku, prosím tě, jed! Já už tam znovu nechci!“ naříkala.

„Neboj, nedostanou nás, tentokrát už ne!“

A skutečně jeli tak rychle, že je nelítostné kulky nemohly zasáhnout.

Po chvilce střelení utichlo a Lili si oddechla. Vzpomněla si na Helenu, že měla pravdu. A ona jí nevěřila, přestože přísahala, že nic neřekne.

Byli už dost daleko od Dubí, a proto Lili poprosila Marka: „Zpomal, mám strach, že se někde vysekáme.“

„Nemůžu, co když jedou za námi? Ještě chvíli a pak zvolníme, jo?“

„Už jsme dost daleko. Šéf si nedovolí jet až sem. Určitě si myslí, že jsme ho udali.“

„A udáš ho?“

„Nevím, Marku, je to dost složitý.“

„To musíš vědět ty, Lili. Víš vůbec, že jsme tu byli asi před měsícem? I Tony, Jarmila a Alex. Ale dopadlo to katastrofálně!“

„Toník se za mnou fakt vydal?“

„Jo, strašně se trápil.“

Jak to Lili uslyšela, rozplakala se. A Marek ji nechal, byl zticha. Lili vzlykala a slzy jí stékaly po tváři. Make-up měla rozmazaný po celém obličejí, ale bylo jí to úplně jedno. Jediné, co má teď cenu, je to, že jede domů s mužem, který jí má rád a myslí to s ní upřímně. Jede vstříc svobodě. To slovo už ani neznala.

„Na, vem si kapesník, ať jsi zase krásná!“ podal jí ho a zpomalil.

„Marku, jak ti mám jenom poděkovat?“

„Nemusíš mi děkovat.“

„Zachránils mě. Udělal jsi pro mě snad nejvíc, co může člověk pro druhého udělat. Riskoval jsi svůj život.“

„Udělal bych to pro tebe klidně znova.“

„Nevím, co říct,“ vzlykala.

„Nebud' smutná, to ti nesluší.“ Marek se na ni podíval a při pomyšlení na to, co si vytrpěla, ho zbolelo u srdce.

Po chvíli se Lili překvapivě rozesmála. Její smích byl náhle hlasitý, posílený nenadálou svobodou. Po dlouhé době se opět cítila šťastná.

ČÁST ČTVRTÁ

Listopad

33

Lili je doma už několik týdnů, přesto se jí ještě nepodařilo celou tu věc hodit za hlavu. V noci se budí zpocená, ráno vstává ještě unavenější než předchozího dne. Hlavně ale, že je doma, to se časem spraví.

Po celou dobu, kdy byla pryč, se jí ve schránce hromadila pošta, neuhrazené složenky za inkasa, to všechno musela dát do pořádku. Přesto to dělala ráda. Trápila ji jiná věc. Byla na testech na HIV a čeká na výsledky. Ty budou v pondělí. A nevolnost navíc neustává! Její štěstí z návratu kalí černá myšlenka, které se nemůže zbavit.

Dnes k ní přijdou Jarmila s Alexem a Jiřím. Těší se na ně. Jak dlouho je neviděla! Jak jen si mohla myslet, že se na ni vykašlali!

Rozhlíží se po svém bytě a je spokojená. Celý ho uklidila. A že bylo co! Nachystala pro návštěvu chlebičky a koupila i pár lahví vína. Ví, že Alex rád bílé.

Po tomhle okamžiku toužila. Být zase doma, s lidmi, která má ráda. Den co den na to myslela. Přesto teď úplně klidná není. Ale ne, nebude se tím už trápit. Teď bude veselá, nesmí přátelům kazit náladu.

Konečně drnčí zvonek.

„Tak kde jste tak dlouho?“ přivítala je. Nemohla se jich dočkat.

„To víš, sobota. To byly přípravy!“ řekla Jarmila a pevně Lili se slzami v očích objala. Po tak dlouhé době opět cítí její pevný stisk.

„Drahoušku, jak jsem rád, že jsi doma!“ vítá ji s pláčem Alex.

„Ahoj holka, vítám tě doma! A ty už přestaň bulet, kdo to má vydržet!“

„Pojďte dál, lidi nás očumujou! Boty si dejte radši dovnitř.“

„Tak co, Lili, je ti líp? Se tě ani nemusím ptát, vid’?“ vyzvídá Jarmila. „Ale něco tě přece jenom trápí, vidím to na tobě.“

„To až potom. Teď se budeme bavit! Víš, jak dlouho jsem takovou pohodu nezažila? A vidět vás je pro mě jako sen.“

„Nemysli si, taky jsme se nemohli dočkat,“ utíral si slzy Alex.

„Tak se posaďte, ne? Udělejte si pohodlí, jako doma. Hned postavím na kafe a koukejte si vzít chlebičky!“

Lili odešla do kuchyně a pustila nějaké písničky.

„Jiří, ty nesladíš, že ne?“

„Ne, Lili, a míň kafe, prosím tě. Nějak mi hapruje tlak.“

Po chvíli už vchází do pokoje s podnosem v rukou. „Tak tady to je. Dejte si tam mlíko, kdo chcete. A víno. Alexi, naley ho. Koupila jsem ho hlavně kvůli tobě.“

„Jsi drahoušek, Lili, tolik jsi mi chyběla.“

„To vy mně taky.“

„Jsem ráda, žes to přežila ve zdraví. Jen nevím...“

„Jarmilo, nechci o tom mluvit. Teď ne, prosím.“

„Promiň, Lili, já...“

„Bylo to to nejhorší, co jsem kdy zažila. Nic horšího mě snad už nečeká.“

„Jsou ještě horší věci...“ namítal Jiří.

„Snad jenom bolestivá smrt!“ řekla Lili.

„To snad ne, Lili! Takový černý myšlenky? Už jsi přece doma, děvče, raduj se!“

„To víš, že se raduju. A nevíte, kdy se vrátí Toník z dovolené?“

„V pondělí. Marek ti to neříkal?“

„Nějak jsme se k tomu ještě nedostali,“ odpověděla Lili a zasnila se.

„Hele, prostě mi to nedá a musím se zeptat! Udáš je?“ zeptala se Jarmila.

„Ne, nemůžu, ani neznám jejich jména. A potom jsem to někomu slíbila. Ta osoba mi pomohla k útěku. Kdybych je udala, zavřeli by ji a to nejde.“

„To je tvoje věc. Uvědom si ale, že oni v tom budou pokračovat a další a další holky budou trpět jako ty.“

„Já to vím, Jarmilo, ale je to moje věc. Hodně jsem o tom přemýšlela a takhle jsem se prostě rozhodla.“

„Jak myslíš, Lili, to máš fuk. Hlavně, že jsi tu s náma,“ usmála se Jarmila. „A co práce? Jak to máš?“

„Díky bohu fajn. Vyřídila jsem si to a mám nastoupit zpátky. Musím teď ale chodit po doktorech, tak nevím, jak to všechno zvládnou.“

„Jsi nemocná?“ vyděsil se Alex.

„Ne, vůbec. Jenom si dělám různá vyšetření, abych měla jistotu,“ uklidňovala ho Lili. Ale bylo z ní cítit napětí i to, jak se vyhybá odpovědím.

„To bude v pohodě, Lili, že mám pravdu?“ Jarmila moc dobře věděla, o co jde.

„Doufám, že jo, Jarmilo!“ povzdechla Lili.

„Většinou, když se bojíme výsledku, dopadne to dobře. Neboj, holka, Bůh nedovolí, abys ještě trpěla. Už toho bylo dost, drahoušku, ne?“ konejšil ji Alex a vzápětí ji objal.

„To víš, že jo! Když to říkáš ty,“ pousmála se Lili, „a vůbec, proč si nevezmeš chlebiček? Nabídni si i maso. Jarmilo, co holky?“

„Jo, všechny tě pozdravují. I Pepa. Rádi by tě viděli.“

„Až se mi uleví, zajdu tam.“

„Ty máš fakt nějaký zdravotní problémy?“

„Ale ne. Jenom ještě pořád doznívají účinky těch drog. Ono to zase přejde.“ Jakmile to dořekla, vstala od stolu a šla nachystat další maso.

„Nelíbí se mi. Mám o ni strach,“ zašeptala Jarmila Jiřímu.

„Jsem na tom stejně, nezdá se mi,“ odpověděl.

„Tak už se to nese! A zkuste říct, že vám to nechutná! Tolik jsem se snažila.“

„Už jenom na pohled je to pochoutka.“ Jarmila se nenechala pobízet a sama si nandala na talíř.

„S jídlem je to jak s láskou. Čím víc jíš, tím víc chceš!“ dělal si legraci Alex.

„Hahaha, to je fakt!“ přikyvovala Jarmila.

„Jak dlouho jsem ho neviděla,“ povzdechla Lili.

„Však ho brzy uvidíš, Lili, už jenom tři dny,“ chlácholil ji Alex.

„A co Marek?“ vybafla najednou na Lili Jarmila.

„Marek? No Marek je jedno velké srdce. Je strašně hodnej a obětavej, ale já zkrátka miluju Toníka.“

„Asi jste si souzeni,“ dělala na ni oči Jarmila.

„Já mám takovej dojem, že nakonec nebudu mít ani jednoho,“ posmutněla a Jarmila si všimla, jak se jí třesou ruce.

„Lili, snad nebude tak zle,“ chytila ji za dlaně a pohlédla jí zpříma do očí. Viděla v nich strach. „Lili, to bude v pohodě, neboj!“

„Doufám, Jarmilo, doufám. Ale upřímně tomu moc nevěřím.“

„Bavme se o něčem jiném! Tohle je na palici!“ utnul rozhovor Jiří.

„Jiří má pravdu. Já vás tu krmím samýma chmurama. Jarmilo, radši jdi přetočit kazetu!“ poručila jí z legrace Lili.

Obyčejné podzimní pondělí. Pro Lili je ale tím nejhorším ze všech dní. Lékařská zpráva jí vyrazila dech! Černá myšlenka, která ji po celý čas provázela, se opět dostala ke slovu. Její podezření se potvrdilo. Je HIV pozitivní. A AIDS již propukl, neskutečně rychle! Sami lékaři byli v šoku. Proto ty bolesti hlavy a celého těla, únava a malátnost.

Z nemocnice, kde si byla pro léky, které teď bude pravidelně brát, šla pomalým krokem. Kolemjdoucí do ní vráželi, ale ona si toho nevšímalá. „Asi nějaká opilá,“ říkali si. Lili je nevnímá, stále před sebou vidí jen doktora, který jí řekl tu drsnou pravdu. Nepůjde hned domů, ale sedne si na lavičku na Šaldově náměstí. Sedí a pozoruje lidi, jak se míjejí. Tam u stánku maminka, která má u sebe dvě malé děti, kupuje něco na zub. A tamten starý pán popíjí pivo a děvčata naproti pokuřují cigarety. Jak si je tak prohlíží, dostala najednou taky chuť si zapálit. Nikdy to neměla zapotřebí, až teď. Vstala a šla si ke stánku koupit celou krabičku.

Když se vrátila, zapálila cigaretu a vydechla hustý kouř. Proč jsem vlastně nikdy nekouřila? Asi jsem se bála, že dostanu nějakou hnusnou nemoc. Haha! Tu teď mám i tak a nemusela jsem ani kouřit! Smála se hořce v duchu Lili. Jak dlouho budu asi žít? Jak to jenom řeknu Toníkovi? Má dneska dorazit. Až se to dozví, ani se mě nedotkne. Bude se bát, aby se nenakazil. Bože, proč jsi mi tohle všechno udělal? Proč mám umřít zrovna já? Jsem ještě mladá, ani lásku jsem si pořádně neužila, nestala jsem se ani matkou, tak proč?! Já vím, že se dá žít s tím, co mám, ale jak dlouho? Co když do toho pak dostanu blbou chřipku nebo co, jak říkal doktor? Tolik dalších opatření, zákazů a prášků. To budu v nemocnici jako doma.

Najednou před sebou zahlédla starou ohnutou paní o holi. Tak moc se bála stáří. Nikdy nechtěla být stará, teď se jí to splní. Teď už jí ale stáří tak hrozné nepřipadá. Do toho se jí vybavil obrázek tančících rodičů. Vehementně se snažila rozpomenout na tvář svého otce, ale moc se jí to nedařilo. Nemá ani jeho fotku, je uvedený jen v rodném listě. Ano, bude muset zajít k advokátovi, sepsat závěť, má přeci byt. Je sice jenom dvoupokojový, ale pro někoho to může být jmění. A tak veškerý majetek, včetně peněz na kontě, zanechá otcí.

Lili je příliš unavená na to, aby se připravila na návštěvu. Musela si jít na chvilku lehnout a trochu se prospat. Chození po městě ji dost vyčerpalo.

V bytě je ticho. Lili spí, tiše oddychuje a zdá se jí sen, jako už tolikrát. Stále se vrací. Je doma s mámou, která vypadá moc šťastně. Otec si s Lili hraje, je veselá. Bere ji do náruče a ona má strach. „Spadnu, táto, spadnu!“ „Neboj, princezničko moje, já tě držím!“ Ona ale přeci spadla a propadá se dál a dál do propasti...

Vzbudila se celá mokrá. Pohled na okno jí připomněl, co je dnes za den. Ježíši, rychle! Za chvilku přijde Toník a já nejsem připravená! Kolik je hodin? Fajn, to stihnu! Bože, co to bylo za sen? Fuj! Už ví, jak otec vypadá, ukázal se jí v něm. Táto, tak ráda bych tě ještě aspoň jednou viděla! Zatoužila v duchu. Ještě nikdy si to tak silně nepřála jako dnes. Vstala z postele a odebrala se do koupelny, aby se osprchovala. Jak se svlékla, pozorovala před zrcadlem své tělo. Na holeni zahlédla malý načervenalý flíček. To je to, o čem mi říkal doktor? Pomyslela si. S hrůzou hledala další. Jeden byl v podbříšku. Začala jančit a křičet jako šílená. „To je konec, konec! Já nechci umřít, nechci, já nechci...“ opakovala.

Po chvíli se zklidnila. Nemůže přece tak vyvádět před Toníkem. Neukáže mu, jak je slabá. Nebude ho mučit. Bude silná.

Stále si v zrcadle prohlíží svou tvář. Je sice bledá a pohublá, ale pořád je ještě krásná. To ji trochu uchlácholilo, a tak se ponořila do vany.

Vtom začal vyzvánět telefon. Spěšně se umyla a hbitě vylezla z vany. Zabalila se do osušky a popadla sluchátko.

„Alexi, no co bys...“

„Nic, drahoušku, jen jak ti je?“

„Jo, fajn.“

„Byla jsi pro výsledky?“

Po chvíli ticha řekla „Jo, jsem pozitivní, Alexi.“

„Panebože!“

„Alexi!“

Ten už ale neodpověděl. Zavěsil. „Určitě brečí,“ řekla si Lili. Je děsně přecitlivělej. Všechno moc prožívá. Nesnesu, aby mě každý litoval. Holt na sobě nedám znát, jak mě to ničí.

Vrátila se do koupelny, aby se doupravila. Jemně se nalíčila, vlasy sčesala dozadu, jak to měl Toník rád. Oblékla se a začala chystat pohoštění. Moc se na něj těší, ale zároveň má strach.

36

Jsou čtyři odpoledne. Lili netrpělivě čeká, až zvonek zadrnčí. Je nervózní a stále si dokola opakuje větu za větou, kterými mu oznámí tu smutnou zprávu. Jak by to bylo jiné, kdyby toho nebylo. Měla o jejich setkání jiné představy. Ví, co by udělala a jak by ho přivítala. Skočila by mu do náruče, ale teď? Nechce mu ani dát pusu. Má strach, aby se od ní nenakazil, přestože lékař tvrdil, že se virus polibky nepřenáší. Má přece malého chlapečka, musí být opatrná. Ona ale nemá nikoho, je úplně sama. Až umřu, nebude nikdo truchlit. A Toník má svoji rodinu!

Zvonek ji vytrhl z rozjímání. Bzučákem ho vpustila do domu. Čeká ho mezi dveřmi, zatímco on jede výtahem. Ve dveřích najednou stojí Toník, opálený, jeho modré oči jsou tak ještě výraznější. Lili se na něj dívá jak na svaté zjevení.

První promluvil on. „Lili, zlato, láska moje! Co je? Ani mi nedáš pusu?“

Lili se trpce usmála. Prudce se jí rozbušilo srdce. Dobře, že není vidět, prozradilo by ji. „Pojď dál, Toníku!“

„Lili, co je? To je mi přivítání.“

„Toníku, uklidni se a posad se.“

„Já jsem ale nepřišel sedět, Lili, nemohl jsem se dočkat, až mi skončí směna.“

„I já jsem se na tebe těšila, ani nevíš jak.“

„Tak v čem je problém? Ty už mě nechceš? “ Objal ji a chtěl ji políbit, ale Lili se od-táhla.

„Co je, sakra!“ do Toníka vjel vztek, až mu začal cukat koutek u úst. „Ty máš jinýho? Nebo sis už bráčku omotala kolem prstu?“

„Toníku, přestaň prosím! Mlč!“

„Nepřestanu!“ křičel, „já jsem se rozhodl rozvést s Alenou a všechno kvůli tobě opus-tit a ty? Ty si radši najdeš náhradu a ještě k tomu Marka! Víím, že tě vysvobodil, je tvůj záchrance, tvůj hrdina, ale...“

„Tak to ale není!“

„Jenže já tě miluju! Pro tebe to nic neznamená? Ty prostě budeš pořád stejná? Přelétavá holka z Hvězdy?“ Lili taková slova rvala srdce.

„Mám AIDS, ty blbče!“

Tonda, jako by to neslyšel, křičel dál.

„Mám AIDS, Toníku! Chytla jsem to na trase. A nejspíš brzo umřu!“

Vmžiku přestal hulákat, hlasitě polkl a tichým hlasem se zeptal: „Cos to řekla?“
„Mám AIDS a umírám. Proto tě nechci líbat...“
„To nemůže být pravda! Prostě nemůže!“
„Bohužel je, lásko. Můžu ti ukázat lékařskou zprávu. Je to pravda.“
Tonda se skácel na židli, skryl hlavu do dlaní a stále dokola šeptal: „To není pravda, to nemůže být pravda!“
Rukama objala jeho ramena a snažila se mluvit klidně, bez emocí: „Toníku, já tě miluju, až moc. Nikdy jsem jinýho v srdci neměla. Marek je sice hodnej a čestnej člověk, ale to je tak všechno. To ty jsi pro mě na tomhle světě nejdůležitější. Přes to všechno. To mi věř.“
„Pojď sem ke mně! Neboj, jenom tě obejmů.“
Poslechla.
Tonda ji k sobě přitiskl a svou hlavu položil na její hrud. „Lili, snad se to dá léčit, nemusíš...“
„Nedá. Doktor mi dal najevo, jak zlé to je. Kdybych přišla dřív, snad by se s tím dalo žít, ale teď už je pozdě.“
„Existují prášky? Nebo já nevím, co? Musíme něco dělat. Přece nedopustím, abys mi odešla. Zabiju se!“
„Tak nemluv! Máš malýho Toníčka. Už jen to je důvod, abys žil. Potřebuje tě.“
„Jo, to je taky moje jediná radost.“
„To proto jsem ti nedala pusů. Sice by se to tak přenášet nemělo, ale musíme být opatrní. Rozhodně se spolu nemůžeme milovat. Nic takovýho. To mi doktor kladl na srdce a já nechci, aby se ti něco stalo. To je to poslední.“
„To je konec! Když jsem se konečně pro tebe rozhodl a přišel jsem na to, co je pro mě nejdůležitější, ztratím tě navždy,“ promlouval k ní a chvěl se mu hlas.
„To je prostě osud.“
„Ne, to já, jenom já za tohle můžu! Kdybych tě nenechal, nikdy by se to nestalo!“
„Nedávej si to za vinu.“
„Jak s tím mám žít?“
„Toníku, pro lásku boží, to není tvoje vina. Věříš na osud? Já jo. Víš, kolik lidí dostane nějakou hnusnou nemoc? A malý děti, které ještě nic nepoznaly, ani se nestihly rozkouskat, musí umřít. To je neštěstí. A co jejich rodiče? Zato já jsem poznala tebe a jsem proto strašně šťastná. To nemůže říct každej.“
„Jsi tak statečná!“
Jenže Lili vůbec není statečná. Má co dělat, aby se nesesypala, přemáhá se, jak jen to jde. Nejrady by ho objala a dlouze políbila, celá by se mu oddala. AIDS jí ale stále vyskakuje před očima jako velký vykřičník.
„Toníku, já se budu léčit, tak lehce se nevzdám! Třeba se stane zázrak.“
„Lili, nesnesu se už bavit o tvé smrti. Už se o tom nebavme.“
„To je ale realita.“
„Cos asi všechno musela vytrpět. Sám jsem ty chlapy viděl. A když se nakonec dostaneš domů, tak tohle!“
„Nech to být. Je to za mnou. Nechci se o tom bavit,“ prosila a laskala ho ve vlasech. Její ruce se jemně dotýkaly jeho ramen.
„Tahle tvoje vůně mi chyběla. Celou dobu jsem po tobě toužil. A teď se musím smířit s tím, že tě už nikdy nebudu mít.“
„Musí ti, miláčku, stačit vědomí, že tě miluju. Nade všechno. A že ty miluješ mě.“
„Hm, ale na jak dlouho?“ zeptal se se slzami v očích a stiskl její ruce. Po chvíli vstal a posadil se na židli proti ní. Pohlédl na ni a znovu se zeptal: „Jak dlouho, Lili?“
„To já nevím,“ odpověděla a oči se jí zalily slzami. Nechtěla, aby viděl, jak pláče. Slzy se ale nedaly zadržet.

Tonda vzal její ruce do svých a líbal je. „Neplač, zlatíčko, nebuď smutná. Ty víš, že ti to nesluší.“

Milenci sedí mlčky proti sobě, Lili vzlyká a Tonda líbá každé místečko na jejích dlaních. Je to zoufalá situace.

„Jsem unavená, lásko, musím si jít lehnout,“ prolomila po pár minutách ticho, „nezlob se, prosím.“

„To vůbec nevadí. Pojď, uložím tě.“

„Já sama.“

„Já bych se o tebe moc rád staral. Budeš moje malá holčička, jo?“

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec.

Vzal ji do náruče a přenesl do ložnice. „Mám ti něco udělat? Čaj nebo tak?“

„Ne, děkuju. Natoč mi jenom vodu z kohoutku. Musím si vzít prášky.“

„Dobře,“ řekl Tonda, „a kde je máš?“

„Nahore ve skříni, jak jsou hrníčky.“

Otevřel vrchní dvířka linky a vyndal krabici plnou léků. Zhrozil se při zjištění, kolik jich tam má.

„Zlato, tady jsou. Které si chceš vzít?“

„Já sama, Toníku, jenom mi podej tu skleničku.“

„Jasně, vydrž chvíli.“ Zatímco napouštěl vodu, Lili otvírala lahvičky a vyskládala před sebe léky.

„Tolik najednou?“

„No, musím, je jich hodně, co? Ale tak to mám předepsaný. A po tomhle,“ ukázala Tondovi malou tabletku, „spím jak nemluvně.“

Zaraženě ji sleduje. Lili si postupně do úst vkládá jednu pilulku za druhou. Je mu z toho na nic. Lili vypadá dost zbědovaně. Určitě použila hodně make-upu, aby zamaskovala flíčky, které se jí tvoří na tváři.

„Miláčku, musíš jít domů. Nerada to říkám, ale chce se mi hrozně spát. Promiň.“

„To víš, že jo. A můžu ti aspoň dát pusou? Jenom na čelo, neboj.“

Pokynula hlavou na znamení souhlasu a nepatrně se usmála. Tonda ji lehce políbil na spánky, uklidil léky zpět do skříňky a na noční stolek jí postavil sklenku s vodou, aby se mohla napít, až se vzbudí.

„Nepotřebuješ třeba něco nakoupit? Skočím ti do krámu a pak půjdu domů.“

„Ne, ne, všechno tu mám. Ráno jsem byla v obchodě.“

„Tak, pa! A spinkej, lásko! Zítra se tu ukážu.“

„Pa, Toníku,“ zašeptala v polospánku.

Jakmile odešel, zmocnil se ho hrozný pocit úzkosti a bezmoci. Vůbec jí nemůže nijak pomoci! Jak dlouho ještě? Bože! Jak ji můžeš nechat tak trpět? Neber mi ji! Měj aspoň tentokrát slitování!

Vyšel z domu a po tváři mu pozvolna stéká slza. Nestydí se za ni.

37

Lili docházela do nemocnice denně. Ale dnes jí bylo hůř než jindy. Cítí se vyčerpaná a slabá, k tomu všemu nastydla a zchvátila ji horečka. Naděje na uzdravení se už vzdala, trvá to příliš dlouho. Přestože stále doufala, dnes vidí, jak skutečně zle na tom je. Musí zůstat v nemocnici. Vzpomněla si na to, jak si nechali v nemocnici její mámu. Zpátky už se nevrátila. Taky se nevrátím, pomyslela si odevzdaně.

Sedí na lavičce na nemocniční chodbě a čeká, až ji sestra zavolá. Rozhlíží se po ostatních čekajících pacientech, pozoruje je a oni pozorují ji. Kdo ví, co si myslí? Je na ní

vidět, jak je nemocná. Cítí se trapně. Určitě si o ní myslí to nejhorší. „Co tady dělá tak mladá holka? Na takovém oddělení? No jasně, nějaká šlapka. Určitě se nakazila!“ Jejich myšlenky jim vidí ve tvářích.

Ještě před nedávnem by se Lili kvůli tomu trápila, ale teď už je jí to jedno. Jak dlouho tu ještě bude ležet? Neví. Ale brzy odejde navždy a ti lidé, kteří tu dnes sedí, na ni zapomenou, jako na vše zlé.

Sestra otevírá dveře a vyvolává jména pacientů. Lili se nemůže dočkat, až zavolá i to její. Ráda by si už lehla. Je jí zima, necítí ruce ani nohy. „Slečna Říhová! Prosím, pojdte!“

Lili se zvedla a belhala se do ordinace. Bude muset odpovídat na nepříjemné otázky. Už to zná.

38

„Dobrý den, slečno,“ pozdravila Jarmila sekretářku. „Je tam pan ředitel?“

„Ano, já vás ohlásím.“

„Nemusíte, ví o mně.“

Jarmila pomalu otevřela dveře. Neví, jak mu to řekne.

Tonda stojí u okna. Jak vešla, otočil se.

„Ahoj, Tony.“

„Čau Jarmilo. Už?“ snažil se jí to usnadnit. Zřejmě o tom přemýšlel. Vždyť za Lili denně do nemocnice docházel, on odpoledne a Marek ráno. Už počítal s nejhorším.

„Zrovna od ní jdu. Doktor mi dneska řekl, že si ji zítra můžeme odvézt domů, jestli chceme. Lili mě o to prosila. Chtěla by umřít doma.“

Tonda zbledl. Sedl si za stůl a hlavu skryl v dlaních. Nechtěl věřit svým uším.

„Tony, Lili se mi dneska svěřila, že by chtěla ještě jednou slyšet tu písničku Listopad. Že prý bude mít pocit, že jsou u ní zase její rodiče. Udělal bys to?“

„To je to jediné dobré, co pro ni ještě můžu udělat. Zatím jsem jí ve většině případů akorát ublížil.“

„Tony, co bylo, bylo, nedávej si to pořád za vinu. To by se Lili dobře neposlouchalo. Prostě se to tak mělo stát, je to její osud.“

„Osud? I Lili to tvrdí. No, to je skvělej osud! Ona mi umírá a já nevím, jak dál!“

„Tony, je mi to hloupý říkat, ale život jde prostě dál. A my ho musíme žít. Rozhodla jsem se, že přestanu makat u Pepy. Až moc jsem se od Lili poučila.“

Tonda se zamyslel a po chvíli ticha se zeptal: „Mám pro ni do té nemocnice zajet?“

„Ne, nemusíš. Marek říkal, že ji odveze a pak i zařídí pohřeb. Lili si přeje být pochovaná u svojí mámy. Už si to i zařídila. V září dokonce zaplatila místo na hřbitově.“

„Bože, ona to věděla!“

„No, spíš s tím počítala.“

„Marek se o ni holt postará. Vždycky je tam, kde já být nemůžu.“

„Marek je moc hodnej. On ví, jak těžký by pro tebe bylo tyhle věci zařizovat. Hele, Tony, já už budu muset jít. Musím ještě zajít za Alexem. Trochu jí tam poklidíme. No a znáš Alexe. Bude vyvádět jako slečinka.“

„A v kolik mám zítra přijít? Mám s sebou vzít ten saxík?“

„Já myslím, že jo. Radši ho vem. Tak jo, měj se!“

Jakmile za sebou zabouchla dveře kanceláře, propukla v hlasitý pláč. Před Tondou se snažila držet. Sekretářka vyběhla za ní a podávala jí kapesník. Slyšela zřejmě všechno.

39

Ten pozdně listopadový den je pro přátele Lili zdrcující. Jarmila, Alex a Jiří společně čekají u Lili doma, až ji Marek přiveze.

„Musíme to tu pořádně vygruntovat, Lilinka má ráda čisto. Jiří, vem vysavač a já všude vytřu. Jarmilo, sundej záclony. Hodím je do pračky.“

„Co blbneš, Alexi? To neuschne.“

„Jen se nestarej a sundej je! Umyj taky okna, aby tu bylo pěkně světlo.“

„Alexi, co blázníš? To nestihneme, než přijedou!“

„Všechno se stíhá, nestarej se a dělej! Musí tu být pořádek, ani smítko prachu!“

„Alexi, nevyváděj!“ okřikl ho Jiří.

„A ty, drahý, až vyluxuješ, zaběhneš do květinářství a koupíš růže, obrovský puget růží. Na, tady máš tisícovku. Lili růže miluje.“

Jarmila se na Jiřího podívala a kroutila hlavou. Asi se zbláznil, ale radši ho poslechnou, ať je klid.

„Vyber ty bílé a rudé, uděláme jí radost.“

Ani jeden z nich neodporoval. Věděli totiž, co dokáže. Jakmile se jednou pro něco rozhodne, nedá pokoj a musí být po jeho.

Jarmila poslechla, sundala záclony a Alex se hned pustil do praní. Jarmila se dala do mytí oken a Jiří šel pro květiny. Jarmila se jen modlí, aby to všechno stihli, než Marek Lili přiveze domů.

„Bylo by tak nádherný, kdybysme jí gruntovali byt z jinýho důvodu, třeba ke svatbě. To by bylo veselejší. Ubohá holka.“ Jarmila se neubrání slzám. Z koupelny po chvíli vychází pláč Alexe.

Asi za hodinku mají hotovo. Okna jsou čistá, Alex pověsil mokré záclony, Jarmila vyluxovala a Jiří se vrátil s plnou náručí růží.

„Ježiši, ty jsou nádherné! Počkej, Jiří, dej je sem! Já ještě povlíknu postel a potom se vypořádám s těma růžema.“ Otevřel dvířka komody, aby vybral povlečení. Jeho zrak ale upoutala malá krabička. Našel v ní řetízek s dopisem od Tondy.

„Koukejte!“ ukazuje jim krabičku, „ještěže to neměla s sebou na trase!“

„Ukaž!“

„To je nádhera!“ vykřikla Jarmila.

„Lili říkala, že je to ta nejdražší věc, kterou má. To jí dal Tonda. Až dorazí, tak jí to dám!“ Položil náhrdelník na stolek a začal povlíkat postel, nakonec vybral bílé povlečení. Rozvázal puget a do každé vázy, co v bytě našel, dal po páru, bílou a červenou. K posteli potom postavil vázu s obrovskou kyticí.

„Tak hotovo! A všechno jsme stihli, Jarmilo, co? To bylo strachu. Můj drahoušek teď bude ležet jako Dáma s kaméliemi! Až na to, že Lili zbožňuje růže.“

„Nezlob se, Alexi, ale mně to připadá jak rakev,“ namítla Jarmila.

„Nemáš vůbec poetického ducha! Co říkáš ty, Jiří?“

„Je to super! Lili se to bude líbit.“

Zvonek jejich hovor utnul. Všichni naráz ztichli.

„Už je tu!“ vykřikl Alex.

„Já je pustím,“ řekla klidným hlasem Jarmila a zmáčkla bzučák.

Alex vyšel z bytu, aby jim pomohl.

Výtah se zastavil a Marek otevřel dveře. Jak Alex uviděl Lili, vzal ji za ruku. „Ahoj Lili, pojd' dál, už jsi doma.“

Lili se usmála. Není na ni hezký pohled. Pleť má zešedlou, povadlou, lézy po celém obličejí. Pomalými krůčky se šourá do svého bytu, Alex ji musí podpírat. „Jé, tady je krásně! Udělali jste mi radost! Jsem ráda, že jste tu!“ Mluvilo se jí těžce. „Ale musím si lehnout. Jarmilo, pomůžeš mi do koupelny?“

„To víš, že jo.“

„Alexi, prosím tě, najdi mi tu noční košilku. Takovou tu bílou.“

„Jasan!“

Jarmila doprovodila Lili do koupelny, div ji nemusela nést, a ostatní zůstali v kuchyni. Marek se unaveně posadil ke stolu.

„Marku, udělám ti kafe, dáš si?“ zeptal se Jiří.

„Jo, ale radši bych si dal panáka, a to pořádnýho!“

„Jo, dáme si štamprli! Koupil jsem vodku a máme i víno. Co teda chceš?“

„Vodku.“

Jiří nalil sobě i Markovi a zeptal se Alexe: „A pro tebe co?“

„Tentokrát si dám vodku, jen co holkám podám tu košilku,“ a zaťukal na dveře koupelny. Jarmila mu otevřela, vzala oblečení a zase zavřela.

„Jarmilo, nalíčíš mě pořádně, než přijede Toník? Nechci, aby mě viděl takhle.“

„To víš, že jo.“

„Doktor mi říkal, že musím být sakra opatrná a musím brát pravidelně prášky. Jen tak se můžu vyléčit.“

Jarmila se na ní podívala a nechápala, o čem mluví.

„Až se uzdravím, Toník si mě vezme. Slíbil mi, že se rozvede a bude jenom můj.“

Vtom to Jarmile došlo. Lili neví, co říká, to ty prášky. Proto bere mlčky do rukou košilku a pomáhá jí se obléct. Vidí, jak vychrtlé má tělo, sem tam posypané červenými fleky. Chce se jí zase brečet.

„Víš, Jarmilo, chci být zase hezká. Pořádně mě uprav. Vlasy mi dej dozadu, to má Toník rád,“ usmála se.

Když ji Jarmila nalíčila a učesala, jak si přála, pomohla Lili z koupelny a pomalu ji vedla do pokoje k posteli. Všichni na ni upřeně hledí. V té dlouhé košilce vypadá ještě vyzáblejší. Vlasy jí sahají až po pás, ještě pořád je nádherná.

Pomalou jí uložili do postele. Lili unaveně vydechla.

„Zlatíčko, dám ti ten řetízek od Tonyho. Ukaž, zapnu ti ho,“ nabídla se Jarmila.

„Ty růže jsou tak krásný! Až budeme mít s Toníkem svatbu, tak mi to tu zase takhle vyzdobíte, jo?“

Všichni na sebe nechápavě hledí. Jarmila na ně dělá posunky, aby mlčeli. Pochopili.

„To se ví, že ti to tu vyparádíme, Lili,“ řekl Marek.

„Jéé, zvonek! To bude určitě můj miláček!“ neskrývá nadšení Lili.

Jarmila pustila Tonda dál.

„Jak vypadám, Alexi?“ zeptala se Lili nejistě.

„Překrásně, drahoušku. Jsi neodolatelná!“

„Pojď sem, Marku, dej si ke mně židli!“ pobízí ho Lili.

Jakmile Tonda vešel do bytu, zamířil rovnou do pokoje. Když viděl Lili, jak tam tak leží, nevěděl, co říct.

„Toníku, jsem tak ráda, že jsi tu,“ řekla tiše a nato se rozkašlala. Bylo poznat, že je vysílená.

Vzal ji za ruku a zašeptal jí do ucha: „Zlato, já říkal, že přijdu.“

„Už je mi dobře, Toníku. Až se úplně uzdravím, tak se vezmeme, že jo?“

Tonda její slova zaskočila. Jel akorát z nemocnice, kde o jejím stavu mluvil s primářem, který mu současně oznámil, že se Lili nejspíš nedožije příštího týdne.

„Jasně, lásko moje, vezmeme se hned, jak se uzdravíš. Přece jsem ti to slíbil, ne?“

V pokoji zavládlo ticho, které chvílemi přerušuje Jarmilin vzlykot. Alex si utírá slzy, jinak je potichu – přesně tak, jak ho Jiří poučil. Přesto ale slzy zadržet nemůže.

„Toníku, je mi zima, přikreješ mě? A zahraješ mi tu moji písničku? Pro...“ Mluví ztěžka. Lili se současně otáčí k Markovi a podává mu svou kostnatou ruku a ten ji po ní jemně hladí. Toník mezi tím vybalil saxofon a začal hrát.

Všichni tušili, že nastane konec.

Lili se nepatrně usmívá, dívá se na Tonda. Ten pohled je po chvíli nehybný. Náhle Lili hlasitě vydechne a v pokoji se rozhostí ticho, až na saxofon, jež vyluzuje tóny, které ji provázejí do náruče smrti: *Listopad pomalu utichá. Za oknem listí padá, láska má, venku chlad a mráz, já tvé tělo objímám a chci tě hřát...*

Irena Eliášová (*1953, Nová Dedina) je romská prozaička. Narodila se v romské osadě na jihozápadním Slovensku, odkud s rodiči ve svých deseti letech odešla do Čech. Žije v Mimoni. Vystřídala několik dělnických profesí, dnes je v předčasném invalidním důchodu a věnuje se aktivně psaní.

Ve své bohaté tvorbě Eliášová čerpá z příběhů lidí ve svém okolí, skrz ně se snaží zejména o změnu názorů a postojů majority vůči Romům. Kromě toho je autorkou řady krátkých tragikomických povídek, jejichž cílem je především čtenáře pobavit. Donedávna psala výhradně v češtině, jejím prvním literárním počinem v její mateřštině je dosud nevydaný text *O kham zadžal tosara / Slunce zapadá ráno*, jehož úryvek vyšel v romském čísle časopisu pro světovou literaturu PLAV (11/2011). Do širšího povědomí se Eliášová dostala díky ocenění uděleným Obcí spisovatelů v rámci literární výzvy na téma Romové – Cikáni (2007) a úryvek její autorské prvotiny *Naše Osada* (2008) byl zařazen již o rok dříve do připraveného výboru oceněných textů Devla, Devla!

Eliášová v současné době hojně publikuje povídky v romských periodikách jako *Kereka / Kruh*, *Romano hangos / Romský hlas*, *Romano vodi / Romská duše* nebo v rubrice Čítárna na stránkách nakladatelství KHER. Od roku 2008 je členkou Obce spisovatelů.

Irena Eliášová ml. (*1980, Liberec) je romská výtvarnice žijící se svou rodinou v Liberci. Je dcerou známé romské prozaičky Ireny Eliášové. Vyučila se prodavačkou a tuto profesi vykonává do dnešní doby. Kreslení se věnuje od dětství, jak sama popisuje, snaží se jeho prostřednictvím vyjádřit své pocity a hodnotit okolní svět. Její kresba se stala předlohou pro obálku autorské prvotiny její matky *Naše osada*, na jaře 2013 chystá svou první autorskou výstavu v Krajské vědecké knihovně v Liberci.

Irena Eliášová
LISTOPAD

Redakce a jazyková úprava Lukáš Houdek a Radka Patočková
Jazyková korektura českého textu a redakční spolupráce Lenka Jandáková
Sazba a grafická úprava Petra Kolářová
Kresba na obálce Irena Eliášová mladší

Vydal KHER, v Praze roku 2013
Vydání první

Stáhněte si další e-knihy romských autorů. Sledujte náš web!
www.kher.cz

ISBN 978-80-87780-03-9

